

Аллах - моят Отец?

Или
пътят ми
от Корана до Библията
Билкис Шейх

Издава Мисионерско сдружение

«Мисия за България»

Американското оригинално издание излиза под заглавието «I dared to call Him Father» от Books, Waco/Texas (USA). Copyright © 1978 на Bilquis Sheikh, Thousand Oaks, California (USA)

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ
БЕЗПЛАТНО

адрес:

| 4023 гр. Пловдив

П. К. 83

Катя Македонска - Рат

Превод от немски - © Даниела Станкова

Редактор - Тодор Станков

Коректор - Лора Кашлакевска

Издава - «Искрен Шопов» ЕТ

Четвърто издание, 20 000 бр. София 2003

Превод от 15. издание на немски език, 2001,

на Aussen Verlag, Verlagsgesellschaft des Erziehungsvereins mbH, Neukirchen- Vluyn

Предговор

Това е една особена книга!

Една образована пакистанка от най-висшите кръгове в своята страна пише относно обстоятелствата на своето покаяние и произтеклото от него последване на Господа Исуса Христа. Билкис Шейх опознава Западния свят до своя съпруг, който представлява страната си като дипломат в Англия и Франция. На различни партита тя се запознава с християни, но никога не получава от никой от тях ясно свидетелство за вярата в Господа Исуса Христа.

След като се развежда, животът на Билкис Шейх става беден и самотен. Тя се принуждава да се оттегли в бащиния си имот във Вах, едно малко селце в подножието на Хималаите. Там тя не намира търсените от нея убежище и сигурност в исляма. Билкис Шейх не вижда никакъв смисъл в предопределения ѝ от Аллах самотен живот на изоставена съпруга. Затова тя започва искрено да търси истината и накрая намира нов, изпълнен със смисъл живот в Христа. Пътищата, които довеждат Билкис Шейх до вяра в Исуса Христа, изглеждат на нас, западните християни, странни и чужди. Ние по-

скоро бихме очаквали едно разумно убеждение, основано на една богословска дискусия или един диалог.

Точно обратното, като човек от Изтока, Билкис Шейх има странни привидения, видения и сънища, които я водят към вярата в Господа Исуса Христа. При това тези привидения имат чисто духовен характер, които я насочват към истински, основани на Библията решения и я предпазват от предприемането на погрешни стъпки. От решаващо значение за нея става въпросът за един живот в постоянно общение с живия и действителен Господ Исус Христос. Когато присъствието на Господа Исуса Христа се отдалечава от нея, тогава Билкис Шейх знае, че е постъпила неправилно.

При това човек си спомня определени Библейски истории, които също говорят за видения, сънища и духовни смущения. Човек мисли за Божието водителство на Авраам, Яков и Йосиф, за мъдреците от Изток, за първите Христови свидетели като Петър, Павел и Филип и за много други, на чиито видения почти не се обръща внимание в нашето западно богословие.

И въпреки това, библейски погледнато, вярата не е само разбиране и съгласие с една догма, а много повече - една увереност за Божията близост, един риск и подчинение в Неговото име.

„Вярата се състои в това, че настоящият живот се определя от надеждата за бъдещето, че се излага на невидимото действие на Бога и че се оставя да бъде оформен от Него.“ Така Йорг Цинк превежда началото на 11. глава на Посланието на Ап. Павел към Евреите.

Описаните в книгата на Билкис Шейх примери на Божие водителство са всичко друго, но не и фантазии или тълкуване на сънища в общоприетия смисъл. Тя се противопоставя на всяко обосновано от собственото «АЗ» тълкувание. Нещо повече, тя се позовава на Божието Слово, което ѝ разкрива смисъла на виденията и ѝ дава сила и ръководство. Билкис Шейх е наясно, че има и демонични внушения, които човек трябва да посреща с бдителността на Христовия Дух. Книгата е призив за сериозно приемане на Библейските истини и за засвидетелстване на следването на Исуса във вярата, без да се прикриват проблемите, които то поражда.

Пастор В. Хьопфнер, ръководител на евангелското сдружение «Служба на Ориента»

Към българския читател

Тази книга не се появява за първи път в превод на български език. Първите две издания са през 90-те години на миналия вече век и намират много добър прием от широката читателска аудитория.

На 11 септември 2001 г. светът преживя една от най-големите трагедии в своята многовековна история. Чрез съвременните средства за масово осведомяване милиарди жители на планетата станаха съпричастни на терористичните нападения срещу Световния търговски център в Ню Йорк и други обекти в Съединените американски щати. Хиляди невинни жертви останаха под развалините. Тези събития накараха позадрямалото човечество да се замисли. Толерантността, и търпимостта и между религиозният диалог са едни от най-висшите постижения на съвременната цивилизация, но трябва ли да се допуска да бъдат използвани те от недобронамерени хора и организации за реализиране на пъклените им планове. Инак мислещите не бива да се преследват заради техните убеждения, но това не означава, че трябва безкритично да се приемат всички техни възгледи.

Случилото се в САЩ, а от известно време и ескалацията на напрежението в Близкия изток показват, че и християните не може безучастно да стоят и само да наблюдават събитията, а се налага да започнат да отстояват своите разбирания относно другите религии. Ние уважаваме разбиранията на различните от нас и не оспорваме правото им на съществуване, но едновременно с това имаме и мисионерската заповед на нашия Господ Исус Христос: “Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар, който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден.”

(Евангелие според Марко 16:15-16)

Сътрудниците на Мисионерското сдружение “Мисия за България” са на мнението, че тази книга може да бъде много полезна за откриването на истината за християнството от вярващите мюсюлмани. Затова и предприехме този нов превод и това ново издание на книгата.

От редактора

1. Нещо ме плаши

Когато един ден бавно крачех по дребно чакълестата алея на моята градина, в мен се засили едно странно тревожно чувство. Вече доста се здрачаваше и във въздуха витаеше само миризмата на късно цъфтящите нарциси. Какво ме правеше толкова неспокойна? Аз се спрях и се огледах. От другата страна на широката поляна видях светлините на къщата ми, които прислугата запалваше в трапезарията. Отвън всичко изглеждаше тихо и спокойно. Аз протегнах ръка, за да откъсна няколко бодливи бели цветя за спалнята си. Когато се наведох и посегнах към тях, нещо профуча покрай главата ми. Аз се изплаших и се изправих. Какво беше това? Това нещо, което прелетя покрай мен, ми се стори студено и зловещо, подобно на мъгла. Изведнъж градината като че ли стана още по-навъсена. Беше задухал студен вятър, който раздвижваше клоните на плачещата върба. Аз изтръпнах от ужас.

- Овладей се, Билкис - казах сама на себе си. - Твоята фантазия се шегува с теб.

Въпреки това аз откъснах няколко цветя и бързо изтичах към къщата, където осветените прозорци ми обещаваха спокойствие и топлота. Белите каменни зидове със стабилни колони и здравите дъбови врати предлагаха закрила. Докато бързах по скърцащата под краката ми дребно чакълеста алея, се усетих, че се оглеждам назад през рамото си дали някой не идва след мен. Преди винаги се смеех, когато някой говореше за свръхестествени неща. Разбира се, зад мен нямаше нищо! Или имаше!?

Като отговор на тези ми мисли почувствах един плътен и съвсем реален удар по дясната си ръка. Беше направо ужасно. Аз изкрещях, втурнах се в къщата и затръшнах вратата след себе си. Прислугата веднага дотича при мен и ме гледеше мълчаливо и ужасено, защото самата аз изглеждах като призрак. Едва когато стана време за лягане, аз събрах кураж да говоря с двете ми камериерки за онова студено нещо.

Вярвате ли в свръхестествени неща? - попитах ги аз, след като им бях разказала моето преживяване. Нито Нурджан, която беше мюсюлманка, нито Райшим, която беше християнка, отговориха на моя въпрос. Нурджан само ме попита дали не трябва да извика селския мулла: ставаше въпрос за един шейх от джамията, който щеше да донесе светена вода, с която да «очисти» градината. Но моят здрав разум вече се беше върнал и аз твърдо се противопоставих на това глупаво суеверие. Освен всичко останало аз не исках в никакъв случай това нещо да се разчуе из селото. Опитвах се да се надсмея над тяхната загриженост и казах набързо, че не желая никакви светци, които да гонят зли духове от моето имение.

Въпреки това, след като момичетата напуснаха стаята ми, аз взех моя Коран. Попрелиствах малко Свещената книга на мюсюлманите, но се почувствах изморена и затова пъхнах книгата обратно в обвивката ѝ от синя коприна и заспах.

На следващата сутрин започнах да се събуждам бавно, подобно на плувец, който трябва да положи големи усилия, за да се задържи на повърхността на водата. Високият, пронизващ глас на призоваващия към молитва мюезин нахлу в съзнанието ми. Монотонното пеене проникваше през филигранните решетки на прозорците на спалнята ми: „... Няма друг Бог освен Аллах и Мохамед е негов пророк ...”

За мен този мюсюлмански молитвен призив имаше успокояващо звучене, защото след ужаса от миналата вечер в него имаше нещо добре познато. Това беше призивът, който бях чувала почти всяка сутрин през моя четиридесет и шест годишен живот. Аз се опитвах да си представя сцената как само преди няколко мига нашият стар мюезин от близкото пакистанско село Вах стъпва на прастарото минаре. Аз го виждах да се изкачва по хладните вътрешни вити стълби, чиито стъпала бяха изтъркани от сандалите на поколения мюсюлмански мюезини, които се бяха изкачвали по тях преди него. Достигнал до най-горното стъпало, останал съвсем без дъх, той прекарва известно време пред дърворезбованата врата, която отвежда към площадката. След това той пристъпва до парапета на балкона и с наведена назад глава и висок глас призовава на молитва вярващите със старите 1400 години думи: „Елате на молитва, елате на спасение! Молитвата е по-добра от съня!”

Пронизващият зов се понесе над ранната мъгла през павираните улички на Вах, които бяха още студени от октомврийската нощ, премина през градината ми и се промъкна покрай старите каменни зидове на къщата, които искряха с червена светлина изпод лъчите на изгряващото слънце.

Докато зовът бавно отзвучаваше, аз отново си спомних за моето зловещо преживяване в градината от предната вечер. Затова бързо се предадох на своите рутинни предиобедни задължения, които ме успокояваха дори само с това, че вече се бяха превърнали по-скоро в привички. Седнах в леглото и посегнах към златната камбанка върху мраморното нощно шкафче. На нейния мелодичен звън се отзова Нурджан, както винаги запъхтяна, защото беше тичала. Моите две камериерки спяха в съседната стая и аз знаех, че те бяха будни вече повече от час и чакаха моето повикване. Аз имах навика да пия сутрешния си чай в леглото. Нурджан започна да подрежда сребърните ми гребени и четки. Тя беше едно послушно младо момиче, закръглено и малко непохватно, но което можеше много лесно да бъде разсмяно. Тя знаеше, че ако изпусне някоя от четките ми ще я смърря много строго. Втората ми камериерка Райшим, една високо израснала грациозна жена, беше малко по-възрастна и по-спокойна. Тя се плъзна безшумно в стаята ми с един голям поднос за чай, който постави върху нощното ми шкафче, вдигна бялата кърпа, с която беше покрила сребърния сервиз, и ми наля една чаша чай, от който излизаше пара. Докато сърбах шумно топлата напитка, въздишах от удоволствие. Чаят ми се струваше нещо по-добро от молитвата!

Майка ми сигурно би се ужасила от една такава мисъл. Колко често бях я наблюдавала как разстилаше молитвеното си килимче върху облицования с плочки под нейната спалня и как коленичеше, отправила погледа си към свещения град Мека, след което свеждаше челото си до пода в молитва. Докато мислех за моята майка, погледът ми се спря върху кутийката с фризьорски принадлежности на масата. Тя беше направена преди много години от сандалово дърво и украсена със сребърни инкрустации. Преди да я е ползвала моята майка тя е принадлежала на баба ми. Сега тази скъпоценна наследствена вещ беше моя.

След като изпих две чаши чай, аз се наведох напред - това беше знак за Райшим да започне ресането на моята бавно посивяваща коса, а Нурджан през това време внимателно се занимаваше с ноктите ми. Докато работеха двете дърдореха весело и непринудено относно последните новини от селото. Нурджан бърбореше бодро и напосоки, докато Райшим изразяваше своето мнение спокойно и разсъдливо. Те говореха за един младеж, който напуснал дома си и се преселил в големия град, и за едно момиче, което скоро щяло да се омъжва. След това те споменаха и за едно ужасно убийство, което станало в едно село, близо до населеното място, в което живеела лелята на Райшим. Аз почувствах как Райшим потръпна при това съобщение, защото жертвата беше една християнка. Ставаше въпрос за едно младо момиче, което живеело в къщата на един християнски мисионер. Някой се беше спънал в трупа ѝ в една от тесните и тъмни улички на нейното село, което довело до полицейско разследване на случая.

- Знаеш ли нещо повече за момичето? - попитах между другото.

- Не, уважаема госпожо - отговори спокойно Райшим, докато грижливо започна да вплита в косите ми една декоративна панделка.

Аз добре разбирах защо Райшим, която самата беше християнка, не желаше да говори относно убийството на момичето. Тя знаеше също толкова добре, колкото и аз, кой беше убил това момиче. Та то се беше отрекло от своята мюсюлманска вяра и беше станало християнка. Брат ѝ вероятно не бе могъл да се побере в кожата си заради позора, който този грях носи на семейството им, поради което той сигурно се бе подчинил на прастария закон за измяната на исляма - който се отрече от исляма, трябва да бъде убит. Дори когато понякога мюсюлманските предписания звучат строго и сурово, те трябвало да се тълкуват благо и милосърдно. Винаги се намират и такива, които се престарават, като приемат буквално законите в Корана и ги изпълняват до последната крайност. Всеки знаеше кой е убил момичето но нищо нямаше да му се случи. Винаги ставаше така. Преди една година прислужникът на един мисионер, който беше станал християнин, беше намерен с прерязано гърло в един ров, но и тогава също нищо не се случи.

Аз пропъдих тъжната история от моите мисли и се приготвих за ставане. Момичетата изтичаха до гардеробите и ми донесаха различни копирени одежди, от които да си избира коя искам да облека. Показах една от тях, която беше украсена със скъпоценни камъни, и след като ми помогнаха да я облека, те се оттеглиха с раболепен поклон от стаята ми.

Слънчевата светлина заливаше вече спалнята ми, като придаваше на белите стени и на мебелите от слонова кост шафранов блясък. Слънчевата светлина осветяваше и една снимка в златна рамка на тоалетното ми шкафче. Изтичах ядосана и я взех, защото предния ден нарочно я бях захлупила обратно. Някое от момичетата вероятно я беше изправила отново. Скъпоструващата рамка ограждаше снимката на една любезно изглеждаща семейна двойка с богат житейски опит, която ми се усмихваше от ъгловата маса на един луксозен лондонски ресторант. Противно на своята воля аз отново се вгледах в снимката подобно на човек, който непрекъснато човърка болящия го зъб. Елегантният млад мъж с тъмни мустаци и пламенен поглед беше моят бивш съпруг, генерал Халид Шейх. Защо въобще пазех тази снимка? В мен се надигаше омраза винаги, когато поглеждах мъжа, без когото някога животът ми се струваше невъзможен. Преди шест години, когато беше направена тази снимка, Халид заемаше поста на пакистански министър на вътрешните работи. Очарователната жена до него тогава бях аз.

Моето семейство от седемстотин години принадлежеше към селското дворянство на тази студена северозападна пакистанска гранична провинция, която

някога е била част от Северна Индия. Като дъщеря на това консервативно мюсюлманско семейство аз приемах на гости дипломати и търговски партньори от цял свят. Посещения в Париж и Лондон, където убивах времето си с пазаруване в най-реномираните търговски центрове, отдавна бяха станали съвсем обичайни за мен. „Деликатната жена, която ме наблюдаваше от снимката, вече не съществува“, помислих си аз, докато се оглеждах в огледалото. Нежната бледа кожа беше потъмняла, разкошната черна коса беше осяяна с посивели кичури, а разочарованията от живота бяха издълбали дълбоки бръчки по лицето ми.

Светът от снимката не съществуваше вече, след като Халид ме напусна преди пет години. Срамът, че бях изоставена, ме докара до състоянието да се откажа от бляскавия живот на Париж, Лондон и Равалпинди и да потърся убежище в мира и тишината на бащиния си имот в подножието на Хималаите. Владението включваше и малкото планинско селце Вах, където аз бях прекарала много от щастливите дни на моето детство. Селото беше заобиколено с градини и плантации от плодни дръвчета, които бяха създадени от поколения членове на моето семейство. А огромният каменен дворец със своите кули, тераси и гигантски светли зали изглеждаше стар колкото заснежените върхове на Сафед Кох, които мощно се извисяваха на запад. Леля ми също живееше в тази къща и тъй като моето желание беше да се откъсна колкото е възможно повече от света, аз се нанесох в една по-малка къща, която семейството ми беше построило в покрайнините на Вах. Тя имаше няколко спални помещения на втория етаж, а отдолу се намираха отделенията за хранене и всекидневните. И понеже къщата беше като едно бижу, обгърнато от дванадесет източни градини, тя обещавахе да ми осигури усамотението, към което се стремях.

Къщата ми даде много повече от това, което очаквах. Когато се нанесох в нея, по-голямата част от градината беше запустяла. Това се превърна в благословение за мен, тъй като аз успях да заровя немалка част от болката си в черната ѝ земя, като се впуснах в работата по нейното възстановяване. Една част от дванадесетте източни градини аз оградих с жив плет и изпълних с цветни лехи като в истинските градини, докато останалите оставих така, както си бяха. Постепенно тези градини със своите безбройни ромолещи фонтани станаха моят свят. Междувременно вече годината беше 1966 и аз си бях спечелила репутацията на заселничка, живееща уединено в къщата си, сама със своите цветя.

Аз отместих погледа си от снимката в златната рамка, захлупих я отново върху тоалетното си шкафче и отидох до прозореца, който откриваше една обширна гледка към Вах. Вах - самото име на селото изразяваше радост. Преди няколко стотин години, когато то наброявало само няколко къщи, през този край минал легендарният монголски цар Акбар. Керванът му спрял до един извор, който сега се намира в непосредствена близост до имението. Изпълнен с благодарност, че можел да полегне и си почине под една върба до извора, той радостно извикал: „Вах, Вах, Вах...!“, и така дал това име на селото.

Дори споменът за тази стара история не успя да ме освободи от странното чувство, което не ме напускаше от предната вечер. Аз се опитах да го прогоня, докато стоях до прозореца. Казах си, че отново е утро; един нов ден, който ще бъде изпълнен с позната рутинна работа и парещи слънчеви лъчи. Случката от снощи ми се струваше като един реален и същевременно лош сън. Аз дръпнах белите пердета, жадно вдишах от свежия утринен въздух и се заслушах в ритмичните удари на водата по водните колела на мелницата в далечината. Въздъгнах с удовлетворение. Това беше Вах. Това беше моят роден край. Това беше моето чувство на сигурност. Това беше мястото, където преди седемстотин години беше живял принцът и благороден земевладелец Неваб Мохамед Хайат Хан. Ние бяхме негови преки потомци и моето семейство беше

известно в цяла Индия като „Хайатите от Рат“. Обаче от векове царските кервани имали обичая да се отбиват от пътя, за да посещават моите предци. Даже и по времето, когато аз бях малко момиченце, идваха знаменити личности от цяла Европа и Азия, които прекосяваха Индия напреко по този същия път, по който някога са се движели царските кервани, за да посетят моето семейство. Днес впрочем се сбъркват да потропат на вратата ми почти само още някои роднини. Това означаваше, че аз не се виждах с много хора освен с тези, които се числяха към моето домакинство. Но това не ме смущаваше. Моите четиринадесет прислужници ми правеха достатъчно компания. Те и техните предци бяха служили на моето семейство от много поколения насам. Преди всичко обаче аз имах Махмуд.

Махмуд беше моят четиригодишен внук. Неговата майка Тууни беше най-малкото от трите ми деца. Тя беше една стройна и привлекателна млада жена, която работеше като лекарка в болницата „Светото семейство“ в близкия град Равалпинди. Съпругът ѝ беше един известен едър земевладелец, но бракът им не беше щастлив и техните взаимоотношения от година на година се влошаваха все повече и повече. По време на дългите им и мъчителни разправии Тууни често изпращаше малкия Махмуд при мен и той оставаше, докато родителите му сключеха за малко примирие. Един ден Тууни и нейният съпруг дойдоха при мен и ме попитаха дали не бих приела едногодишния тогава Махмуд да остане при мен за известно време, докато те си изгледат противоречията.

- Не - казах аз. - Не желая той да се превърне в топка за тенис, която непрекъснато бива прехвърляна ту тук, ту там. Но аз с удоволствие бих го осиновила и отгледала като мой син.

За съжаление Тууни и нейният съпруг не успяха да се разберат и накрая се разведоха. При това те се съгласиха аз да осиновя Махмуд и това беше много добро за него. Тууни идваше често да го вижда и така ние тримата бяхме почти винаги заедно. Другите ми две деца обаче живееха много далеч отук.

Малко по-късно онази сутрин Махмуд разкарваше своя велосипед на три колела по тухлената тераса, върху която хвърляха сянка няколко бадемови дървета. Той беше само малко повече от три години при мен, но това жизнерадостно ангелско дете с дълбоки кафяви очи и вирнат нос беше единствената радост в моя живот. Неговият звънлив смях развеселяваше из основи този уединен дом. Въпреки това аз сериозно се замислях дали няма да му навреди животът под един покрив с такъв един унил човек, какъвто бях аз по онова време. Затова се опитвах да поправя щетите, като се стремях да разчитам по очите му всяко негово желание и освен моите единадесет души обслужващ персонал му зачислих трима специални лично негови прислужници, които да го обличат, да изнасят играчките му и след това да ги събират и прибират обратно.

Аз се тревожех за Махмуд. От известно време той отказваше да се храни. Това беше доста странно, защото иначе момчето посещаваше при всяка отдала му се възможност кухнята. Той караше готвачката ми скришом да му дава сладкиши и други лакомства. Преди няколко часа, когато бях слязла долу и прекосявайки залата, излязох на терасата, за да го поздравя с любвеобилна прегръдка, аз попитах прислужницата дали детето е закувало нещо.

- Не, уважаема госпожо, той не пожела - тихо отговори момичето.

Когато се опитах да придумам Махмуд да хапне поне нещо мъничко, той ми отказа с оправданието, че не е гладен. Още по-сериозно се смутих, когато Нурджан влезе сама при мен и боязливо загатна, че Махмуд може да е попаднал под влиянието на зли духове. Погледнах я уплашено, защото случката в градината отново изплува в съзнанието ми. Какво означаваше всичко това? Помолих още веднъж Махмуд да хапне нещо, но и този път без успех. Той не се остави да бъде съблазнен дори и от

швейцарските шоколади, които бях поръчала специално за него, защото толкова много ги обичаше. Когато му подавах шоколадовата плочка, той ме погледна с ясните си очи и ми каза:

Бих я изял с удоволствие, мами, но когато преглъщам, изпитвам болка. Студени тръпки ме полазиха по гърба, когато погледнах надолу към малкото ми внуче - иначе толкова радостно дете, а сега така апатично- Аз веднага повиках моя шофьор който също беше християнин, и му наредих да докара колата. Един час по-късно ние вече бяхме в Равалпинди при детския лекар на Махмуд Той прегледа основно момчето и каза, че не може да открие нищо.

По обратния път към нашата къща в мен се надигна страх. Докато наблюдавах внука си, който седеше така необичайно спокойно до мен в колата, аз си помислих дали Нурджан не би могла да има право. Не беше ли това нещо, което се намираше отвъд нашия видим психичен свят? Не се ли намесваше някаква свръхестествена сила, която сега посягаше и на него. Аз прегърнах детето и вътре в мен се надсмях сама на себе си, че съм могла да си помисля нещо толкова глупаво. Спомних си, че баща ми някога ми беше разказвал за един легендарен мюсюлмански светец, който правел чудеса. Когато чух това, аз се смях с висок глас, което никак не хареса на баща ми, но аз винаги реагирах по този начин, щом някой изкажеше твърдения от този род. И въпреки това в момента, в който Махмуд се притисна плътно до мен, докато завивахме от шосето в уличката, която водеше към къщи, неволно ме обхвана неприятното предположение, че проблемът на Махмуд би могъл да има нещо общо с моето злоещо преживяване в градината.

Разказах на Нурджан за моите опасения, при което тя уплашено се хвана за врата с нейните оцветени от кана пръсти и започна коленопреклонно да ме умолява да пратя да повикат селския мулла, който да се помоли за Махмуд и да напръска градината със светена вода. Само това можело да прогони демоните. В началото отхвърлих молбата й. Въпреки че приемах основните мюсюлмански правила, през последните години аз бях поизоставила многобройните ритуали, редовните молитви, постите и сложните церемониални измивания. Но тревогата ми за Махмуд надделя над моите съмнения и аз казах на Нурджан, че тя може да повика шейха от селската джамия.

На следващата сутрин ние с Махмуд стояхме до прозореца и нетърпеливо чакахме муллата. Когато най-после го видях да изкачва стълбите на верандата, облечен един износен тънък шифер, който се развяваше от студения есенен вятър, ми стана необичайно тежко. От една страна не съжалявах, че бях пратила да го повикат, но, от друга страна, се ядосвах, че не вървеше по-бързо. Нурджан въведе стария кокалест мъж в моята стая и се оттегли, а Махмуд любопитно наблюдаваше как той отваря своя Коран.

Муллата, чиято мургава кожа приличаше на старата кожена подвързия на свещената му книга, ме погледна изпод набразденото си лице, положи своята груба мургава ръка върху главата на Махмуд и започна да рецитира 96-тото суре със своя пресипнал глас. Всеки мюсюлманин започва с тази молитва всяко важно за него действие независимо от това дали той се моли за някой болен или сключва търговски взаимоотношения. След това муллата започна да чете на арабски от Корана. (Коранът винаги се чете на арабски език, тъй като преводите на свещените текстове се приемат като тълкования. Освен това ангелът Габриел някога е дал писменото откровение на Мохамед на арабски език. Затова мюсюлманите смятат, че преводите отнемат божествената сила на думите на свещения Коран.)

На муллата трябва да му е направило впечатление моето растящо нетърпение, защото, подавайки ми книгата, той каза:

- Вие, уважаема госпожо, трябва също да прочетете тези стихове. - С тези думи той имаше предвид 113-ото и 114-ото суре, чиито стихове се рецитират при особено кризисни ситуации. - Защо не ги повторите и Вие?

- Не - казах аз. - Не искам! Аллах ме е забравил, а и аз забравих Аллаха.

Когато видях оскърбеното изражение на лицето на стария човек, ми стана жал, защото той беше дошъл по мое желание и заради Махмуд.

- Е, добре - казах аз и взех в ръка изгърканото томче.

След това го отворих на посоки и прочетох първия стих, на които се спря погледът ми:

Мохамед е Божий пратеник и тези, които са при него, постъпват строго с неверниците..." странното е, че си спомних за убитото момиче християнче и за мъгла, която бях почувствала в моята градина малко след нейното убийство. Преди всичко обаче аз мислех за тайнственото страдание на Махмуд. Дали би могло да има някаква връзка между тези събития? Независимо за каква гневна свръхестествена сила и да ставаше въпрос, тя не би могла да свърже мен и Махмуд с някаква християнка). Аз потръпнах при тази мисъл.

Муллата обаче изглеждаше удовлетворен. Въпреки моята съдържаност той се явяваше през следващите три дена, за да рецитира стихове от Корана за Махмуд. След това, за да спазя реда на тайнствените и тревожни събития в моя дом, трябва да отбележа, че наистина Махмуд се чувства по-добре. Какво трябваше да мисля за всички тези неща? Аз скоро щях да разбера това, защото без мое знание се бяха задействали събития, които щяха основно да разбъркат света, който познавах и на който разчитах до този момент в моя живот.

2. Чуждата книга

След всички тези преживявания аз се чувствах привлечена от Корана. Вероятно той щеше да ми обясни някои неща, като едновременно с това очаквах да може да запълни празнотата в мен. Фино изографисаните писмени знаци определено съдържах много мъдрости, които неведнъж са били в помощ на моето семейство.

Разбира се, аз не бях чела Корана от доста отдавна, но все още добре си спомнях на каква възраст бях, когато започнах да уча арабски, за да мога да чета текстовете на нашата свещена книга. Тогава аз бях на четири години, четири месеца и четири дни. Точно на този ден за всяко мюсюлманско дете започват уроците по арабски. Събитието беше отпразнувано с голям семеен празник, на който присъстваха всички мои роднини. Тогава след една особена церемония жената на нашия селски мулла започна да ме посвещава в тайните на арабската азбука.

Особено добре си спомням моя чичо Фатех. Ние децата го наричахме чичо Фатех, въпреки че той не ми беше истински чичо, а чичо на родителите ми, но в Пакистан към всички по-възрастни роднини се обръщаме с чичо или леля. Той беше нашият най-близък роднина и аз все още добре си спомням как той ме наблюдаваше по време на церемонията. Лицето му заедно с кривия му нос сияеше от радост, когато ми предаваше историята за онази съдбовна «нощ на предопределението» през 610 г., когато архангел Гавраил започнал да предава на Мохамед думите на свещения Коран. Бяха ми необходими цели седем години, за да прочета цялата свещена книга за първи път, но когато най-накрая успях, това пак даде повод за ново семейно тържество.

По-рано приемах Корана като едно задължително четиво. Сега обаче чувствах необходимост да се занимавам по задълбочено с текстовете му. Аз взех томчето, което преди беше принадлежало на моята майка, седнах върху своето меко и удобно легло и

започнах да чета. Започнах с встъпителния стих, на първото послание, което беше дадено на младия Мохамед, когато той бил съвсем сам в една пещера на планината Хира:

„Чети! В името на твоя Господ, Създателя,
Който създаде човека от изтеклата кръв.
Чети, защото твоя Господ е всеблаг,
Който учи на писмо и четмо,
Научил е човека на това, което той не знаеше.“

(Суре 96: 1-5)

Отначало се предадох на красотата на тези стихове. По-късно обаче попаднах на думи, които по никакъв начин не ми звучаха утешително:

„Когато сте се разделили с вашите съпруги
и когато дойде тяхното време,
тогава ги задръжте с добро
или се разделете с тях с добро.“

(Суре 65: 2)

Когато ми съобщих, че повече не ме обича, очите на моя съпруг ми хвърлиха един искрящ поглед като от твърда черна стомана. Душата ми се сви болезнено, докато той говореше. Какво беше станало с всичките тези години на съвместен живот? Можеше ли човек толкова лесно да ги забрави? Беше ли „... дошло моето време“, както казва Коранът?

На следващата сутрин аз отново взех Корана с надеждата този път да намеря в раздърпаните му страници утешителните думи, от които толкова много се нуждаех. Утеха обаче не получих. Открих само напътствия за живота и предупреждения относно останалите религии. Тук имаше стихове относно пророка Исус, според които, неговото послание било изопачено от първите християни. Исус наистина бил роден от девица, но не бил Божий син. „Затова не казвайте: трима“, предупреждаваше Коранът по отношение на християнското разбиране за триединството на Бога. „По-добре е за вас да се въздържате от това, защото Бог е един.“

След като в продължение на много дни се бях занимавала със свещената книга, един следобед я оставих с въздишка настрана, изправих се и тръгнах надолу към градината си, където се надявах да намеря мир сред природата и старите си спомени. Дори и по това време на годината наситеният зелен цвят преобладаваше в нея и тук-там проблясваше някоя колоритна късно цъфтяща билка. Беше един сравнително топъл есенен ден и Махмуд подскачаше по пътеките, по които толкова често се бях разхождала с баща си в моето детство. Аз и сега често виждах баща си като жив пред очите си, как крачеше край мен, облечен в своя бял тюрбан и безупречен английски костюм, както подобаваше на един правителствен служител. Той често ме наричаше с пълното ми име Билкис Султана, защото знаеше, че аз изпитвах удоволствие от това име. Билкис всъщност беше малкото име на Савската царица, докато Султана означава, както всички знаят, нещо като «Царско височество».

Ние водехме много приятни разговори, като по-късно през годините с удоволствие разговаряхме и за нашата нова държава Пакистан. Той много се гордееше с нея.

- Ислямската Република Пакистан беше създадена на първо място, за да бъде отечество на южноазиатските мюсюлмани - казваше той. - Ние сме една от най-големите държави на света с ислямски закони - добавяше той и ми обясняваше, че 96% от нашето население са мюсюлмани, а останалата част се състои от няколко разпръснати групи будисти, християни и индуисти.

Въздъгнах и погледнах през дърветата към виолетовите хълмове в далечината. Винаги намирах утешение при моя баща. Когато остаря, аз станах за него приятелят, с който той можеше да обсъди бързо променящата се политическа обстановка в нашата страна, конфронтирайки се с моите виждания по тези въпроси. Той беше един много мил човек, който винаги се отнасяше с разбиране към мен. Затова и все още изпитвам болка от неговата смърт. Мислех си за това, как стоях пред отворения му гроб на мюсюлманското гробище в Бруукууд край Лондон. Той замина за Лондон, за да се оперира, но не можа да се възстанови от операцията. Мюсюлманските обичаи повеляват трупа да бъде погребан 24 часа след настъпването на смъртта и когато пристигнах на гробището, тъкмо трябваше ковчегът да бъде спуснат в роба. Умът ми не го приемаше, че никога повече няма да мога да видя баща си. Повдигнаха само за малко капака на ковчега, за да мога да му хвърля един последен поглед. Но тази студена и безжизнена плът в ковчега не беше моят баща. Стоях там като замаяна. Къде беше отишъл той? Когато отново затвориха капака на ковчега, пронизителното скърцане на винтовете му премина през мен като остра телесна болка.

Майка ми, с която също много добре се разбирахме, почина седем години по-късно и ме остави съвсем сама.

Междувременно сенките тук в градината ми се бяха удължили и аз отново стоях в полумрака на вечерния здрач. Не, старите спомени не ми дадоха утешението, което търсех в тях! Вместо него отново ме налегна болката. В далечината долових познатия призив на мюе-зина за вечерна молитва. Протяжният тон на гласа му ме върна още повече към съзнанието за моята самота.

- Къде, о, Аллах - шепнех аз в ритъма на неговия глас, - къде е утешението, което Ти обещавах?

Когато вечерта отново се прибрах в стаята си, аз пак взех в ръце стария Коран на моята майка. При четенето ми направи впечатление, че той често се позоваваше на еврейски и християнски текстове, които бяха по-стари от него. Тогава си помислих, че вероятно би трябвало да продължа своите изследвания именно в тези по-стари книги. Но това би означавало, че аз ще трябва да прочета и Библията. А как би могла да ми помогне Библията, когато като всеки мюсюлманин и аз знаех, че тя е била изопачена от първите християни? Мисълта обаче, че въпреки всичко трябва да прочета Библията, не ме оставяше на мира. Каква беше представата за Бога в Библията? Какво в действителност казваше тя за пророка Исус? Може би наистина трябваше да я прочета. Тогава се появи и следващият проблем: откъде бих могла да получа една Библия? Тя не се продаваше в никоя от страните около нас.

Не е изключено Райшим да притежава Библия? Аз обаче веднага отхвърлих тази мисъл, защото и дори тя да имаше такава, моята молба много би я уплашила. Та немалко пакистанци бяха вече ликвидирани, дори само защото са създавали впечатлението, че убеждават мюсюлмани да се покръстят в християнството и така да предадат мюсюлманската си вяра. Помислих си и за останалите ми прислужници християни. Моето семейство винаги ме предупреждаваше да не наемем за прислуга християни, защото поради тяхното предателство към исляма имаше съмнения, че на тях не може да се има доверие. Аз обаче не обръщах внимание на тези предупреждения и нямах нищо против тях, докато те съвместно изпълняваха своите задължения. Без съмнение те не бяха особено искрени, защото, когато християнските мисионери дойдоха в Индия, за тях беше най-лесно да покръстят принадлежащите към по-нисшите прослойки от населението. По-голямата част от тях бяха метачи на улици, чиято каста беше толкова ниска, че тях не ги вземаха на никаква друга работа освен за почистването на улиците, тротоарите и канавките. Ние, мюсюлманите, наричахме тези

раболепни същества «оризови християни», понеже те приемаха тая лъжлива религия само за това, защото получаваха от мисионерите храна, облекло и образование.

Ние посрещяхме усилията на мисионерите само с лека усмивка. А как само се застъпваха някой от тях за тези жалки същества. Само преди няколко месеца моят шофьор-християнин Манзур ме попита дали ще му разреша да покаже моята градина на една мисионерска съпругеска двойка от селото. Те вече я били видели през оградата и й се възхитили.

- Разбира се - казах аз благосклонно, а вътре в себе си се засмях на бедния Манзур, който очевидно много искаше да впечатли тези хора. Няколко дни по-късно аз видях от прозореца на моята всекидневна как една млада американска съпругеска двойка сновеше из моята градина. Манзур ги наричаше: «Негово преподобие Дейвид Мичел и съпругата му.» И двамата бяха със светлокестеняви коси, светли очи и бяха облечени по западен маниер. „Колко безвкусно!“ - помислих си аз. Въпреки това съобщих на градинаря, че той може да им даде някои семена, ако проявяха интерес към тях.

Докато си мислех за тях, ми хрумна как бих могла да се сдобия с Библия - Манзур можеше да ми осигури една. На сутринта щях да му дам това поръчение.

На другата сутрин го повиках в моята стая. Той застана в услужлива поза пред мен, облечен в дългите си бели панталони, а неспокойното потреперване на лицето му ме изнервяше, както винаги. Аз му казах:

- Манзур, искам да ми намериш една Библия.

- Една Библия!? - очите му се ококориха от почуда.

- Да, наистина! - потвърдих аз и се постарях да не издам нетърпението си.

Тъй като Манзур не знаеше да чете, аз бях сигурна, че той лично няма Библия, но въпреки това имах чувството, че именно той можеше да ми я осигури. Манзур измърмори нещо неразбрано под носа си. Аз обаче повторих спокойно, но твърдо:

- Манзур, намери ми една Библия!

Той кимна в знак, че е разбрал, поклони се и излезе от стаята. Аз знаех защо Манзур така се изненада на моето поръчение. И той, също както и Райшим, не преставаше да мисли за убитото момиче. Да дадеш Библия на един метач по улиците беше съвсем различно от това да дадеш Библия на някого от висшето общество. Ако това се разчуеше, той наистина можеше да има големи неприятности.

Два дни по-късно той ме караше към Равалшшиди, където отивах да посетя Тууни.

- Манзур, аз все още не съм получила Библия - напомних му аз и забелязах как върховете на пръстите му побеляха от стискането на волана.

- Аз ще Ви намеря една, госпожо - обеща отново той.

След още три дни пратих да го извикат да дойде при мен в къщата:

- Манзур, вече два пъти ти казах да ми намериш една Библия, но ти нищо не правиш. - Треперенето на лицето му започна още по-ясно да се забелязва. - Давам ти още един ден. Ако до утре сутринта нямам Библия, можеш да си отидеш удома и повече да не идваш на работа.

Лицето на Манзур придоби бледопепеляв цвят. Той знаеше, че говоря сериозно. Обърна се и си тръгна без да каже нищо, а тракането на униформените обувки, които носеше като шофьор, отекна по каменната тераса.

На следващия ден Тууни щеше да ми идва на гости. Малко преди да пристигне тя, аз намерих на масичката във всекидневната една малка Библия. Взех я в ръце и я разгледах по-отблизо. Тя беше подвързана в евтина сива ленена подвързия и беше написана на урду - местния пакистански език, който се говореше и в някои части на Индия. Тя е била преведена преди 180 години от някакъв англичанин и аз трудно

следях старомодно построените изречения. Вероятно Манзур я беше получил от някой свой приятел, защото тя беше почти нова. Аз попрелистих тънките ѝ листчета, положих я обратно на масата и престанах да мисля за нея. Малко след това пристигна и Тууни. Махмуд радостно заподскача около нея, защото много добре знаеше, че майка му винаги му донасяше по някоя играчка. В следващия момент той бързо изкочи през летящата врата навън, на терасата, здраво стискащ новия си самолет, докато ние с Тууни се настанихме удобно на по чаша чай. Тогава Тууни забеляза Библията на масичката до мен:

- О, Библия! - възкликна тя. - Отвори я, за да видим какво има да ни каже тя.

Всяка религиозна книга имаше своето значение за нашето семейство. Често си убивахме времето, като разтваряхме някоя свещена книга напосоки, поставяхме пръста си със затворени очи на някое място и го прочитавме, като че ли очаквахме оттам да чуем някакво пророчество. Обзета от едно много добро настроение, аз взех Библията, отворих я и погледнах текста. Тогава се случи нещо необяснимо. Моето внимание беше приковано към един стих отдолу на дясната страница. Аз се наведох и прочетох наум:

„Ще нарека Мои люде ония, които не бяха Мои люде,
и възлюбена тази, която не беше възлюбена.

И на същото място, дето им се каза:

„Не сте Мои люде“, там ще се нарекат:

„чада на живия Бог“.

(Посл. на Ап. Павел към Римл. 9: 25-26)

- Затаих дишането си и усетих, че ме побиват тръпки.

Що ме засегна толкова много този стих? „Тази, която не беше възлюбена, ще бъде възлюбена...“ Една странна тишина беше обхванала стаята. Огледах се и видях Тууни с интерес чакаше да чуе на какво бях попаднала, но аз не пожелах да ѝ прочета словата, които така ме бяха засегнали, че аз не бях в състояние да ги употребя само като някакво средство за убиване на времето.

- Е, мамо, какво пише там? - попита Тууни и живите ѝ очички ме гледаха с любопитство.

Аз затворих книгата, промърморих някакво неразбираемо обяснение и отклоних разговора към друга тема. Прочетените от мен думи обаче горяха като разпалени въглени в сърцето ми. Те щяха да предизвикат най-необичайните сънища, които някога бях имала в моя живот.

3. Сънищата

Чак на следващия ден отново взех малката сива Библия в ръце. Нито Тууни, нито аз споменахме отново за нея, след като бях отклонила разговора към другата тема. През целия дълъг следобед обаче тези думи не ме оставиха на спокойствие, като продължиха безшумно да работят в подсъзнанието ми. В късния следобед на следващия ден аз се оттеглих в стаята си, където исках да си почина и да поразмисля. Настаних се удобно върху меките бели възглавници на моя диван, като взех Библията със себе си. Разлистих отново страниците ѝ и попаднах на един още по-загадъчен текст:

...а Израил, който търсеше закон за придобиване на правда, не стигна до такъв закон."

(Посл. на Ап. Павел към Римл. 9: 31)

„Аха - помислих си аз, - значи Коранът има право и евреите действително са постъпили неправилно.“ Авторът на тези думи би могъл да бъде и някой мюсюлманин, защото в тях се казваше, че народът Израел не беше разпознал Божията справедливост. Следващият текст направо ми спря дъха:

„Понеже Христос изпълнява целта на закона, да се оправдае всеки, който вярва.“

(Посл. на Ап. Павел към Римл. 10: 4)

Аз отпуснах за момент книгата в скута си. Христос да е пътят към Бога и всеки, който вярва в Него, да се оправдава? Продължих да чета по-нататък и стигнах до Посланието на Ап. Павел към Римляните 10: 8-9:

„Словото е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти - сиреч словото на вярата, което проповядваме. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите - ще се спасиш!“

Поставих книгата обратно на мястото ѝ, недоумяващо клатейки глава. Това решително противоречеше на корана. Мюсюлманите добре знаеха, че пророкът Исус е бил само един човек, който никога не е умирал разпънат на кръст, а е бил издигнат от Бог на небето, докато неговото място е бил разпнат един изглеждащ подобно на него човек. Този Исус, който засега се подвизава в едно по-долно небе, ще се върне някога за нови 40 години на земята, ще се ожени, ще има деца, като накрая ще умре и ще бъде погребан. Аз дори бях чула, че една точно определена гробница в Медина, града, в който е погребан и Мохамед, се пази готова, за да бъде положен в нея Исус след неговата смърт. Според Корана в деня на възкресението Исус ще се пробуди и заедно с други мъже ще застане пред съда на всемогъщия Бог. Библията обаче твърдеше, че Христос вече е възкръснал от мъртвите. Това не беше ли богохулство?

Зави ми се свят. Знаех, че всеки, който призове името на Аллага, ще бъде спасен. Как обаче да повярвам, че Исус Христос е бил Аллах? Дори Мохамед, последният и най-великият от Божиите пратеници, гарантът на пророците, беше само един смъртен човек.

Аз полегнах обратно на възглавниците и покрих очите си с ръце. Ако Библията и Коранът говорят за един и същи Бог, то защо тогава има толкова много объркващи неща и противоречия? Как би могло да става въпрос за един и същи Бог, като Богът на Корана е един Бог на отмъщението и наказанието, докато Богът на Библията е един Бог на милосърдието и прощението?

Не си спомням кога точно съм заспала. Обикновено никога не сънувам, но тази нощ аз сънувах. Сънят ми беше толкова реален и събитията в него толкова истински, че на следващата сутрин ми беше трудно да повярвам, че всичко това е било само една фантазия. Аз сънувах следното: Вечерях заедно с един мъж, в който аз разпознах Исус. Той ме беше посетил в дома ми и остана два дни при мен. Мъжът седеше от другата страна на масата срещу мен и ние ядахме мирно и щастливо. Изведнъж картината се промени. Този път аз стоях заедно с един друг мъж на един планински връх. Той беше загърнат в една свободна дреха и носеше сандали. Не зная по какъв тайнствен път разбрах и името му - беше Йоан Кръстител. Какво необичайно име. Аз разказах на този Йоан Кръстител за срещата ми с Исуса:

- Господ дойде и в продължение на два дни беше мой гост - казах му аз. - Той обаче си отиде. Къде би могъл да бъде сега? Аз трябва да Го намеря! Вероятно ти, Йоане Кръстителю, ще можеш да ме заведеш при Него? Това беше сънят ми. Когато се събудих, аз започнах високо да повтарям това име: „Йоан Кръстител! Йоан Кръстител!“ При тези мои викове Нурджан и Райшам се втурнаха в стаята ми. Те изглеждаха малко смутени от моето повикване и започнаха бавно да подготвят тоалета ми. Докато те работеха, аз се опитах да им разкажа за съня си.

- О, колко мило - подхилваше се Нурджан, докато ми поднасяше таблата с парфюмите.

- Да, сънят е бил благословен - промърмори Райшам, докато ми решише косата.

Бях изненадана, че Райшам като християнка не показа по-голямо въодушевление. Искаше ми се да я поразпитам за Йоан Кръстител, но не го направих - в края на краищата тя беше само едно обикновено селско момиче. Но кой всъщност беше този Йоан Кръстител? Аз не бях срещала досега това име в Библията.

През следващите три дни продължих да чета последователно както Корана, така и Библията. При това аз все повече усещах, че вземам Корана само от някакво чувство за дълг, докато към християнската книга се обръщах с любопитство, разгръщайки я на все нови и нови места с желанието да надникна в този объркан свят, който току-що бях открила. Всеки път обаче, когато разтварях Библията, ме обземаше едно странно чувство на вина. Вероятно това се дължеше на моето строго възпитание - дори когато вече бях станала млада жена, моят баща трябваше да даде съгласието си за всяка една книга, която аз исках да прочета. Веднъж брат ми и аз тайно взехме една книга и я занесохме в стаята си. Въпреки че в нея ставаше въпрос за съвсем безобидни неща, ние много се страхувахме, докато я четяхме. Сега, когато отварях Библията, аз се чувствах по същия начин.

Една история ме заинтригува особено много. Тя разказваше как еврейските водачи завели при пророка Исус една жена, която била хваната в прелюбодеяние. Аз ужасена, тъй като знаех какво очакваше тази жена.

Моралните закони в стария Ориент бяха много близки до нашите в Пакистан. Съобразно юдейската традиция прелюбодеянието на жената се наказваше много строго. Когато прочетох в Библията как онази жена стояла пред нейните обвинители, аз знаех, че нейният баща, братята ѝ и чичовците ѝ бяха там в първата редица и чакаха да я убият с камъни. Тогава обаче пророкът казал: „Който от вас е безгрешен (невинен), нека пръв хвърли камък на нея.“
(Евангелие според Йоана 8: 7)

Бях дълбоко развълнувана, когато си представих как онези мъже се измъкват крадешком от мястото. Вместо да следи за законното осъждане на жената на смърт, Исус беше принудил нейните обвинители да осъзнаят своята собствена вина. Книгата се беше свлякла в скута ми, докато стоях така, дълбоко потънала в мисли. В предизвикателството на този пророк имаше нещо толкова логично, толкова правдиво. Този човек говореше истината. Три дни по-късно аз сънувах втори странен сън:

Бях в спалнята си, когато една от моите прислужници ми съобщи, че отвън чака един търговец на парфюми. Радостно се привдигнах от дивана си, защото точно по това време вносните парфюми трудно се намираха в Пакистан и аз се опасявах този така ценен от мен артикул да не ми свърши и да остана без него. В съня си аз помолих моята прислужница да покани търговеца вътре. Той беше облечен като търговците на парфюми от времето на моята майка, които тогава ходеха от къща на къща и предлагаха стоката си - носеше черен редингот и едно куфарче, в което бяха парфюмите. Търговецът отвори куфарчето си, извади от него една златна съдинка, вдигна капачето ѝ и ми я подаде. Когато погледнах в нея, дъхът ми спря от възлнение - парфюмът блестеше като чист течен кварц. Понечих да го докосна с пръст, но търговецът протегна ръка и каза: „Не!“ След това той взе съдинката в ръка, отиде до нощното ми шкафче, постави я на него и каза: „Той ще се разпростре върхУ целия свят!“

Когато на следващата сутрин се събудих, аз все още чувствах съня си много реално. Слънцето струеше през прозореца и аз като че ли все още усещах миризмата на онзи чудесен парфюм, която изпълваше цялото помещение. Изправих се и погледнах към нощното ми шкафче, на което очаквах едва ли не да видя златната съдинка с парфюма. На това място обаче сега лежеше Библията!

Цялата се разтреперах. Седях на ръба на леглото си и размишлявах върху моите сънища. Какво означаваха те? Аз, която от години нищо не бях сънувала, преживях сега за толкова кратко време един след друг два толкова реални съня. Имаше ли някаква връзка между тях? И имаха ли те нещо общо с моите неотдавнашни свръхестествени преживявания?

Онзи следобед аз, както обикновено, се разхождах из градината. Моите сънища все още занимаваха съзнанието ми, но сега се прибави и още нещо към тях. Внезапно ме изпълниха едни необясними за мен радост и мир, каквито до този момент никога не бях изпитвала. Беше, като да се бях приближила до Божието присъствие. Изведнъж ми се стори, че въздухът около мен се изпълни с някакво ново приятно благоухание, като че ли навлязох в някаква препълнена със слънчева светлина горичка. Това не беше уханье на цветя, беше вече прекалено късно за градински цветя, но въпреки всичко това беше едно напълно реално благоухание.

Възбудена се прибрах обратно в къщата. Откъде идваше това благоухание? Какво ставаше с мен? С кого можех да говоря за тези неща? Това трябваше да бъде някой, който добре познава Библията. Вече бях отхвърлила мисълта да помоля за съвет някой от моите прислужници - християни. Беше немислимо да търся от тях каквато и да било информация. Те вероятно все още даже въобще не бяха чели Библията и едва ли можеха да разберат моите проблеми. Не, аз трябваше да говоря с някой образован, който да е добре запознат с тази книга. Разсъждавайки над тези неща, ми дойде една твърде обезпокоителна мисъл. Започнах да се боря с нея. Това

Бе последното място, където бих потърсила помощ. Но едно точно определено име така натрапващо напираше в съзнанието ми, че накрая позвъних да повикат Манзур: - Изкарай и приготви колата му казах аз, а когато той дойде, прибавих: - Ще шофирам сама.

Манзур ме погледна с разширени от учудване очи:

- Ще шофирате сама?

- Да, сама, ако нямаш нищо против.

Той се оттегли колебливо. Рядко излизах толкова късно вечер сама с колата. През Втората световна война бях офицер в женската дивизия на индийската кралска армия и бях карала хиляди мили както болнични, така и шабни автомобили. Но тогава беше война и дори по онова време винаги имах придружител. За жена с моя аристократичен произход беше недопустимо да шофира сама колата си дори в нормално време, камо ли през нощта.

Но аз знаех, че не можех да рискувам Манзур да разбере за моите намерения и след това да клюкарства за тях с останалите прислужници. Бях убедена, че имаше само едно единствено място, където можеха да ми отговорят на моите въпроси относно Йоан Кръстител и онова тайнствено благоухание. Въпреки това обаче онази вечер аз тръгнах с голяма неохота към дома на едно почти непознато за мен семейство - преподобния Дейвид Мичел и неговата съпруга, които бяха посетили моята градина през лятото. Тъй като те бяха християнски мисионери, аз за нищо на света не желяех да бъда видяна от някого, че ги посещавам.

4. Срещата

Черният ми Мерцедес чакаше пред входа. Манзур стоеше до вратата на шофьора, която той все още държеше затворена, за да предпази кабината на колата от студа на есенната вечер. Тъмните му очи все още поставяха под въпрос моето решение,

но въпреки това той не казваше нищо. Качих се в затопления автомобил, настаних се зад волана и потеглих в мъглата. Библията лежеше на седалката до мен.

В това село, Вах, всеки знаеше къде живее другият. Къщата, в която живееше семейство Мичел, беше близо до пътя, водещ към циментовите заводи на Вах, от които моето семейство получаваше една част от приходите си. Тя се намираше в една малка махала, разположена на около пет мили от селото. Къщите там бяха построени за временни жилища на английските войскове части, разквартирувани там по време на Втората световна война. От малкото пъти, в които бях идвала в този край, аз си спомнях, че безцветните, еднообразни къщи почти бяха загубили своя първоначален бял цвят, а ламаринените им покриви бяха поправяни на много места. Аз пътувах нататък с едно особено смесено чувства на очакване и страх. Никога досега не бях ходила в къщата на християнски мисионер. Надявах се да узная нещо повече за загадъчния образ на Йоан Кръстител, но същевременно се страхувах от влиянието, което можеха да ми окажат тези, които щяха да отговарят на въпросите ми.

Какво ли биха си помислили моите предци за посещението ми при един християнски мисионер? Например моят прадедо, който е съпровождал известния британски генерал Никълсън по време на една от афганистанските воювания за планинския проход Кибер!? Какъв позор би донесло това посещение на моето семейство! Ние винаги свързвахме мисионерите с бедните и отритнатите. В духа аз водех разговор с чичовците и лелите си и се защитавах, като им разказвах моите необикновени сънища. „В края на краищата, казах си аз за собствено успокоение, и на твоето място би направил всичко възможно, за да открие смисъла на едни толкова натрапчиви сънища.“

Когато във вечерния здрач аз се приближавах към жилището на Мичелови, моите спомени се оказаха съвършено верни, само дето така наречените бунгала сега изглеждаха още по мизерни. След като преминах през много тесни улички, търсейки я, аз най-сетне намерих къщата на Мичелови, близо до циментовите заводи. Тя беше такава, каквато си я представях, едно малко, бяло боядисано бунгало, разположено в сред черничева горичка. От предпазливост първоначално аз исках да паркирам колата си малко по далече, но след това, въпреки че твърде много се страхувах от моето семейство, реших и я спрях пред входа. Страбчих Библията и бързо изтичах към входната врата. Градинката пред къщата беше изискана, а покритата веранда правеше впечатление с реда и чистотата си. Във всеки случай тези мисионери поддържаха дома си в изрядно състояние.

Изведнъж входната врата се отвори и една група от бърборещи селски жени се изля навън. Те всички носеха типичните «шалвар кумиц», едни свободни, подобни на пижама памучни одежди, забрадени с шала, наречен «да пата». Изтръпнах от страх. Естествено те ще ме познаят. Почти всеки във Вах ме познаваше. Сега новината, че уважаемата госпожа е посетила християнските мисионери, бързо щеше да се предаде от уста на уста. И наистина, веднага след като жените ме съзряха в светлината на отворената врата на Мичелови, потокът им от словеса секна. Те бързо изтичаха покрай мен към улицата, като всяка поставяше ръка на челото си в традиционният ни поздрав. Аз не можех да направя нищо друго, освен да продължа пътя си към входната врата, където стоеше госпожа Мичел и се взираше в тъмнината. Отблизо тя изглеждаше точно такава, каквато си я спомнях: млада, бледа и толкова крехка, само дето сега, подобно на селските жени и тя носеше «шалвар кумиц». Когато ме видя, тя застина в удивление:

- Ах, уважаема госпожо! - каза тя. - Какво....? Но всъщност заповядайте! Моля, влезте!

Аз бях щастлива, че мога да вляза и така да избягам от любопитните погледи на жените, които чувствах зад гърба си. Ние влязохме в дневната, която беше малка и скромно мебелирана. Г-жа Мичел привлече видимо най-удобния стол до горящата

камина и ме покани да седна. Тя самата не седна, а стоеше права и нервно кършеше пръсти. Аз погледнах към столовете, които бяха наредени в кръг в средата на стаята. Г-жа Мичел ми обясни, че току-що с някои жени от селото са чели от Библията. После се изкашля смутено и каза:

- Навярно бих могла да ви предложа една чаша чай?

- Не, благодаря! - отговорих аз - Аз искам да ви попитам нещо. Негово преподобие г-н Мичел тук ли е?

- Не, той замина за Афганистан.

Това ме натъжи. Жената пред мен беше още толкова млада! Би ли могла тя да отговори на моите въпроси?

- Госпожо Мичел - казах аз боязливо, - знаете ли нещо за Бога?

Тя се свлече на един от дървените столове и ме погледна въпросително. Единственият доловим шум идваше от пращането на огъня в камината. След това тя каза спокойно:

- Страхувам се, че аз не зная всичко за Бога, но лично Го познавам.

Какво необикновено свидетелство! Как може един човек сам да твърди, че познава Бога! Но необяснимо и за мен самата голямата увереност на тази жена вля в мен вяра. Преди още и да осъзнавах добре какво точно се случваше, бях вече посредата на моя разказ относно съновиденията ми за пророка Исус и мъжа с името Йоан Кръстител. Странно, но ми беше много трудно да овладявам гласа си, докато разказвах за това мое преживяване. Когато говорех, изпитвах същото вълнение, което вече бях почувствала на онази планина. След като подробно бях описала моите видения, аз напрегнато се наведох напред.

- Госпожо Мичел - казах аз, - за Исуса вече съм слушала, но кой е Йоан Кръстител?

- Госпожа Мичел ми намигна дяволито и сбърчи чело. Аз вече си мислех, че тя иска да ме попита дали наистина никога не съм чувала нищо за Йоан Кръстител, когато отново седна, както подобава, на стола си:

- Е, уважаема госпожо Шейх, Йоан Кръстител е бил един пророк, един предвестник на Исуса Христа, който е бил изпратен, за да проповядва покаяние и да приготви пътя за Него. Той беше този, който посочи Исуса и каза: „Вижте, това е Божият агнец, Който носи греха на света!“ Той кръсти Исуса.

Защо думата «кръсти» ме разтърси така дълбоко? Аз знаех малко за християните, но всички мохамедани вече бяха слушали за техния чудноват ритуал на кръщение. Аз си спомних за многото хора, които след тяхното кръщение биваха убивани. А това се случваше и по време на британското господство, когато всъщност имаше религиозна свобода. Въпреки това знаех още от детството си, че всеки мюсюлманин, който е бил кръстен, е трябвало да има предвид, че може и да бъде убит като вероотстъпник.

- Уважаема госпожо Шейх?

Аз погледнах нагоре. Колко ли дълго бяхме седели така мълчаливо?

- Госпожо Мичел - казах аз потиснато, - забравете, че пред вас седи една мюсюлманка. Обяснете ми само едно: какво имахте предвид, когато преди малко твърдахте, че познавате Бога?

- Аз познавам Исуса - каза г-жа Мичел и с това изглежда смяташе, че беше отговорила на въпроса ми.

След това тя ми дообясни какво Бог беше направил за нея и за света, преодолявайки дълбоката пропаст между грешния човек и Самия Себе Си. Сам Той беше дошъл на земята в човешки образ, в образа на Исуса Христа, за да умре на кръста за всички нас.

В стаята отново настъпи тишина. Аз чувах профучаващите по близкото шосе камиони. Изглежда, г-жа Мичел не бързаше. Най-после аз не повярвах на собствените си уши, когато съвсем ясно се чух да казвам:

- Госпожо Мичел, в последно време в моя дом се случват странни свръхестествени неща: както добри, така и лоши. Имам чувството, че се намирам в сред едно колосално изпитание на силите ми и се нуждая от всяка възможна помощ. Моля, бихте ли се молили за мен?

Жената изглеждаше изненадана от молбата ми, но се овладя и попита дали, докато се молим, искам да стоя права, да съм коленичила или да си остана седнала. Изведнъж осъзнах чудовищността на моята молба. Какво само сторих? Но преди истински да мога да го осъзная, аз се намерих коленичила на земята до младата жена.

- О, Душе Божий! - каза г-жа Мичел с благ глас. - Зная, че с моите собствени думи аз не мога да убедя уважаемата г-жа Шейх кой е Исус Христос. Но аз Ти благодаря, че Ти искаш да снемеш покривалото пред нашите очи и да ни изявиш Исуса. О, Душе Свети, стори това и с уважаемата г-жа Шейх! Амин!

Ние останахме още дълго така коленичили. Бях благодарна за тази тишина, защото на душата ми беше топло и радостно. Най-после се изправихме.

- Това Библия ли е, госпожо Шейх? - попита ме тя, като посочи към малкото сиво томче, което аз притисках с една ръка към гърдите си. Аз ѝ показах книгата.

- Как я намирате!? - попита тя - Лесна ли е за разбиране.

- Всъщност не - казах аз - Става въпрос за един много стар превод, в който аз трудно се ориентирам.

Тя отиде в съседната стая и се върна с друга книга.

- Това е един Нов Завет на съвременен английски. Преводът е на Филипс. Аз го намирам много по-лесно разбираем от другите преводи. Искате ли го?

- Да, с удоволствие - казах аз без колебание.

- Започнете с Евангелието според Йоана - добави г-жа Мичел, отвори книгата и отбеляза с листче хартия мястото, откъдето трябваше да започна да чета. - Това е един друг Йоан, но той много ясно обяснява ролята на Йоан Кръстител.

- Благодаря - казах трогната, - но аз вече достатъчно дълго ви задържах.

На тръгване г-жа Мичел каза:

- Знаете ли колко е интересно, че един син Ви доведе тук. Бог много често ни говори чрез сънища и видения.

Докато тя ми държеше палтото, за да се облека, аз обмислях дали не би трябвало да ѝ разкажа и другия си син - за търговеца на парфюми. Той ми изглеждаше така абсурден, така нелеп. Но както тогава, през тази необикновена вечер, така и сега отново ме изпълни едно дръзновение, което не идваше от мен.

- Г-жо Мичел, можете ли да ми кажете дали има някаква връзка между Исус Христос и парфюма?

Вече с ръка върху бравата тя се замисли за един миг и каза:

- Не, не зная, но ще се моля за това!

Когато пътувах към къщи, за втори път през този ден долових това особено благоухание, което ме беше възраждало тази сутрин в градината ми.

Още същата вечер с радост започнах с прочита на Евангелието според Йоана. Писателят разказваше за Йоан Кръстител, този чудат мъж, който, облечен в камилска кожа, дошъл от пустинята и призовавал хората да се подготвят за идването на Господа. И тогава, както си седях в безопасност на дивана в моята стая, обгърната от спомените и седем-вековните ни традиции, в подсъзнанието ми се промъкна една нежелана и бързо презряна от мен мисъл. Ако Йоан Кръстител беше предвестник на Бога, един предтеча, който водеше хората към Исуса, не водеше ли той и мен към Христа!?

Тази мисъл естествено беше несъстоятелна. Аз я отхвърлих и заспах. Тази нощ имах дълбок и здрав сън.

Когато на следващата сутрин мюезинът призоваваше на молитва, с облекчение установих, че отново започвам да гледам ясно на нещата. С каква само отклоняваща ме от правия път мисъл съм се занимавала снощи! Когато сега ходжата ми напомняше къде е истината, отново се почувствах сигурна и далеч от тревожните влияния на християнството. В този момент влезе Райшим. Тя не носеше чая, а едно писъмце, което, както тя ми съобщи, току-що беше пристигнало за мен. Посланието идваше от госпожа Мичел и се състоеше само от едно изречение: „Прочетете II. Послание на Апостол Павел към Коринтяните, 2. глава, 14. стих.“

Взех Новия Завет, който тя ми беше дала, и търсих дотогава, докато не намерих мястото. Започнах да чета и дъхът ми замря: „Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието на Него.“

Седейки в леглото си, аз прочетох стиха още веднъж. Моите мисли, които допреди малко бяха подредени, в миг бяха отново объркани. Познанието на Исуса се определяше като благоухание! В моя сън търговецът на парфюми бе поставил златния съд с парфюма върху нощната ми масичка и беше казал, че Неговото благоухание ще се разпръсне над целия свят. На следващата сутрин на мястото, на което той беше оставил парфюма се намираще моята Библия. Вече не можеше да има никакво съмнение!

Не исках да мисля повече за това. „Най-добре ще бъде да позвъня за чая“, си помислих аз. „Нека ми донесат чая, за да влезе животът ми в своето нормално русло.“

Въпреки че г-жа Мичел ме покани да я посетя отново, аз смятах, че ще е по-добре сега на първо време да не ходя. Със сигурност е разумно и разбираемо, че искам първо сама да изследвам тази Библия. Аз не желая да се поддавам на никакво външно влияние. Въпреки това един следобед Нурджан влетя в моята стая с един особен израз в очите.

- Уважаема госпожо, г-н Мичел и неговата съпруга искат да говорят с вас - с мъка изрече тя. Сърцето ми се сви от страх. „Какво биха могли да желаят те от мен?“ - се питах аз, но веднага бързо възвърнах самообладанието си и помолих момичето да ги приеме в гостната, въпреки че не ги бях канила.

Дейвид Мичел, един висок млад мъж с пепеляворуса коса и весели бръчици около очите си, излъчваше същата дружелюбна топлина, както и неговата жена. Двамата изглеждаха така радостни от срещата ни, че аз забравих своето неудоволствие от посещението им.

- Госпожа Мичел понечи да ме поздрави с ръкостискане, но размисли за миг и изведнъж сърдечно ме прегърна.

Бях изумена. Никой, дори най-близките ни приятели освен разбира се, членовете на семейството ми не ме бяха прегръщали по този начин. Не смеех да се помръдна, но Г-жа Мичел изглежда, изобщо не се смущаваше от това. Едва по-късно ми стана ясно, че тази сърдечност ми е харесвала. Тя просто не можеше да бъде лицемерна!

- Аз много се радвам, че мога лично да се запозная с нашата «дама на цветята»- каза Дейвид на своя провлачен американски.

Погледнах въпросително г-жа Мичел, а тя се засмя:

- Дължа ви едно обяснение. Когато тогава Вие ме посетихте, аз исках телеграфически да съобщя това на Дейвид, защото след нашето посещение във Вашата градина през миналата пролет ние често си говорехме за Вас, но от съображения за сигурност аз не исках да назовавам Вашето истинско име. Като премислях как мога да съобщя за Вас закодирано, погледът ми попадна на цветята, които бяха поникнали в

градината ми от семената, които Вие тогава ни дадохте. Така аз писах за «дамата на цветята» и оттогава това е нашето кодово име за Вас.

- Е, отсега нататък можете да ме наричате Билкис- засмях се аз.

- А пък аз съм Синов - каза тя.

Беше едно необикновено посещение. Навярно очаквах от Мичелови един определен натиск, за да приема тяхната религия, но нищо подобно не се случи. Ние изпихме по една чаша чай, разговаряйки се непринудено. Аз подхвърлих въпроса, защо Исус е наречен «Син на Бога», тъй като за мюсюлманите няма по-голям грях от това твърдение. Коранът винаги отново и отново подчертава, че Бог няма деца.

- И това Триединство? - попитах аз. - Боговете тримали са?

В отговора си Дейвид сравни Бог със слънцето, което се проявява чрез трите енергии: топлинна, и лъчева, едно взаимоотношение на три фактора, които заедно представляват слънцето, но взети поотделно, не.

След това те си тръгнаха.

Отново много дни бях сама с двете книги - Корана и Библията. Четях ги и двете. Корана изследвах поради дългогодишната си вяност към него, а в Библията се задълбочавах с един особен вътрешен глад. Въпреки това понякога не смеех да взема Библията в ръцете си. Аз знаех, че Бог не можеше да се намира едновременно и в двете книги, защото техните свидетелства бяха толкова различни. Но когато ръката ми се колебаеше да взема книгата на г-жа Мичел, веднага изпитвах едно необяснимо огорчение. През изминалата седмица живеях в един свят на красотата, но не в този, който с упорит труд можех сама да създам в градината си. Не за мен се беше разкрила една вътрешна градина, която водеше началото си от едно ново духовно създание и състояние. За пръв път аз намерих достъп до чудесния свят на тази градина чрез двете мои нощни видения. След това тя ми се изяви в онази нощ, когато почувствах неопикуемото присъствие на Бога, и отново, за трети път, я преживях, когато последвах моя вътрешен порив да посетя Мичелови.

Бавно, но сигурно през следващите дни аз се научих да разбирам, че съм имала възможността да се завърна в моя личен свят на красотата. Изглежда, четенето на Библията по необясними причини беше ключът към този свят.

Един ден, притискащ ухото си, малкият Махмуд се приближи към мен, стенойки:

- Ухото ми, мами, ухото ми! - плачеше той - Толкова много ме боли!

Наведох се към него и внимателно го прегледах. Неговото иначе така мургаво лице беше избледняло и макар че Махмуд беше толкова храбро момче, аз видях как сълзите се стичаха по закръглените му бузки. Веднага го сложих да си легне и започнах тихо да му пея. Неговата черна коса силно контрастираше на бялата възглавница. Когато той заспа, отидох до телефона и позвъних в болницата «Светото семейство» в Равалпинди. Дъщеря ми Тууни веднага се обади. Тя каза, че трябва още този следобед да доведе Махмуд в болницата, за да може на следващия ден да му се направят пълни изследвания. Аз ще бъда настанена в съседна стая, а прислужницата ми ще спи в сервизното помещение.

Привечер ние се настанихме в уютните стаи. Тази вечер Тууни беше свободна и можеше да я прекара заедно с нас. Скоро майка и син седяха приведени над една книжка с картинки, която Махмуд с голямо усърдие започна да оцветява. През това време, облегната на една възглавница, аз седях в леглото си и четях моята Библия. Бях взела със себе си и Корана, но междувременно бях стигнала толкова далеч, че го четях само по задължение, без всякакъв интерес.

Изведнъж лампите в стаята започнаха да мигат, след което изгаснаха. Помещението потъна в тъмнина.

- Отново прекъснаха тока - изстенах аз. - Няmate ли някъде тук свещи.

Малко след това влезе една монахиня с джобно фенерче.

- Надявам се, че тъмнината не ви притеснява прекалено много - каза тя благо. - Веднага ще ви набавим няколко свещи.

Тя носеше очила и аз познах в нея г-жа д-р Пия Сантяго, една грациозна монахиня от Филипините, която ръководеше цялата болница. Ние вече се бяхме срещали при едно предишно наше посещение. В стаята влезе друга монахиня, носеща свещник. Помещението се изпълни с топла светлина. Махмуд и Тууни отново се наведоха над книжката си и ме оставиха със сестрите. Веднага забелязах, че г-жа д-р Сантяго изумено гледаше към Библията ми.

- Ще Ви преча ли, ако седна за малко при вас? - попита тя.

- Не, напротив - казах аз, като мислех, че се касае само за посещение от учтивост. Тя приближи един стол до мен и нейната бяла одежда шумолеше, докато сядаше.

- Ах - каза тя, свали очилата си и си избърса очите с една кърпичка. - Както винаги и тази вечер има толкова много работа.

Почувствах в себе си прилив на гореща симпатия Мюсюлманите винаги високо ценяха тези святи жени, които се бяха отказали от светския живот, за да служат на своя Бог. Въпреки че вярата им беше погрешна, посвещението им бе истинско.

Ние си бърбяхме, но по време на разговора ни аз почувствах, че тази жена имаше на сърце да ми каже нещо. Беше относно Библията. Виждах как любопитството в очите ѝ растеше. Най-сетне тя се наведе напред и попита с доверителен тон:

- Госпожо Шейх, за какво Ви е необходима Библия?

Аз сериозно търся Бога - отговорих аз. И тогава, като свещите догаряха, ѝ за разказвах, в началото по-предпазливо, а след това все по-смело, за моите съновидения, за посещението ми при г-жа Мичел и за сравнението, което правех, четейки едновременно Корана и Библията.

Каквото и да се случи - казах аз настойчиво, - аз трябва да открия Бога. Това, което обаче ме обърква, е Вашата вяра.

Докато говорех, ми стана ясно, че се докосвах до една много важна тема.

- Вие правите Бога така... не зная как да се изразя...така обективен, така реален!

Очите на крехката монахиня бяха пълни със съчувствие. Тя се приведе към мен и каза с вълнение:

- Госпожо Шейх, има само един път, по който Вие можете да откриете защо ние мислим по този начин. Но Вие сама трябва да извървите този път. Защо не се молите на Бога, Когото търсите? Помолете Го да Ви покаже пътя! Разговаряйте с Него като с Ваш приятел!

Аз се усмихнах. По същия начин тя можеше да ми предложи да говоря и с Тадж Махал! Но тогава г-жа д-р Сантяго каза нещо, което ме засегна дълбоко. Тя се наведе към мен, взе ръката ми и каза със сълзи в очите.

- Говорете с Него като с Ваш баща!

Бързо се дръпнах назад. В стаята цареше гробна тишина. Дори Махмуд и Тууни бяха спрели да разговарят. Изгубила всяка мисъл, аз гледах втрещено в монахинята, в чиито очила се отразяваше пламъкът на свещта.

- Да призова Бога, като че ли Той е мой баща? - Мисълта раздвижи душата ми по онзи особен начин, който е присъщ само на истината - тя плаши и успокоява едновременно.

И тогава като по команда всички отново заговориха заедно. Тууни и Махмуд се смееха, решавайки че чадъра трябва да бъде оцветен в тъмночервено. Г-жа д-р Сантяго се усмихна, стана, пожела ни лека вечер и напусна стаята.

Не се каза нито една дума повече относно молитвата или християнството, но въпреки това тази нощ и следващата сутрин аз бях като опиянена. Това, което правеше това преживяване толкова загадъчно, бе фактът, че лекарите не откриха нищо, а и Махмуд също упорито заявяваше, че ухото въобще повече не го боли. В началото се ядосвах за всичкото това пропиляно време и разточителството, което костваше това пътуване, но впоследствие ме осени идеята, че Бог навярно беше използвал тази ситуация, за да ме срещне с г-жа д-р в Сантяго.

Късно през същия предиобед Манзур ни закара обратно във Вах. Когато отбихме от шосето по нашия път, сивият покрив на къщата заблестя между дърветата. Обикновено аз се радвах на моя дом, защото в него можех да се оттегля от света, но днес го гледах с други очи - така, като че ли там щеше да ми се случи нещо много необикновено. Докато минавахме през входната врата, Манзур натискаше клаксона. Прислугата излезе от къщата и наобиколи колата.

- Добре ли е малкият? - попитаха те в един глас.

- Да - успокоих ги аз.

Махмуд се чувстваше добре, но аз не бях настроена за тържествено посрещане. Мислех си за този нов път, по който трябваше да намеря Бога. Аз се качих в стаята си, за да размисля за всичко, което ми се бе случило. Със сигурност знаех, че никой мюсюлманин не си представяше Бога като баща. От детството ми се втъпяваше, че най-сигурният път да познаеш Аллах се състои в това: да се молиш по пет пъти на ден, да четеш редовно Корана и да размишляваш върху него. Но думите на г-жа д-р Сантяго не ми излизаха от ума: „Говорете с Господа като с Ваш баща!"

Останала сама в стаята си, аз коленичих и се опитах да Го назова «Татко», но напразно. Обезверена и уплашена, аз отново се изправих. Не беше ли смешно и дори грешно да принизя Бога до себе си?

Когато онази вечер най-сетне заспах, бях по-объркана от всеки друг път.

Часове по-късно се събудих. Беше след полунощ дванадесети декември, моят рожден ден! Навършвах 4 години. Чувствах лека възбуда, останка от моето детство, когато рождените ми дни се празнуваха с герлянди и много игри на ливадата, а да оставим настрана множеството посещения на роднини. Сега нямаше да има празненство. Може би само няколко телефонни поздравления и нищо повече. Ах, как ми липсваха тези дни! Представих си моите родители така, както най-много обичах да си ги спомням: Майка ми: така силно обичаша децата, толкова царствена и красива. А баща ми!? Бях толкова горда с него, когато той заемаше високите постове в индийското правителство. Все още го виждах пред себе си: безупречно облечен, оправящ пред огледалото своя тюрбан, преди да влезе в кабинета си. Дружелюбните му очи под гъстите вежди, благия му смях, остро изсечените черти на лицето му, извития му нос.

С най-голямо удоволствие си спомнях за това, как работеше на бюрото си. Дори в едно общество, където синовете бяха по-ценени от дъщерите, татко се отнасяше еднакво с децата си. Често, когато като малко момиченце исках да го попитам нещо, стоях боязливо на вратата на кабинета му и не се осмелявах да го прекъсна, а той ме забелязваше, оставяше писалката си, облягаше се назад в стола си и казваше: „Кеха?" Бавно и с наведена глава аз отивах към него. Той се усмихваше и придърпваше един стол до себе си: „Ела, мила моя, седни!" Тогава ме прегръщаше и притегляше към себе си: „Е, моя малка Кеха, казваше той приятелски. Какво мога да направя за теб?"

При татко беше винаги така. Не се сърдеше, когато му пречех, а когато имах някакъв проблем или въпрос, той оставяше работата си, дори тогава, когато беше много зает, и ми посвещаваше цялото си внимание.

До късно след полунощ се отдавах на спомените си, които ми бяха толкова скъпи.

О, благодаря Ти! - прошепнах аз на Бога. Наистина ли говорех с Него?

Изведнъж през мене мина искрица надежда. Да продължим, само да предположим, че Бог е като един баща моят земен баща оставяше всичко настрана, за да ме изслуша, то колко повече моят небесен баща....? , Трепереща от възбуда, аз станах от леглото си и се свлякох на коленете си.

- Татко мой! - осмелих се да Го заговоря аз така. Едно съвсем ново разбиране се беше родило в мен. Но за това, което го последва, аз все още не бях подготвена.

5. На кръстопът

О Отче, Татко мой... Бог Отец - колебливо произнасях аз името Му на глас. Назовавах Го по различни начини и тогава, като че ли се отключи едно вълшебство: Аз изведнъж повярвах в това, че Той наистина ме слушаше, така както и моят земен баща винаги ме беше изслушвал.

Татко мой! О, мой Бог Отец! - Коленичила на килима до леглото си, аз виках с нарастващо доверие. Моят глас звучеше необичайно високо в голямата спалня. Изведнъж почувствах, че тази стая съвсем не беше вече празна. Той беше тук! Усещах Неговата близост, благото докосване на Неговата ръка върху косите си. Сякаш виждах очите Му, преливащи от любов и състрадание. Той беше толкова близо до мен, че можех да положа главата си в Неговия скут така, както би сторило едно малко момиченце, седящо при нозете на своя баща. Дълго време седях коленичила там, негласно ридеща в себе си, отпусната в Неговата любов. Говорех с Него и Му се извиних, че не Го бях познавала отпреди. И отново Неговите безгранични състрадание и благодетелство ме обгърнаха като топло покривало.

Сега аз от опит познах, че ставаше въпрос за реалното, любвеобилно присъствие на Божия Дух, който ме беше посетил през онзи следобед в моята благоуханна градина. Същата Божествена близост, която така често бях чувствала при четенето на Библията.

- Объркана съм, Татко мой!

Трябва непременно да получа яснота по един въпрос, посегнах към нощната си масичка, където една до друга държах Библията и Корана. Взех двете книги, във всяка ръка по една, и ги издигнах високо над главата си.

- Коя, Отче мой? - попитах аз. - Коя е Твоята книга?

Тогава се случи нещо изумително. Никога преди това не бях преживявала нещо подобно. Дълбоко в моята вътрешност чух един глас. Думите бяха точни и ясни, пълни с дружелюбност, но и с категоричност:

- В коя от книгите Аз те срещнах като баща?

На този въпрос имаше само един отговор: „В Библията“, се чух да казвам аз. Това беше всичко. Сега за мен вече нямаше никакво съмнение коя беше Божествената книга. Погледнах към часовника и се изумих, че междувреме бяха изминали цели три часа, а аз въпреки това не бях уморена. Исках да продължа да се моля, да продължа да чета Библията, защото знаех, че така моят баща ще продължи да ми говори. Аз си легнах само защото трябваше да го сторя заради доброто на моето здравословно състояние.

Още на следващата сутрин разпоредих на моите две прислужнички, че не искам никой да ме безпокои, взех Библията си и се разположих удобно на дивана си. Започнах с четенето на Евангелието според Матей. Дълбоко ме впечатли фактът, че Бог наистина е говорил чрез съновидения на своя народ - пет пъти само в първата глава на Евангелието според Матей:

Първо Йосиф получи на сън уверение относно непорочното зачатие на Мария. За втори път тримата мъдреци бяха предупредени на сън да се пазят от Ирод. И още три пъти Бог говори на Йосиф в съновидения как да запази живота на детенцето Исус.

Всичко, което четях, ясно ме насочваше към това, че трябва още по-тясно да свържа пътя си с Бога. Аз се намирах пред едно важно решение. Да приема Бог Отец това можех да разбера. Но в сърцето си аз знаех, че изцяло трябва да предам себе си и на Сина Му Исус или отново да се откажа от Бога Отца. Друг път нямаше.

Сигурна бях, че всички мои роднини настойчиво ще ме съветват да се откажа от Исуса. В мен изплува споменът на един особено знаменателен ден, в който моят баща посети нашата фамилна джамия само с мен. Влязохме в импозантното сводесто помещение. Баща ми взе моята ръка и каза, изпълнен с гордост и родово самосъзнание, че тук са се молили двадесет генерации на нашата фамилия: „Каква привилегия имаш ти, моя малка Кеха, че имаш право на дял от тази пра стара истина!“

Мислех си за Тууни. Младата жена и бездруго имаше достатъчно грижи. Притеснявах се също и за другите мои деца, които, макар и да живееха далеч отгук, щяха да страдат, ако аз станех християнка. Как ли щеше Да е моят чичо Фатех, който ме гледаше така гордо през онова време, когато на възраст от 4 годинки, 4 месеца и 4 дни започнах сама да чета Корана? Ами моята възлюбена леля Амина и всички останали мои роднини, около стотината лели, чичовци и братовчеди. В Ориента родът е като клан, една общност, чиито членове носят отговорността един за друг. Аз щях да причиня вреда на рода си по най-различни начини. Да, дори да повлияя на брачните шансове на моите племеннички, защото те всички ще трябва да живеят в сянката на това мое решение да се приобщя към кастата на «уличните метачи».

Най-много обаче се притеснявах за малкото ми внуче Махмуд. Какво ще стане с него? Изплаших се, когато си помислих за баща му. Той беше един много непостоянен човек, който лесно можеше да дойде до идеята да ми отнеме момчето, ако аз стана християнка, и така да постави на изпитание моя нерешителен характер.

Най-накрая аз повече не можех да издържам дори представата за последствията на моето решение върху живота ми. Избухнах в ридания. Обляна в сълзи, аз бързо метнах един топъл шал на главата си и излязох навън в зимната градина. Тук, в моето прибежище, аз можех да размишлявам, необезпокоявана от никого.

- О, Господи - казах аз, крачейки по дребно чакълестата алея. - Ти можеш ли наистина да изискваш от мен да напусна семейството си? Може ли един Бог, Който е любов, да изисква от мен да причиня страдание на другите? И в това мое отчаяние аз чух Неговите слова, които току-що бях прочела в Евангелието според Матей 10:37:

„Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене.“

Този Исус не правеше никакъв компромис. Той не желаше да се пазари. Думите Му бяха неумолими и неприятни. Думи, които аз не исках да слушам.

Достатъчно! Не можех да издържам повече този натиск и не исках да взема решение. Спонтанно изтичах обратно в къщата, извиках Манзур и обясних на учудената икономка, че искам да замина за Равалпинди и да остана там няколко дни. Ако й трябвах за нещо през тези дни, можеше да ми позвъни в дома на дъщеря ми. Манзур ме откара в Равалпинди, където аз наистина прекарах няколко дни в трескаво пазаруване: накупих играчки за Махмуд, както и парфюми и дрехи за себе си. Не беше особено учудващо, че в това напрежение аз бавно се отдалечавах от Божието присъствие. Когато един търговец, разстилайки пред мен един плат, ми показваше пришитите скъпоценни камъни във великолепия десен ъгъл, аз изведнъж съзрях там знака на кръста. Блъснах недружелюбно продавача и панически напуснах магазина. На

следващата сутрин се върнах във Вах, но все още не бях решила дали да си остана мюсюлманка или да стана християнка.

Една вечер, както си седях пред камината, аз взех отново Библията в ръцете си. Махмуд вече си беше легнал. В дневната беше съвсем тихо. От време на време поривът на вятъра се блъскаше в прозорците, цепениците в камината съскаха и пукаха. Вече бях прочела и четирите Евангелия и Деянията на апостолите, а онази вечер бях отворила на последната книга на Библията. Бях омагьосана от Откровението, макар че разбирах много малко от това, което четях. Въпреки това като по някаква вътрешна заповед аз продължавах да чета нататък, изпълнена с доверие, докато погледът ми се спря на един стих - двадесетия стих от третата глава на книгата Откровение. Бях докосната от него по особен начин!

„Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. " Откровение на Йоана 3: 20

„... ще вечерям с него и той с Мене?!“ - дишайки тежко, аз изпуснах книгата в скута си. Та това се случи в моето съновидение! Съновидението, в което Исус вечеря заедно с мен! По онова време аз и не знаех, че съществува такава книга, наречена Откровение. Затворих очите си и отново видях картината пред себе си: Исус седеше срещу мен на масата. Чувствах благата Му Усмивка, чувствах, че бях приета от Него. Точно, както при Бога Отца, бях обгърната от блаженство, великолепие и радост! Това беше величието на Божията близост. Сега знаех, че сънят ми е бил от Бога. Пътят пред мен се виждаше ясно. Можех да Го приема или да Го отхвърля. Можех да отворя вратата и да Го поканя да влезе или да я тръшна пред Него. Във всеки случай сега вече трябваше да взема своето решение. Коленичих пред огъня.

- О Господи, моля Те, повече не се бави! Моля Те, ела в моят живот! Всичко в мен е отворено за Теб."

Сега не трябваше повече да се боря със себе си, нито пък да се грижа за това, което щеше да последва. Аз просто казах «да». Така Христос влезе в живота ми и аз знаех това.

Какво неопишимо блаженство! Само за няколко дни аз се срещнах с Бог Отец и Бог Син. Изправих се и започнах да се приготвям за лягане. Моите мисли отново ме завладяха. Можех ли да се осмеля, да направя още една крачка напред? Спомних си, че в Деянията на Апостолите беше описано как Исус кръщава своите ученици със Святия Дух. Важеше ли това и за мен?

- Господи - казах аз и положих глава на възглавницата си, - аз нямам друг освен Теб, Който да ме ръководи.

Ако Ти искаш да приема кръщение в Святия Дух, то аз съм готова за това.

След това аз заспах с ясното съзнание, че изцяло се бях предала в ръцете на Бога.

Беше още съвсем тъмно, когато през онази нощ, на 24 декември 1966 г., се събудих трепереща от очакване. Светещият циферблат на моя часовник показваше три часа сутринта. Стаята беше ледено студена, но аз горях от възбуда. Изпълзях изпод завивките и се свлякох на колене върху килима до леглото. Когато погледнах, ми се стори, че виждам една ярка светлина. Обляна в сълзи, аз вдигнах ръцете си към Него и извиках:

- О, Бог Отец, кръсти ме със Святия Твой Дух!

Взех Библията и отворих на Деянията на Апостолите, където в петия стих на първата глава се казваше: " Защото Йоан е кръщавал с вода, а вие ще бъдете кръстени със Святия Дух не след много дни." -Господи-извиках аз - щом тези думи са истина, то подари ми това кръщение сега. Аз няма да стана докато Ти не ми дадеш това кръщение.

Изведнъж аз бях изпълнена с удивление и страхопочитание, защото в светлината на настъпващата утрин аз видях Неговия лик. Почувствах как Святият Дух проникна в цялата моя същност. Тогава това чувство постепенно отслабна и една никога неизпитана до този момент радост се роди в мен. Аз не можех да правя нищо друго, освен да го славя и величая за Неговата милост.

Малко по-късно аз се изправих и погледнах през украсените с филиграни прозорци моята градина. Утрото беше настъпило.

- О, Господи - казах аз, - може ли небето, за което Ти говориш, да бъде още по-хубаво от това? Да познавам Теб е радост, да се моля на Теб е щастие, да бъда близо до Теб е мир и блаженство! Това е Небето! Да съм спала най-много още два часа, когато двете ми прислужнички влязоха, за да ми помогнат да се облека. Откакто се помня, за първи път тази сутрин от устата ми не се изплъзна груба дума. В залязлото от слънце помещение цареше абсолютно спокойна и ведра атмосфера. Райшим дори направи нещо, което никога досега не беше правила! Тя си затананика една песничка, докато решеше косите ми.

През целия ден радостта не ме напусна и докато извършвах ежедневната си работа, аз славах Бога безгласно в себе си. На обяд Махмуд отдели очи от палачинките си и каза:

- Мами, ти изглеждаш толкова щастлива! Какво се е случило с теб?

Погалих го по лъскавата черна коса.

- Дай му и малко халва - казах аз на готвача. Това беше любимото лакомство на Махмуд, което се приготвява от пшеница, масло и захар. Казах на момчето, че тази година ще празнуваме Рождество в дома на Мичелови.

- Това е един празник, подобен на Рамазана - казах МУ аз. Махмуд ме разбра. Рамазан беше месецът от мюсюлманския календар, през който Мохамед е получил своето първо пророчество. През този месец всеки ден мюсюлманите постят от изгрева до залеза на слънцето. С тъпани се възвестява краят на деня и тогава се започва с яденето. По това време се приготвяват преди всичко деликатеси: сладки и кисели плодове, панирани в яйчено тесто с листа от спанак, превъзходно приготвени патладжани и сочни шишкебапи (грилирани на шишчета късове месо).

Предполагах, че Рождество Христово се празнува подобно на Рамазана и се оказах права. Когато Дейвид ни поздрави на входната врата, около него се носеше миризмата на прекрасни ястия, а отвътре се чуваше радостен смях.

- Заповядайте, моля влезте - каза той и ни придърпа в празнично украсената всекидневна. В ъгъла светеше една коледна елха и смехът на двете Мичелови деца, които бяха само малко по-големи от Махмуд, долиташе от съседната детска стая. Щастлив, Махмуд се присъедини към тях.

Аз не можех повече да сдържам радостта си и възкликнах:

- Дейвид - без да се замисля, го бях назовала с малкото му име, - сега и аз съм християнка! Приех кръщение в Святия Дух!

Той безмълвно и втренчено ме гледаше известно време, след което попита:

- Откъде знаете за кръщението в Святия Дух? - Неговите очи бяха широко отворени от учудване, но изведнъж, величайки Бога, той избухна в радостен смях. Щом Синов го чу, дотърча от кухнята, а Дейвид ме попита още веднъж:

- Кой Ви каза това?

- Исус - засмях се и аз. - Прочетох за това в Деянията на Апостолите. Тогава помолих Бог да ми го даде и го получих.

Дейвид и Синов ме гледаха слисани, но изведнъж се спуснаха към мен. Синов ме прегърна и избухна в сълзи, Дейвид също. След това, хванати за ръце, стояхме там изправени и хвалехме Бога за това, което беше извършил същата вечер аз започнах да

си водя дневник, в който отбелязвах всички тези чудесни и чудни неща, които Господ бе извършил за мен.

В случай, че умра, нямах представа какво можеше да ми се случи, когато се разбереше, че съм станала християнка - желях да оставя след себе си поне това сведение за моите преживявания. Когато седях на бюрото си и записвах своите опитности, не забелязвах, че така Господ вече ме подготвяше за свой ученик.

6. Как се научих да търся Божията близост

През следващите дни ме очакваха множество изненади.

Преди всичко изживях видения и съновидения, коренно различни от двете досегашни, с които започна цялото това мое невероятно приключение. Първото изживяване от този род ме разтърси из основи.

Един следобед аз си почивах и мислех за моя Господ, когато изведнъж почувствах, че се нося във въздуха и излитам през прозореца. Бях съвсем сигурна, че не спя. Носейки се над издадената гредова конструкция на прозорците, аз видях земята под себе си. Изплаших се толкова много, че ужасена изкрещях и веднага се намерих отново в леглото си. Виеше ми се свят и едва-едва се осмелявах да дишам.

- Какво беше това, Господи? - попитах аз. Тогава ми стана ясно, че Той е искал да ми подари едно много, много специално преживяване.

- Съжалявам, Господи - извиних се аз, - но Ти Си избрал една страхливка!

Късно тази вечер изживяването се повтори, но този път аз през цялото време говорих с Бога и Му казах, че вече не се страхувам. Когато отново бях в стаята си, ми стана ясно, че с положителност в духа си се бях намерила в състояние на витаене (летене) в пространството.

Какво би трябвало да означава това, Господи? - попитах аз.

Започнах да търся в Библията обяснение за това, защото се страхувах да не би то да не идва от Бога. Отдъхнах си с облекчение едва, когато в 39-ия стих на 8-глава от Деянията на Апостолите прочетох как Духът на Бога изведнъж грабнал Филип и го пренесъл в вечерния град Асдод, след като дал водно кръщение На един етиопски скопец.

Тогава ми се подари и едно второ потвърждение:

Прочетох във второто писмо на Ап. Павел до християните в Коринт, където в 12-ата глава, втория стих той съобщава как е приел видения и откровения от Бога: един човек... бе занесен до третото небе." Ап. Павел убеден, че само Бог е знаел дали това е било в тялото си или въвн от тялото. И аз бях убедена в същото Апостолът добавя в 4-тия стих: „... чу неизразими ду ми, които на човек не е позволено да говори."

Аз също чух думи, които не могат да се преведат и никой човешки език, но картините никога повече няма да забравя. При едно такова отнасяне аз видях кубето на една църква, което се извисяваше високо в небето. Изведнъж пред мен се появиха стотици църкви, нови и стари църкви от различни епохи и стилове. Точно в средата, сред тях се издигаше една великолепна златна църква Отново картината се промени и аз видях един цял град под себе си с модерен център и старовременни пазарища Всичко се виждаше съвършено ясно: небостъргачите църковните камбанарии, живописните паянтови постройки.

Тогава се изплаших, защото видях един мъж, яздещ върху червен кон и размахващ един меч в дясната си ръка. Той се носеше в див галоп над покритата от облаци земя. Понякога главата му достигаше почти до облациите, но тогава светкащите копита на неговия огнен жребец отново докосваха земята.

Не можех да се освободя от чувството, че ми се даде да видя всичките тези картини по някаква особена още неизвестна на мен причина.

Сега, когато четях Библията, това беше една нова забележителна практика, тя ми говореше по съвършено нов начин. Преминвайки бавно през страниците, аз сякаш вървах из онази старовременна Палестина, която Исус неуморно е кръстосвал по каменистите ѝ пътища. Виждах Го как проповядва, поучава и как правеше Своето послание да оживява в ежедневните събития. Виждах, как изявява наяве силата на Святия Дух, как отива на кръста и накрая как побеждава смъртта и възкръсва.

За мое най-голямо учудване установих, че другите започват да чувстват следствието от моето четене на Библията. Аз осъзнах това едва когато една сутрин моите две момичета се заеха с моя тоалет. Нурджан подреждаше сребърните четки и гребени върху една табличка, която изплъзвайки ѝ се от ръцете, падна с голям трясък на земята. Тя застана, скована от страх, с широко отворени очи. Знаех, че очакваше да ѝ се скарам. Аз самата тъкмо както обикновено щях да започна да я мъмря когато се опомних. Вместо това само казах:

- Няма нищо, Нурджан, та те са все още здрави.

Освен това в моя живот започна да се проявява една особена решителност. Досега аз се страхувах, че другите могат да разберат за моя интерес към Христа. От една страна, ме стряскаше мисълта, че хората можеше да ми се подиграват, наричайки ме «уважаема улична метачке», а, от друга, се страхувах, че моят род ще ме отлъчи от своята общност и дори бащата на Махмуд вероятно ще реши да ми отнеме детето. Страхувах се, че някой фанатик можеше буквално да последва думите на Корана, където се казваше, че всеки, който се отрече от исляма, трябва да бъде наказан със смърт. Затова не желяех много да ме виждат у Мичелови, а и все още се притеснявах от срещата си с жените, които през онази вечер излизаха от къщата на Дейвид и Синов. Собствените ми домашни прислужници със сигурност бяха забелязали, че с мен ставаше нещо необикновено. Поради гореизложеното и поради това, че не знаех кога ще започне да се упражнява натиск върху мен, аз живеях в едно състояние на непрекъснат стрес и безпокойство.

След моите три срещи с Бога аз се хванах един ден в едно изненадващо самопризнание. Аз не исках повече да скривам решението си да следвам Христа. Аз исках „да изповядам Христос с устата си“, както казваше Библията.

Е, добре - казах си аз, когато една сутрин стоях до прозореца в спалнята си, - нека просто оставя събитията Да се случат!

Въпреки това не очаквах, че тези «събития» ще се на толкова скоро- Малко след Рождество Христово на 1966г. прислужницата отговорна за долния етаж, дойде и каза с високо вдигнати вежди:

- Уважаема госпожо г-жа Мичел е тук.

- Ах, да?- попитах аз с небрежен тон в гласа си. – Покани я!

Сърцето ми биеше лудо, докато вървах срещу моята посетителка,

- Много съм поласкана от Вашето посещение - казах аз, като се стараех добре да ме чуе момичето, което все още се намираше в стаята.

Синов беше дошла да ме покани на вечеря.

- Ще има и други гости - каза тя, - хора, с които сигурно с удоволствие бихте искали да се запознаете.

Други? Почувствах как в мен отново се издига така добре познатата ми стена. Вероятно Синов долови моето колебание, защото веднага ме успокои.

- Повечето от тях са християни. Едни идват от Америка, а други от Англия. Ще дойдете ли? - попита тя, а в очите ѝ се четеше очакване.

На мен не ми оставаше нищо друго, освен да дам съгласието си, въпреки че въодушевлението ми не отговаряше съвсем на действителните ми чувства.

Питах се защо християните обикновено са така сдържани и нерешителни в своите свидетелства. Преди се бях срещала доста често с християни на официалните приеми, които трябваше да давам като съпруга на държавен чиновник. Тези банкети бяха винаги строго по етикета. Униформени прислужници поднасяха ястията. Покривки от брюкселска дантела покриваха масите, върху чиито орнаменти се разполагаха поставки, аранжирани със свежи цветя. Всяко ястие се поднасяше в специално порцеланово блюдо, поради което всичко се протакеше във времето. Наистина между гостите се намираха християни от различни страни, но никой никога не говореше за своята вяра и дори тогава, когато съвсем непринудено се стигаше до това. „Със сигурност хората у Мичелови няма да са така сдържани - мислех си аз.“

На следващата сутрин пътувах по вече познатия ми път към къщата на Мичелови. Дейвид и Синов ме поздравиха с добре дошла и ме представиха на своите приятели. Как ли щях да се чувствам, ако тогава знаех каква важна роля щяха да играят в моя живот някои от тези хора?

Първата съпругеска двойка бяха Кен и Мери Олд. Кен беше англичанин. Сините му очи весело премигаха зад дебелите стъкла на очилата му. Той беше строителен инженер, чието държание беше толкова небрежно и непринудено, колкото и облеклото му. Жена му Мери, жена с лъчезарна усмивка, беше практична американка, по професия медицинска сестра.

Останалите гости бяха също сърдечни и приятелски настроени към мен хора, но тогава за мой ужас се намерих в центъра на всеобщото внимание. Всички искаха да чуят какво съм преживяла. Спокойната вечеря, която бях очаквала, се превърна в игра на въпроси и отговори. Но когато разказах за моите три съновидения и за това, как се срещнала поотделно с трите Божествени Личности, в гостната се възцари тишина - дори децата седяха мирни. На края на вечерята Дейвид похвали кулинарното изкуство на жена си, като добави, че духовната храна на моя разказ е била още по-съдържателна. Кен потвърди това.

- Аз съм Ви виждал и по-рано - каза той. - Когато живеех във Вах, често съм минавал рано сутрин покрай вашата градина и съм се наслаждавал на цветното великолепие. Понякога Вие седяхте сред градината си, но аз трябва да отбележа, че Вие вече не сте същата жена!

Аз много добре знаех какво иска да каже с това. Тогавашната г-жа Билкис Шейх беше една жена без усмивка.

- Сега Вие приличате на дете, което изведнъж е получило неочакван подарък - каза той. - На лицето Ви все още е изписано едно недоверчиво учудване поради този подарък, който Вие явно цените повече от всичко, което до момента сте имали.

Започнах да обиквам този мъж.

С другите гости също проведох добри разговори и установих, колко вярно се е оказало предположението ми. Тези християни наистина бяха съвсем различни от онези, с които се бях запознала по онова време на приеми. Още преди вечерта да свърши, всеки всеки вече беше споделил по нещо, което Бог беше сторил в живота му. Дейвид имаше право: ястията бяха превъзходни, но истинската храна ние дължахме благодарение на реалното присъствие на Святия Дух в тази малка къща. Аз все още не бях изживявала нещо подобно и си пожелах да има по-често такива събирания.

Затова на сбогуване думите на Кен попаднаха точно в десетката.

- Сега, Билкис, Вие се нуждаете от редовно общуване с християни - каза той. - Не желаете ли да прекарвате неделните вечери с нас?

- Ще можете ли да го направите? - попита Мери изпълнена с очакване.

Приех поканата и започнах редовно да се срещам с други християни. В неделните вечери се срещаме у семейство Олд. Те бяха взели под наем една тухлена къща, чиято дневна едва побираше дванадесетте човека, които се събирахме. Пакистанците бяха само двама, всички останали - американци и англичани. Запознах се с нови хора, като например с д-р Кристи и съпругата му. Този слаб и енергичен американски лекар беше очень специалист, а жена му беше медицинска сестра. И двамата работеха в местната мисионерска болница. При тези срещи ние пеехме заедно, четяхме Библията и се молехме един за друг. Много бързо тези вечери се превърнаха за мен в най- знаменателното събитие за цялата седмица.

Една вечер няхах особено желание да отида у семейство Олд. Затова им позвъних по телефона и им казах някакво банално извинение за моето отсъствие. Веднага след това ме обзе неприятно чувство. Какво беше това? Обикалях непрекъснато из къщата и проверявах работата на прислугата. Всичко беше наред и все пак бях объркана. По едно време Махмуд се промъкна в стаята ми толкова тихо, че аз го забелязах едва тогава, когато сложи своята малка и мека ръка в моята.

- Мами, липсва ли ти нещо? - попита той. - Ти изглеждаш толкова странно.

Аз се усмихнах и го успокоих, че нищо не ми липсва. - Но ти непрекъснато вървиш из къщата и се държиш така, като че ли си изгубила нещо!

След това той отново излезе навън. Вратата зад него се хлопна и аз го чух да тича по коридора. „Изглеждаш така, като че ли си изгубила нещо!?”

Махмуд имаше право. В този момент на мен ми стана ясно какво бях загубила. Аз не чувствах вече Божието присъствие. На какво можеше да се дължи това? Имаше ли нещо общо с това, че не отидох на срещата в семейство Олд, че пренебрегнах общението с другите, макар че толкова се нуждаех от това?

Веднага позвъних на Кен и му казах, че все пак ще отида.

Каква разлика! Веднага почувствах как онази успокояваща ме топлина се завърна в мен и аз се отправих към дома на моите приятели, както им бях обещала. Нищо необичайно не се случи там и въпреки това аз знаех, че се бях върнала в Божието Присъствие. Кен очевидно имаше право. Аз имах нужда от общение с други християни. Научих се на нещо много важно: За в бъдеще редовно ще присъствам на вечерните събрания освен тогава, когато Исус ме възпре от тях. Приближавайки се стъпка по стъпка до Бога, ме обзе един почти ненаситен глад за Божието слово. Веднага щом се събудех сутрин, аз вземах Библията в ръце. Словото оживяваше за мен. То ми даваше светлина за през деня и осветяваше всяка моя стъпка, която имах предвид да извърша. В истинския смисъл на думата Библията беше станала за мен «нежно благоухание».

Но дори и относно моя ежедневен прочит на Библията аз имах какво още да уча.

Една сутрин Махмуд и аз трябваше да посетим майка му, но тъй като предишната вечер си бях легнала късно, няхах никакво желание на сутринта да ставам по тъмно, за да прекарам един час с Библията си. Помолих Райшим да ме събуди за чая, малко преди заминаването.

През онази нощ спях много лошо, мяхах се в леглото си и сънувах кошмари. Когато Райшим, дойде бях капнала от умора. През този ден нищо не ми се отдаваше добре. Странно!!! Какво искаше да ми каже Господ с това? Че очаква от мен ежедневно да чета Библията?

Това беше вторият път, когато ясно почувствах, че съм се отделила от Божието присъствие.

Това преживяване някак си ме разтревожи! Имах неясно усещане, че съм по следите на една важна истина. Имаше време, през което ясно чувствах Божията близост и заедно с нея всеобхватни радост и мир, а имаше и време, през което загубвах Неговото присъствие.

Къде се намираше ключът за тази дилема? Какво трябваше да правя, за да оставам в Неговата близост?

Мислех си за времето, през което бях необикновено близко до Него - в моите две съновидения и през онзи следобед, когато в зимната градина усетих онова неопишуемо благоухание. Спомнях си и за моето първо посещение у Мичелови, за дните, през които редовно четях Библията, и за неделните разговори у семейство Олд. При почти всички тези събития чувствах, че Бог бе изключително близо до мен.

Спомнях си и за онези моменти, през които Му бях необяснимо чужда. Библията казва в Ефесяните 4: 30:

„... и не оскърявайте Святия Божий Дух...”

Това ли бях сторила, когато се карах на прислужниците си или когато пропусках да получа духовната си храна чрез редовно четене на Библията, или когато просто не отивах на службите?

Във всеки случай послушанието беше единият от ключовете към тайната на Неговото присъствие. Когато се покорявах на волята Му, имах правото да остана в Неговата близост.

Извадих Библията си и я отворих на Евангелието според Йоана. Търсех в него, докато не намерих следните думи на Господа Исуса Христа:

„Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще на правим обиталище у него.” Ев. според Йоана 14:23

Така Библията назоваваше това, което аз исках да опиша - да останеш в присъствието Му. Та аз точно това се стремях, а ключът беше послушанието!

- О, Татко мой! - молах се аз. - Искам да Ти служа така, както Библията го изисква. Винаги съм гледала на това служение като на жертва, като на отказ от моята собствена воля. Но то не е жертва, защото чрез него аз мога постоянно да бъда в Теб и Ти в мен. Как пребъждането в Твоето присъствие би могло да бъде жертва?!

За мен беше нещо необикновено, че Бог ми говореше директно както преди, така и точно сега. Той отново го стори, като ми каза нещо, което никой друг освен Него не би ми казал: „Билкис, обичай мъжа си, с когото си разведена! Прости му!

За известно време бях като парализирана от ужас.

Наистина аз чувствах Неговата любов към хората като цяло, но отново да обичам точно този мъж, който така много ме беше наранил?!

- Татко мой, аз просто не мога да сторя това. Аз не искам да простя на Халид, а още по-малко да го благословя.

Спомних си как един път по детски искрено бях молила Господа да не допуска моят бивш мъж да се покае и да приеме Исуса за свой Спасител, за да не изпита и той същата радост, в която аз живея. И сега Господ изискваше от мен да обичам този мъж!? Чувствах как яростта в мен растеше, докато само мислех за Халид, и поради това отново пропъдих тази мисъл.

- Навярно ще мога отново просто да го забравя. Господи, това не би ли било достатъчно?

Въобразявах ли си го или наистина Божият Дух отново се отдръпваше от мен?!

- Господи, не мога, не мога да простя на моя бивш съпруг! Аз просто не мога да сторя това!

„... Моето иго е благо и Моето бремене е леко...”

Евангелие според Матей 11: 30

- Господи, не мога да му простя!- изкрещях аз и започнах да изброявам всичките чудовишни неща, които Халид ми беше сторил. Тогава отново осъзнах и многото други рани, които бях потискала в подсъзнанието си. Обземаше ме дълбока омраза! В този момент аз се чувствах напълно отделена от Бога. Изпълнена с ужас, извиках като загубило се дете. И по пречуден начин Той отново беше до мен! Бог беше тук до мен, в тази стая! Хвърлих се в нозете Му и изповядах моята сатанинска омраза и неспособността ми да прощавам.
... "Моето иго е благо и Моето бреме е леко..."

Евангелие според Матей 11: 30

Бавно, но напълно съзнателно положих в нозете Му целия мой страхотен товар. Аз оставих да ме напуснат моят яд, моята болка и безпочвената ми ярост и ги предадох в Неговите ръце. Изведнъж в мен започна да изгрява една нова светлина, подобна на светлината при утринното развиделяване. Аз можех отново свободно да дишам. Тогава бързо изтичах до моята тоалетна масичка, взех снимката, поставена в златна рамка, и погледнах образа на Халид.

- О, Татко мой - молах се аз, - вземи цялото мое от хвърляне и неприемане на този човек и ме изпълни с Твоята любов към него! Това Те моля в името на моя Господ и Спасител Исус Христос!

Още дълго време стоях така изправена и гледаща портрета. Бавно, но сигурно негативните чувства в мен започнаха да отслабват и изчезват. Тяхното място заемаше една неочаквана любов, една нова загриженост за мъжа от снимката. Не можех да повярвам! Аз наистина желяех на моя бивш съпруг всяко възможно добро.

- О, Боже, благослови го! Дай му радост, дай му да бъде много щастлив в неговия нов живот!

Един тежък товар беше отнет от духа и душата ми. Чувствах се освободена от напрежението и преизпълнена с мир. Никога вече не исках да напускам Неговото присъствие.

За да си спомням непрестанно за това мое желание слязох до долу, макар че беше вече твърде късно, взех малко кана и нарисувах с нея по един кръст на опакото на ръцете си.

Никога вече не исках съзнателно да се отдалечавам от Неговата близост. Бях сигурна, че времето на моето обучение ще продължи още дълго, докато се науча да живея постоянно в Неговото присъствие, но аз вече не гледах на този период с душевна напрегнатост.

7. Кръщението с огън и вода

Една нощ преживях нещо ужасяващо. Тогава все още не знаех, че ще трябва да бъда посетена и изпитана от злите сили.

През онази нощ на 1967 г. бях дълбоко заспала, когато съвсем неочаквано бях изплашена до смърт. Леглото ми се разлюля твърде силно.

Земетресение!? Сграбчи ме умопомрачителен страх и тогава почувствах присъствието на една отвратителна зла сила в моята стая; една сила, която аз възприемах като нещо дяволско. Изведнъж бях изхвърлена от леглото си. Дали това се случваше в реалния или в духовния свят, аз и днес не мога да кажа, но бях блъскана и подхвърляна из стаята като сламено стебло от едно торнадо. Личицето на Махмуд проблесна пред мен и аз изкрещях, просейки помощ за него.

Това със сигурност е смъртта, която иска да ме вземе, си мислех аз и душата ми се разтърсваше. Ужасяващата сила ме обвини като един черен облак и аз инстинктивно извиках към Този, Който сега означаваше всичко за мен:

„О, Господи, Исусе Христе!!!“ - при тези думи аз бях мощно разтърсена, както когато едно куче разтърсва наляво и надясно своята плячка. В духа си аз извиках към Бога. „Неправилно ли постъпвам, като викам Исуса? и тогава ме изпълни една свръхестествена сила, с която аз започнах да викам отново и отново Исусовото име.“

Вследствие на това бушуването на тъмните сили започна да отслабва и накрая съвсем спря. Лежах така и възхвалявах Бога. Около три часа сутринта клепачите ми натежаха и заспах.

На сутринта Райшим ме събуди за чая. Аз полежах още малко в леглото си и изпитвах необикновено спокойствие. Когато затворих очите си за молитва, видях Господа Исуса Христа, изправен пред мен. Той носеше бели одежди и едно пурпурно червено наметало. Усмивайки ми се приятелски, Той ми каза: "Не се страхувай! Това повече няма да се повтори!"

Тогава напълно се уверих, че ужасяващото ми преживяване беше дошло от дявола. Това е било едно изкушение, което Исус беше допуснал да дойде до мен за мое добро. Мислех си за викът, който напираше из дълбините на моята душа: „Аз искам да призовавам името Му. Аз искам да изговарям името Исус Христос!"

Господ все още стоеше пред мен: „Време е да приемеш водно кръщение, Билкис" - каза ми Той.

Водно кръщение? Чух ясно тези думи, но те съвсем не ми се понравиха.

Облякох се колкото можех по-бързо и помолих Нерджан и Рейшим да се погрижат да не бъда обезпокоявана от никого до обяд. Размишлявах изправена до прозореца. Утринният въздух беше студен и бялата мъгла се вдигаше от поляните. Беше ми напълно ясно, че за мюсюлманския свят значението на водното кръщение е много добре познато. Можеше да си позволиш да четеш Библията, без да разпалиш прекалено много враждебност и неприязън, но тайнството на водното кръщение беше нещо друго. За мюсюлманина това беше единствения сигурен белег, че един неверник се е отрекъл от исляма и е станал християнин. За мюсюлманина водното кръщение означаваше отпадане от исляма.

За мен това щеше да бъде трудно изпитание. Знаех много добре за какво ставаше въпрос. Ще се поддам ли на страха, че ще бъда отхвърлена, или дори още по-лошо, че ще бъда окачествена като предател, или ще се покоря на Исуса?

Но най-напред аз трябваше да имам увереността, че наистина се покорявам на Божията воля, а не на мое собствено въображение. Аз не можех и не исках да се доверя само на «гласа» вътре в мен. Тъй като бях все още нова във вярата, се опасявах, че може да съм водена погрешно. Със сигурност най-доброто за мен беше да се консултирам с Библията, да потърся в нея съвет. Така аз отново се задълбочих в моята Библия и прочетох как сам Исус бе приел водно кръщение в реката Йордан. Отгърнах още веднъж и на Писмото на Апостол Павел до Римляните 6. глава, 6. и 8. стихове, където това тайнство беше обяснено с понятията «смърт» и «възкресение». «Старият човек» умира и всички негови грехове умират заедно с него, като едно ново създание възкръсва за нов живот.

...Като знаем това, че нашето вехто естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха но ако сме умрели за Христа, вярваме, че и (ще да) живеем с Него."

Посланието на Ап. Павел към Римляните 6: 6, 8

Значи за това става въпрос! Щом Исус се остави да бъде кръстен и щом Библията призовава към водно кръщение, то тогава и аз ще се покоря. Веднага позвъних на Райшим:

- Моля те, кажи на Манзур да приготви колата - казах аз. - След обяда ще направя едно посещение.

Немного дълго след това аз вече седях в малката гостна на Мери и Кен и изливах едни след други моите нови преживявания така, както беше обичайно само за мен.

- Кен - казах аз, гледайки го директно в очите, - съвсем сигурна съм, че Господ ми каза да приема водното кръщение!

Той дълго ме гледаше, като че търсеше със своя поглед да проучи основно сериозността на моето намерение. След това той се приведе към мен и каза много, много строго:

- Билкис, Вие сте наясно какво може да последва след това, нали?

Да, но... - започнах аз, но Кен ме прекъсна с тих глас:

- Билкис, един пакистанец, който наскоро бях срещнал, ме попита дали в моята родина не съм «уличен метач» по професия? - Той ме гледаше изпитателно. – Наясно ли сте, че след това вече няма да бъдете «уважаемата г-жа Шейх», онази дълбоко почитана богата собственичка с многовековни семейни традиции, а такава, която ще бъде поставяна на едно ниво с «уличните метачи»?!

- Да - отговорих аз. - Това ми е добре известно.

Думите му станаха още по-категорични и аз трябваше да събера цялата си сила, за да издържа погледа му.

А знаете ли още - продължи той, - че тогава бащата на Махмуд може много лесно да Ви го отнеме? Той може да предяви иск, че сте неподходяща за негов настойник!

Тези думи ме улучиха право в сърцето! И преди се бях тревожила за това, но когато сега чух Кен да го произнася гласно, възприех тази вероятност като по-реална.

- Да, Кен, зная това - прошепнах тихо аз. - Зная, че много хора ще си мислят, че извършвам престъпление, но въпреки това искам да приема водното кръщение. Аз трябва да бъда покорна на Божията воля!

Нашият разговор беше прекъснат от неочакваното пристигане и на Мичелови. Кен веднага им съобщи, че имаме да обсъдим с тях нещо много важно, казвайки:

- Билкис иска да приеме водно кръщение!

Мълчание. Синов се изкашля.

- Но ние нямаме басейн за водно кръщение! - каза Дейвид.

- Какво ще кажете да го направим в църквата в Пеша вар? - попита Мери. - Имат ли там басейн за водно кръщение?

Ужасих се! Пешавар беше главният град на северозападната гранична провинция - един типично провинциален град. Той се населява от крайно консервативни мюсюлмани, които поради техните бързи и необмислени действия се славеха с лошо име. Тогава водното кръщение съвсем не можеше да бъде запазено в тайна. В рамките на един час целият град щеше да знае за него. Въпреки това ние решихме, че Кен трябва да се свърже с църквата в Пешавар. До един два-дни ние щяхме да получим съобщение от тамошния пастир.

Същата вечер моят телефон позвъня. На отсрещната страна на линията беше моят чичо Фатех. Много обичах този възрастен господин. Той винаги беше вземал дейно участие в моето религиозно наставление.

- Билкис! - властният тон на моя чичо звучеше възбудено.

- Да, чичо?

- Вярно ли е, че четеш Библията?!

- Да. - Аз премислях откъде той можеше да знае за това и какво още той би могъл да знае? Тогава чичо Фатех се покашля и каза:

Билкис, да не си посмяла да говориш с каквито и да било християни за Библията! Ти знаеш с какво удоволствие те аргументират вярата си. Тези техни аргументи предизвикват объркване.

Исках да го прекъсна, но той не го допусна.

- Чуваш ли, с никого! Не кани никого в твоята къща, без преди това да си се посъветвала с мен! Ако въпреки това ти го направиш, то трябва да знаеш, че твоето семейство никога повече не ще застане в твоя защита!

За кратко по линията цареше тишина. Чичо Фатех си поемаше въздух. Аз се възползвах от това:

- Чичо, чуй ме - казах аз. - Ти знаеш, че досега никога никой не е прекрочвал прага на къщата ми без моята покана. - Чичо ми щеше да повярва на това, защото на всички беше известно, че аз безцеремонно връщам посетителите, които предварително не бяха съгласували с мен посещенията си. - Но ти също така много добре знаеш, че аз приемам този, когото искам да приема! Довиждане, чичо! - завърших аз и затворих телефона.

Беше ли това предзнаменование за това, което трябва да очаквам от страна на моето семейство? Ако чичо Фатех реагираше толкова остро само защото е чул, че чета Библията, то какво ли ще се случи, когато той и останалите от моята фамилия разберат за моето водно кръщение? Дори не исках да си мисля за това.

Това още повече засили желанието ми да извършим кръщението колкото се може по-скоро. Сама на себе си няхах доверие, че ще мога да устоя на натиска на един голям брой обичани от мен човеци. Господи...!

Все още няхах никакви новини от Кен. На следващата сутрин прочетох отново историята на скопеца, на когото Филип донесе Божието послание. Първото нещо, което скопецът стори, когато видяв вода, беше да изскочи от колата и да се остави да бъде кръстен.

Като че ли с това сега сам Господ отново ми казваше:

„Приеми водно кръщение и то веднага!“ Навярно по този начин Той искаше да ми каже, че някой или нещо би могло да ме възпре, ако ще продължавам да чакам.

Скочих от леглото. Отново ми стана ясно, че мощни сили искат да се изправят на моя път и да ми попречат да изпълня Божието поръчение. Оставих Библията на страна, извиках моите момичета да ми помогнат при преобличането и малко по-късно вече пътувах по пътя към Мичелови.

- Дейвид - казах аз още в коридора на къщата, - пристигна ли отговорът от Пешавар?

- Не, до този момент все още не е дошъл.

- Та не можете ли да ме кръстите тук? Днес? Сега?

Бях превъзбудена! Дейвид сбърчи челото си. Издърпа ме вътре в къщата и каза:

- Знаете ли, Билкис, една толкова важна крачка трябва да бъде добре обмислена,, а не прибързана!

- Но аз трябва да се покоря на моя Господ! Той отново и отново ми повтаря, че трябва да побързам! - Разказах му и за сутрешния си прочит от Библията и за яснотата, с която Бог ми даде да разбера, че трябва да се кръстя, преди важни обстоятелства да ме възпрепятстват.

- Да, но днес следобед аз и Синов трябва да пътувам за Аботабад. Билкис, сега не мога да направя абсолютно нищо! - каза той и направи едно безпомощно движение с ръката си, полагайки я на рамото ми. - Билкис, бъдете търпелива! Със сигурност утре ще имаме новини от Пешавар.

Тогава отидох у семейство Олд.

- Моля Ви - почти извиках аз, след като Кен и Мери ме поздравиха. - Има ли някаква възможност още днес още сега да приема водното кръщение?!

- Ние питахме вече нашия пастир - каза Кен, при което ме въведе в гостната. - Той каза, че въпросът първо трябва да бъде отнесен до църковното настоятелство.

- Църковно настоятелство? Кои са тези? - попитах аз.

Той започна да ми разяснява, че неговият пастир с най-голямо удоволствие ще ме кръсти, но първо трябва да вземе съгласието на църковните старейшини.

- Това може да се проточи с дни! - каза той, след което добави. - А междувременно може да се случат много неща!

Във всеки случай слухът ще се разнесе - въздъгнах аз дълбоко.

Изпълнена с отчаяние, аз прехвърлях в мислите си което можеше да ми се случи. Тогава Кен ми каза нещо удивително. В полунощ той чул един мъжки глас, който му заповядал да отвори на страница 511 и да прочете Йов 13: 14-15. Колко странен начин на водителство за определен стих от Библията, помислил си той.

Когато отворил на посочената му страница, стихът, който явно бил определен за мен, директно се набил в очите му:

Каквото и да стане, ще взема месата си в зъбите си и ще туря живота в шепата си. Ако и да ме убие Той, аз ще уповам на Него..."

Бях ли готова за това!? Беше ли толкова голямо и моето упование!? Аз станах и взех ръката на Кен:

- Кен, съжалявам, аз се вълнувам твърде много, но едно зная със сигурност: Господ каза, че аз трябва да бъда кръстена сега, веднага! Поради тази причина ви питам още веднъж: Ще ми помогнете ли, или няма да ми помогнете!?

Кен се облегна назад и прекара ръка през светлорусата си коса.

- Естествено - каза той, - да отидем у Мичелови и да видим дали все пак нещо може да се направи.

Отново пътувах по криволичетите улички на Вах. У Мичелови прекарахме известно време в мълчалива молитва. Тогава Кен въздъгна дълбоко и каза:

- Вярвам, че ние всички знаем как до този момент Бог е ръководил Билкис и как по съвършено необичаен начин и е говорил. Щом тя настоява, че нетърпението ѝ да приеме веднага водното кръщение идва направо от Бога то тогава ние не можем да я възпрепятстваме. После той се обърна към Дейвид:

- Вие днес заминавате за Аботабад. Не може ли ние с Мери да вземем Билкис у нас, след което да дойдем в Аботабад и още следобед да бъде извършено водното кръщение- По-добре ще е да се откажем от Пешавар.

Изведнъж всичко изглежда се изясни и ние започнахме приготвянията. Бързо се върнах в къщи и наредих на Райшим да ми опакова втори кат дрехи. Опитах се да чета от Библията, но бях така преизпълнена с радост, че не можех да се концентрирам. Отново, както винаги когато бях послушна на Неговото Слово, почувствах Божието присъствие.

- Уважаема госпожо, уважаема госпожо! - ме викаше, Райшим.

Погледнах. Семейство Олд ме чакаха. Казах на Махмуд, че ще отсъствам няколко часа. Изглеждаше ми се разумно, да не го посвещавам прекалено много в това което можеше да има неприятни последици. След това слязох при Кен и Мери.

Пътувахме почти два часа до Аботабад. Пинии и борове обграждаха пътя от двете страни. Аз им разказвах как по време на семейните ни излети сме пътували по същия този път с натоварена с много неща кола. Мислейки се питах дали тази стара семейна традиция ще можеше да бъде продължена при новосъздадената ситуация.

Когато пристигнахме в мисията, Мичелови вече ни чакаха. Един канадски лекар със съпругата си, Боб и Меделин Бланхард, бяха нашите домакини. Там беше един пакистанец.

- Това е господин Падри Бахадур - каза Синов. - Той е пастирът, който ще Ви кръсти.

Огледах се наоколо. Освен изброените до момента там присъстваха още един англикански лекар и един вто ри пакистански пастир.

- Билкис, Вашето водно кръщение има пророческо значение - каза още Синов. - Навярно чрез Вас много християни ще се сближат, защото едно е сигурно - за първи път в Пакистан се събират заедно на едно водно кръщение един баптист, един презвитарианин и един англиканец. Нещо тайнствено изпълваше помещението. Вратите се затвориха, пердетата се спуснаха и аз имах чувството че се пренесох във времето на първите християни, във времето, когато в подземните катакомби на Рим, те са извършвали тайнството на водното кръщение. Докато се подготвяха за церемонията, аз се огледах и попитах.

- Но къде е басейнът?

Оказа се, че такъв няма, а ще бъда поръсена с вода Но Исус е бил потопен в реката Йордан - казах аз. Малко преди да пристигнем в мисията, бяхме минали покрай една река.

Защо не отидем на реката? - попитах аз, но тогава съобразих, че навън беше много студено, а и всички останали трябваше да влязат заедно с мен във водата. Затова не настоявах повече.

След церемонията видях сълзи в очите на присъстващите.

С вашите сълзи вие съвсем не ме окуражавате казах аз, смеейки се.

- Ах, Билкис... - изхлипа Синов, приближи се до мен и увисна на врата ми. Тя не можеше да произнесе нито дума повече.

- Сърдечни благопожелания! - казаха всички в един глас. Синов изпя един хорал, Кен прочете от Библията, след което дойде време да се връщаме в къщи.

Беше едно спокойно пътуване. Нямахме страх, нямахме ужас. Колко хубаво беше да бъдеш заедно с християни. След сърдечното сбогуване аз най-сетне си бях в къщи.

Още щом прекрачих прага на моя дом, мирът ми ме напусна. Почувствах едно особено безпокойство. Тогава към мен страхливо се приближи икономката ми и каза, че моята фамилия са питали за мен.

- Уважаема госпожо, те знаят, че имате контакти с християни...

Вдигнах ръката си, за да спра потока от думи и заповядах:

- Тихо! Кажи ми кой е идвал.

Докато икономката изброяваше имената на тези, които през целия ден бяха идвали в дома ми, страхът отново ме сграбчи. Ставаше въпрос за възрастни мои роднини то -чичовци, лели, по-стари братовчеди, - роднини, които биха ме потърсили само при особено важни поводи. Чувствах се потисната. Онази вечер седях заедно с Махмуд и се опитвах Да скрия страховете си, но веднага щом той легна, аз се оттеглих в стаята си.

Гледах през прозореца. Снегът беше спрял да вали и в студената светлина на зимната луна ясно разпознавах очертанията на моята любима градина. Около себе си чувствах уюта на старата къща, която толкова много обичах. Моята светиня, моето прибежище! А сега! Ще мога ли въобще да запазя къщата си? Това беше много странна мисъл, защото за мен семейството, парите и престижът винаги са били подсигурени. Но сега имах странното чувство, че тази мисъл може би ми предвещаваше бъдещето. Силите, изправили се срещу мен, започваха, точно сега да завладяват членовете на

моего семейство. Една доста голяма част от моята «власт» и моята «сигурност» зависеха от тях. Какво щеше да се случи, когато всички те се обединят срещу мен?

Навярно това беше причината, поради която Господ толкова много настояваше за моето незабавно водно кръщение. Той ме познаваше. Той знаеше къде и как можеше да бъде най-лесно ранена. Все още седях изправена до прозореца, където сенките на шумящите, полюшвани от вятъра дървета се гонеха едни други.

- О, Господи! - молах се аз. - Не им позволявай да ме нападнат всички заедно. Нека го правят поединично.

Едва бях изрекла тези думи и вече се чукаше. Прислужницата влезе и ми предаде едно пакетче:

- Това току-що пристигна за вас! - каза тя.

Нетърпеливо разкъсах хартията. Вътре имаше една Библия със следното посвещение:

„За нашата мила сестра по случай нейния рожден ден.” Подписани: Кен и Мери Олд. Притиснах Библията до сърцето си и благодарих на Бога за тези верни приятели. Отворих я и погледът ми попадна на думите:

„... Аз ще ви разпръсна по целия свят...”

8 Влизаше ли и защита в играта?

На следващата сутрин се събудих твърде угрижена.

Днес членовете на моя род ще започнат отново да идват всички заедно или поотделно. Така или иначе аз се страхувах от дискусиите и разправиите с тях. Страхувах се от обвиненията им, от разгневените предупреждения и заплахи с които със сигурност щяха да ме залееят. Но най-много от всичко ме болеше това, че ще трябва да ги нараня.

Не бях напълно убедена в това, дали Бог ще отговори на молбата ми. Накарах Райшим да извади моите най-ценни сарита, избрах най-хубавото от тях и го облякох. Заръчах на портиера, че днес ще се радвам да приема всичките си посетители и едва тогава отидох в гостната. Там се разположих в един облечен в бяла коприна фотьойл и започнах да чета. Махмуд играеше със своите малки колички, като обикаляше с тях шарките на големия персийски килим.

Огромният, ръчно дърворезбован часовник в преддверието удари десет, после единадесет и накрая дванадесет часа на обяд.

Обядът беше сервиран и когато Махмуд си легна да спи, аз продължих да чакам. Най-сетне, в три часа след обяд, чух да пристига една кола. Тъкмо се приготвих за битката и колата си тръгна! Какво ставаше? Попитах прислужницата си и тя ми каза, че е била предадена само една поръчка.

Вечерта се спусна и зад високите прозорци на дневната стая, а горе на тавана сенките започнаха да се уплътняват. Телефонът извънтя. Погледнах към часовника си - беше деветнадесет часа. Предпочетоха да телефонираят вместо да дойдат!? Вдигнах слушалката и долових благия и така Добре познат ми глас на Мери Олд. Беше доста обезпокоена. Със сигурност вече се говореше за моето обръщение, както показваше и вчерашната инвазия на моите роднини. Защо тогава да се тревожим?

- Всичко наред ли е? - попита Мери. - Безпокояхме се за вас!

Уверих я, че се чувствам добре. Веднага след като поставих слушалката обратно, помолих да ми донесат шала и поръчах да изкарат колата. През този сезон в годината в семейството ми не беше прието да се правят посещения след двадесет часа,

така че спокойно можех да изляза. Странно, че нито един роднина не беше позвънил, нито пък ме беше посетил.

Сега имах нужда от утеха и насърчение от членовете на моето християнско семейство. Може би семейство Олд? Защо Мери постъпи толкова тайнствено? Потеглих към къщата на семейство Олд и се учудих когато видях, че никъде не светеше. Тогава изведнъж съвсем не очаквано ме обхвана страх. Така, както си стоях пред вратата на градината, почувствах как страхът идва върху мен и ме сграбчва с леденостудените си пръсти. От тъмнината на градината към мен идваха мрачни мисли.

Колко глупаво от моя страна бе да идвам нощем тук съвсем сама. Каква беше тази тъмна сянка отзад? Сърцето ми биеше до пръсване!

Обърнах се и понечих да избягам в колата си. И тогава се спрях. Не! Аз не можех да постъпя така! Щом принадлежах към Божието царство, тогава имах право на царствената Му защита! И докато все още стоях в тъмнината, която ме изпълваше със страх, съвсем съзнателно се предадох в ръцете на Бога. Отново и отново призовавах името на Исуса Христа и за мое учудване страхът се изпари. Колкото бързо беше се появил, толкова бързо и изчезна. Аз бях свободна!

Почти усмихната, аз се обърнах отново към къщата на семейство Олд. След няколко крачки видях проникващата светлина през дръпнатите завеси. Почуках.

Вратата бавно се отвори. Беше Мери. Когато ме видя, тя с облекчение пое въздух, бързо ме издърпа в къщата и ме прегърна.

- Кен! Кен! - викаше тя.

Той веднага дойде и възкликна:

- Слава да бъде на Бога! Ние вече толкова много се бяхме притеснили за теб.

Кен разказа, че след кръщението ми бил много огрижен и им казал, че те не трябва да ме оставят сама.

- А, така ли?! Значи затова Мери звучеше толкова загрижена по телефона. - Аз потиснах нервната усмивка в себе си. - Сега вече мисля, че цялата страна в най-скоро време ще научи за моето обръщение, но въпреки това съм много благодарна. До момента не се е случило нищо. Дори никой от моето семейство не се е появил и вие въобще не можете да си представите колко благодарна съм за този отговор на молитвите ни. - Елате, нека благодарим на Бога! - каза Кен и ние и тримата коленичихме в тяхната гостна. Кен благодареше за закрилата, която Господ ми беше осигурил, и Го молеше и занаяпред да бди над мен.

След това се върнах вкъщи и се чувствах по-богата от всякога. С Божия помощ и в името на Исуса Христа бях победила моя страх.

Моята прислуга ме увери, че цялата вечер телефонът не беше иззвънявал дори един-единствен път.

- Е, добре - мислих си аз, подготвяйки се за лягане - да видим какво ще ми донесе следващият ден.

И отново през целия ден чаках в дневната. Аз се молех, премислях и изучавах орнаментите на килима и на плочките по пода.

Никой не се обади! Какво ставаше!? На котка и мишка ли си играехме!? И тогава ме осени идеята да поразпитам прислугата си. Когато в Пакистан искаш да разбереш нещо, трябва само да попиташ нечий прислужник. Те знаеха всичко за всеки чрез шепота на клюката. Най-сетне аз хванах Нурджан на тясно:

- Каж ми какво става с моето семейство?

- О, уважаема госпожо - отговори тя, потискайки едно нервно подхилкване, - става нещо много комично. Изглежда, изведнъж всички имат да вършат много важни неща. Вашият брат например трябваше да отиде на ежедневиия зимен турнир по крикет.

Засмях се. За моя брат крикетът беше по-важен от сестра, която се намираще на пътя, водещ към ада.

Вашият чичо Фатех, има много важно съдебно дело, което го принуди да пътува в друга провинция. Леля Ви, Амина изведнъж трябваше да замине за Лахор. Двама от вашите братовчеди заминаха по служба извън града...

Заповядах ѝ да спре. Не беше необходимо повече да ми разказва. Господ беше казал, че ще ги разпръсне и ги беше разпръснал. Аз почти чувах как моят Господ се смееше. Това не означаваше, че моите загрижили се за мен роднини щяха да ме оставят на мира, в това бях почти сигурна, но сега поне щяха да ме посещават по единично.

Така и стана. Първата пратеничка беше леля ми Амина, една царствена дама на седемдесет години. Нейната ориенталска красота беше не на място в моята обзаведена по европейски гостна. От години ние имахме една към друга тесни, изпълнени с любов и доверие отношения. Когато тя влезе, лицето ѝ с тен на цвят от магнолия беше още по-бледо от обикновено и нейните сиви очи ме гледаха тъжно. Поприказвахме си малко. Тогава забелязах, че тя най-сетне искаше да дойде на същината на въпроса. Тя се изкашля, облегна се назад и попита колкото се може по-мимоходом:

- Билкис..., ех... аз чух..., че ти си станала християнка. Това вярно ли е?!

Аз само ѝ се усмихнах. Тя неспокойно се въртеше насам натам върху стола си.

- Аз си мисля, че хората само разпространяват неверни слухове за теб. - Тя се поколеба и нейните благи очи ме умоляваха да ѝ кажа, че това е лъжа.

- Не, не е лъжа, лельо Амина - казах аз. - Аз напълно предадох живота си на Исуса. Сега аз съм християнка.

Тя скри в ръце лицето си.

- Но ти си направила една много голяма грешка!- извика тя. За един миг стоеше мълчалива, напълно неспособна да каже каквото и да било. След това бавно сложи шала около главата си, изправи се и напусна къщата ми още по-хладнокръвно с достойнство.

За мен това беше много голям удар, но аз се молах моя Господ да я закриля и да смекчи болката ѝ. Знаех, тепърва трябва да се науча да се моля за моето семейство, защото в противен случай след себе си щях да оставя цяло множество от наранени души и сърца.

„Господи - казах аз. - Идеалният случай би бил, при всеки един от тези хора да се стигне до реална среща с Теб, но аз знам, че Ти ги обичаш дори и тогава, когато те още не са те приели. Поради това сега Те моля: Докосни всички любими мои същества с Твоето благословение и започни, ако е възможно, с леля ми Амина! Благодаря Ти, Господи. Амин!"

На следващия ден трябваше да повтора тази същата молитва, но този път за Алсалм - един възрастен братовчед дошъл да ме посети. Той беше адвокат и живееше на 45 километра от Вах. Като син на мой чичо по бащина линия, той беше наследил много от чертите на характера на баща ми - същия сърдечен смях, същия приятелски хумор. Обичах Алсалм. От начина, по който се държеше, заключих, че той изобщо не беше добре информиран за какъв проблем ставаше въпрос. Разменихме си по няколко маловажни думи, след което Алсалм каза:

- Кога ще се състои срещата на рода? Ще мина да те взема и ще отидем заедно.

Усмихнах се вътрешно.

- Не зная кога ще се състои срещата, Алсалм, но съм сигурна, че аз няма да бъда поканена на нея, защото на нея ще се обсъжда моят въпрос.

Той беше твърде озадачен, така че се наложи да му обясня всичко подробно. Накрая казах:

- Но моля те, Алсалм, ти иди на тази среща! Навярно ще можеш да кажеш поне една добра дума за мен.

Тъжно гледах след него, докато той напускаше къщата. Навярно събитията вече се приближаваха към своята кулминация. Най-добре ще бъде да пътувам колкото се може по-скоро за Равалпинди и Лахор. Не исках до Тууни и моя син Халид да достигнат изопачени сведения. С дъщеря ми Халида не можех да се срещна лично, защото тя живееше в Африка, но с Халид и Тууни можех. На следващия ден отпътувах за Лахор. Халид печелеше добре от своя магазин и неговият дом отразяваше това благосъстояние. Той притежаваше една възхитителна вила в града, която беше заобиколена от просторна веранда и грижливо поддържана тревна площ. Преминах през портала, спрях директно пред входа и се качих на верандата. Халид, който чрез фамилията и чрез един дълъг телефонен разговор с мен беше вече почти наясно с проблема, изтича да ме посрещне.

- Майко, колко е хубаво, че дойде! - каза той, но аз долових в неговия поздрав едно слабо смущение. Целият следобед ние говорихме за моето решение, но когато привършихме, аз вече знаех, че Халид не беше разбрал абсолютно нищо.

Следващата, която трябваше да посети, беше Тууни. Отпътувах за Равалпинди и отидох директно в болницата. Помолих един от персонала да повика Тууни за един момент. Докато я чаках, премислях как най-добре да ѝ съобщя. Тя без съмнение вече беше научила нещичко. Със сигурност е била и първата, която ме е забелязала, че чета Библията. Дори би било възможно да е уловила и части от моя разговор с г-жа д-р Сантяго, който се състоя в деня на нашето приемане в болницата. Но с положителност тя не знаеше едно: колко решаващ беше за моя живот онзи разговор с г-жа д-р Сантяго. Та нали именно тази дребничка монахиня беше жената която ме окуражи да се моля на Бога като на свой баща.

- Мамо!- вдигнах очи и видях бързащата към мен Тууни. Нейните кестеняво-кафяви коси образуваха поразителен контраст с бялата ѝ лекарска престилка, докато сияеща от радост и с широко разтворени за прегръдка ръце тя идваше към мен.

Аз се изправих. Сърцето ми биеше чак в гърлото. Как да ѝ го кажа!? Предпазливо опитвах да намеря някакъв начин, но страхът от реакцията на Тууни ме порази. Аз просто неочаквано ѝ съобщих:

- Тууни, скъпа моя, подготви се за един шок. Преди два дни аз приех... аз приех водно кръщение.

Тууни изтръпна, дръпна вече протегнатата си към мен ръка, избухна в плач и се свлече на дивана до мен.

- Мислех си, че ще се стигне дотук! - каза тя толкова тихо, че аз едва можах да я разбера.

Стараех се да я успокоя, но не ми се отдаваше.

- Днес няма никакъв смисъл дори да се опитвам да работя.

Тя се извини и помоли да я освободят от смяна, след което отидохме в нейното жилище. Докато отключваше вратата телефонът иззвъня. Тя бързо влезе, вдигна слушалката и се обърна към мен с думите: Нина е. - Това беше една племенничка, която също беше в Равалпинди. - Тя иска да знае дали е истина! Тууни се посвети отново на телефона, защото Нина продължаваше да говори. Дори аз можех да чуя гласа ѝ, който звучеше особено възбудено.

Да, Нина! Истина е! Тя го е направила! - тихо каза дъщеря ми.

Явно Нина рязко беше затворила, защото Тууни дръпна слушалката от ухото си, гледайки я втренчено, повдигна раменете си и бавно я положи обратно на вилката на апарата. Най-добре щеше да бъде, ако ѝ оставя време за размисъл. Затова взех багажа си и се сбогувах с нея.

- Скъпа, ела да ме посетиш колкото се може по-скоро. Ние трябва да си поговорим!

Тууни не се опита да ме възпре дори с една дума, поради което не след дълго аз вече бях на магистралата „Гранд Транк“ и пътувах към къщи. Веднага щом пристигнах, моята прислуга се скупчи около мен. Нурджан протягаше несръчните си ръце, а лицето на Райшим дори беше по-бледо от обикновено. През целия ден телефонът звънял непрекъснато, а от ранни зори непрестанно пристигали роднини и питали за мен. Още докато говорех с камериерките, телефонът отново иззвъня. Беше зет ми Джамил, мъжът на сестра ми, който работеше в една британска петролодобивна компания. Винаги съм възприемала Джамил като един светски мъж, но сега гласът му не звучеше особено самоуверено.

Билкис, чух странни неща за теб. Просто не мога да повярвам! - каза той, без много да го усуква - Един близък приятел ми каза, че ти си станала християнка. Разбира се, аз му се изсмях и го уверих, че това никога не може да стане.

- Наистина се разчуваше много бързо. Не казах нищо.

- Билкис!- гласът на Джамил стана по-настоятелен -

- Разбра ли какво ти казах!?

- Да.

Тази история не е вярна... нали?!

Напротив!

Тишина. Тогава изведнъж Джамил започна да ругае:

- Това е върхът!!! Ти си изгубила повече, отколкото можеш и да си представиш. И за какво? За една нова религиозна позиция. Нищо повече!!! - и затвори телефона.

Десет минути по-късно Тууни хлипаше на отсрещната страна на телефона:

- Мами, чичо Навац току-що се обади и каза, че бащата на Махмуд може да си изиска детето обратно. Навац каза още, че никой съд не ще ти позволи да го задържиш!

Опитах се да я успокоя, но хълцайки, тя затвори телефона.

Късно вечерта ние с Махмуд вечеряхме в моята стая, когато Тууни и две мои племенници влязоха при нас. Изплаших се, когато видях пепелявосивото ѝ лице:

- Моля, седнете и яжте с нас! Ще поръчам да ви донесат вечеря.

Тууни и племенничките ми дори не докоснаха храната. Аз се радвах да видя двете млади момичета, но видно беше, че те съвсем не се радваха. Разговорът беше скован. Правеха се индиректни намеци, за да отиде Махмуд да си поиграе навън. Едва когато той излезе, една от племенниците ми се наведе напред и страхливо попита.

- Леличко, не знаеш ли какво означава това за другите хора? - тя избухна в сълзи - Изобщо замислила ли си се за другите?

Нейният въпрос се четеше и в кафявите очи на другата ми племенница, която мълчаливо седеше срещу мен. Взех нежната ръка на момичето в своите ръце:

- Мила моя - казах аз загрижено, - не мога да сторя нищо друго, освен да бъда покорна.

Тууни ме гледаше със своите плувнали в сълзи очи. Изглежда, тя не чуваше нищо от това, което им казвах, защото започна да ме умолява:

- Мамо, опаковай нещата си и замини незабавно. Тръгвай, докато все още може нещо... или някого... да вземеш със себе си - гласът ѝ постепенно се засилваше. Знаеш ли какво казват хората? Ще бъдеш нападната!

Твоят собствен брат може да се види принуден да предприеме нещо срещу теб! - след което гласът ѝ се изгуби в ридания - Моите приятели ми казват, че ти ще бъдеш убита, мамо! ... Мамо!...

- Съжалявам Тууни, но аз няма да бягам - тихо отговорих аз. - Ако сега избягам, ще трябва през остатъка от живота си все да бягам. - Накрая прибавих решително - Ако

Бог иска, то Той може много добре да ме защити и в моята собствена къща и никой, казвам ви, никой няма да ме изгони оттук!

Станах от стола си и харесвайки драматичността на своята роля, изведнъж добавих самоуверено:

- Нека само да дойдат и да посмеят да ме нападнат!

Тогава се случи нещо. Топлината на Божествената близост се отдръпна от мен. Почти изпаднах в паника, така че едва-едва чувах гласовете около себе си.

Изведнъж ми стана ясно какво беше се случило. Моето старо Аз, изпълнено с гордост и своенравие, беше взело връх над мен. Аз решавах какво имаше да се случва. Аз решавах, че никой няма да ме изгони от къщата ми. Свлякох се обратно на стола си и едва тогава забелязах, че Тууни ми говореше:

- ... е добре, майко - плачеше тя. - Ти си станала християнка, но трябва ли също така непременно да станеш и християнска мъченица?! - Тя коленичи до стола ми, положи главата си на рамото ми и добави: - Не забелязваш ли, че ние те обичаме!?

- Естествено, мила моя, естествено, - промърморих аз, галейки я по косата. В сърцето си мълчаливо молих Бога да прости високомерието ми. Независимо къде иска Той да ме изпрати, аз ще Му се покоря, дори ако това би означавало да напусна дома си. Когато изговорих това в сърцето си, почувствах отново бащинската Му близост. Всичко това продължи само няколко минути, но още докато седящите срещу мен три жени говореха, ми стана ясно, че едновременно животът ще продължава и на едно друго ниво. Бог и сега беше с мен, за да работи върху мен и да ме учи. Той беше тук, за да ми показва, как мога постоянно да бъда в присъствието Му.

- тогава ще направим това така, нали?! - това беше гласът на Тууни, а аз нямаш дори и понятие, за какво тя беше дала съгласието си. За щастие тя продължи нататък:

- Когато бащата на Махмуд дойде и поиска да го отведе, тогава ти може да го доведеш при мен. Аз не съм станала християнка! - остро прибави тя.

Най-накрая трите донякъде се поуспокоиха. Попитах ги дали не биха останали да пренощуват и те се съгласиха. Докато пожелавах „лека нощ“ на Тууни и племенничките си, аз си мислех за това, колко много се бяха променили ролите ни. В началото аз бях толкова покровителствено загрижена за тях, а сега всеки е загрижен за всеки. През онази нощ се молих така:

„Господи, толкова е трудно да говоря с един човек, който не вярва в Теб. Моля Те, помогни на роднините ми. Толкова много се безпокоя за доброто на тези обичани от мен хора.“

Когато заспах, като че ли отново бях взета въвн от тялото си. Стоях на един обрасъл в трева склон, заобиколен от борове. До мен бълбукаше извор. Около мен имаше ангели и те бяха толкова много, че образуваха един бял покров. Отново и отново чувах едно-единствено име: «Пресвяти Михаил!» Ангелите ме окуражаваха.

Тогава изведнъж отново се намерих в леглото си. Все още преизпълнена с духовна сила, аз станах и тръгнах към стаята на Махмуд. Прострях ръцете си над него, след което отидох и в стаята на дъщеря ми и на племенничките ми и сторих същото. След това се върнах в моята спалня и коленичих:

„Господи - молих се аз, - Ти вече толкова често си ми отговарял! Моля Те, само ми покажи какво Си решил за Махмуд. Много бих желала да успокоя Тууни.“

Почувствах необходимост да отворя Библията. Попаднах на следния текст: „... да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо ...“ Битие 22: 12

- О, благодаря Ти, Отче! - въздъхнах аз.

По време на закуската можех да успокоя Тууни:

- Мило мое дете, твоят син няма да го сполети нищо лошо. Не трябва да се безпокоиш за нищо!

Показах ѝ дадения ми от Бога стих. Не зная дали моята вяра въздействаше на Тууни заразително или Святият Дух я беше докоснал, но лицето ѝ се отпусна и за първи път от два дни тя отново се усмихна.

През онзи ден дъщеря ми и моите племеннички напуснаха къщата, донякъде обнадеждени, но, разбира се напливът от роднини и приятели все още не секваше.

Няколко дни по-късно Райшим ми съобщи, че долу ме чакат седем човека, обезпокоени приятели, водени единствено от любовта си към мен. Не исках да отида при тях без Махмуд. Момчето трябваше да знае какво всъщност се случваше. Затова го извиках и ние заедно влязохме в гостната. Сковани и напълно по етикетата, те седяха на своите столове. След чая, сладкишите и обичайното бърборене един от присъстващите се прокашля аз се подготвих за това, което щеше да последва.

Билкис - каза един приятел, когото познавах още от детинство си, - ние те обичаме и размишлявахме за това което си направила; ние искаме да ти предложим нещо, което със сигурност ще ти помогне за в бъдеще.

- Да, слушам!

Той се приведе напред и се усмихна:

- Недей публично да изповядваш своята нова вяра!

- Ти смяташ, че аз трябва да я държа в тайна?

- Е, да.--

- Не мога - казах аз. - Не мога да се подигравам с Бога. Ако трябва да умра, ще умра!

Изглеждаше, като че ли и седмината искаха да пристъпят към мен. Един стар приятел на баща ми ме гледаше втренчено. Тъкмо вече ми се искаше и аз да му отвърна с лош поглед, когато успях да се овладеея. Та те в края на краищата ми желяеха доброто.

- Съжалявам - казах аз, - просто не мога да сторя това, което вие искате от мен. Не мога да запазя вярата си само за мен! - Обясних им, че моята вяра за кратко време, за малко повече от месец, беше станала най-важното нещо в живота ми. Цитирах им Библейския текст от Евангелието според Матей, 10: 32-33, където Господ казва:

„И тъй, всеки, който изповяда Мене пред човеците, ще го изповядам и аз пред Отца Ми, Който е на небесата. Но всеки, който се отрече от Мене пред човеците, ще се отрече и аз от Него пред Отца ми, който е на небесата.»

- Но - започна един по-възрастен господин, - ти се намиращ в една много особена ситуация. Аз съм сигурен, че твоят Бог няма да има нищо напротив, ако ти запазиш мълчание. Та нали Той знае, че вярваш в Него. Това е напълно достатъчно. - Той ми цитира мястото в Корана отнасящо се за отстъпничеството и продължи. - Ние се страхуваме, че някой може да те убие.

Усмигнах се, но от моите гости никой вече не се смееше. Едва сега те осъзнах, че това беше една безсмислена дискусия. Приготвяйки се да си тръгват те за последен път ме предупредиха:

- Мисли за това, Билкис. Когато дойдат трудностите, никой от твоите приятели и роднини няма да те подкрепи. Всички тези, които ти най-сърдечно обичаш, ще бъдат принудени да се отрекат от теб.

Кимнах с глава. Твърде добре разбирах техните думи. Сега ми се искаше да бях изпратила Махмуд да си играе навън в градината, за да му беше спестено всичко това. Той седеше до мен на неговия малък стол и ми се усмихваше. Като погледнах към него очите му сякаш ми казваха: „Всичко е наред.“

Когато най-сетне гостите ми си тръгнаха, сълзите бяха в очите ми. Една близка приятелка на майка ми ме целуна:

- Сбогом,... сбогом! - каза тя и повтори думата с един особен акцент в гласа си. След това избухна в ридания, отскубна се и избяга през вратата.

След като си отидоха, къщата ми изглеждаше като един зейнал гроб. Дори Махмуд не се осмеляваше да играе шумно. През следващите три седмици единственият шум, който можеше да се чуе, беше шепотът на прислугата. Ако не бяха Мичелови, семейство Олд и неделните ни срещи, то вероятно блокадата щеше да има успех.

С всеки изминат ден стратегията на моя род за битка против мен ставаше все по-ясно разбираема. Видях я по разгневеното лице на моя братовчед, когото срещнах на пазара. Почувствах я и в презрителния поглед на един племенник, когато в Равалпинди той минаваше покрай мен. Тя беше също и в леденостудения глас на една моя леля, позвънила, за да ми съобщи, че няма да уважи поканата ми за обяд. Бойкотът беше започнал. Телефона оставаше ням и никой не позвъняваше на вратата. Нито един роднина не ме посети, дори само за да ме укори. Неочаквано се сетих за един стих от Корана:

Ако ти се откажеш от вярата, тогава ще извършиш зло в страната и ще накърниш кръвните си връзки. Върху тези Аллах е положил едно проклятие и ще им отнеме слуха и зрението." Суре 74: 20

Това се случваше по един много реален начин. Аз нараних своите кръвни роднини и поради това никога вече нямаше да ги чуя.

Прислужниците, които иначе бърборещи и смеещи се, щъкаха из къщата, сега кретаха потиснати през стаите. От устните им не се отронваше нищо друго към мен освен обичайното: „Да, уважаема госпожо!“

И тогава една сутрин бойкотът взе необикновен обрат. Чух лекото прещракване на вратата и видях Нурджан мълчаливо да влиза, за да ми помогне в сутрешния ми тоалет. Тя беше много по-различна, отколкото досега. Райшим пък влезе още потържествено от обикновено. Те безмълвно започнаха работата си, а аз се чудех на измъченото изражение изписано върху лицата им.

Чаках за някакво обяснение! Нурджан мълчаливо продължаваше да работи, но не както през другите дни -безгрижно и безспирно бърбореща. Най-сетне с една лека следа в гласа от предишната ми сприхавост, аз казах: - Знам, че нещо не е наред. Кажете ми, какво става! Те престанаха да рещат косите ми и ми разказаха, че освен Райшим, която сега стоеше пред мен, всички останали прислужници-християни, включително и Манзур, бяха избягали посред нощ от дома ми.

9. Бойкотът

Какво означаваше тази измяна? Четирима мои прислужници просто избягаха! В едно градче като Вах, където имаше малко добре заплатени работни места, едно подобно решение можеше да бъде трудно разбрано.

Естествено това беше продиктувано от страх. Манзур се страхуваше, защото го бях помолила да ми даде Библия и го бях накарала да ме закара до християнските мисионери. Останалите трима прислужници-християни явно се бяха заразили от неговия страх. Те би трябвало да са чули тътнежа на вулкана, който всеки момент щеше да изригне, и не искаха да бъдат завлечени от потоците лава.

Но какво ставаше с Райшим, моята камериерка-християнка, която сега отново започна да разресва косите ми? Аз чувствах как нейните грациозни ръце трепереха, докато тя работеше.

- А ти? - попитах аз.

Тя прехапа устните си, но продължи да ме разресва:

- Навярно и аз не трябваше да оставам тук - каза тихо тя. - Тук ще стане много...

- Много усамотено - допълних аз.

- Да - каза тя и преглътна - и освен това...

- Освен това ти се страхуваш. Райшим, ако ти искаш да си тръгнеш, аз няма да те укорявам. Ти трябва сама да решиш, така както и аз го направих. Но ако останеш, трябва да помислиш за това, което Исус ни предсказа, че ние ще бъдем преследвани заради Него.

Райшим кимна. Тъмните ѝ очи бяха влажни. Тя взе от устата си една игла за коса и започна да я поставя в косите ми.

- Зная, - каза тя опечалена.

От този момент Райшим потъна в мълчание. Със своята угрижена физиономия тя зарази и Нурджан, която явно беше на крачка от истерията. Когато на следващата сутрин се събудих, трудно успях да надвия себе си и да позвъня на звънеца. Кой щеше да дойде сега? Вратата на моята спалня се отвори бавно и влезе Нурджан. Тогава видях, че в здрача на зимното утро я следва и една втора сянка - това беше Райшим! По-късно аз ѝ казах колко много се радвам на нейното оставане. Тя се изчерви:

- Уважаема госпожо, джи! - каза тя благо, прибавяйки нежната трета дума на поздрава, която означаваше: Желая Ви дълголетие! Така както вие служите на Господа, така и аз ще Ви служа!"

След като прислужниците избягаха, къщата стана още по-тиха. Не всички замених с други. Изискванията ми вече не бяха толкова високи, защото никой от близките ми не ме посещаваше. Реших известно време да не наемам християни. Намерих си нов шофьор, един мюсюлманин на име Фацат, и един помощник в кухнята, също мюсюлманин.

Аз се радвах, че Махмуд продължаваше да си играе щастливо в къщата и в градината и го окуражих да си покани приятели от селото. Той прие това предложение с въодушевление. Повечето деца бяха малко по-големи от него, пет- и шестгодишни, докато Махмуд току-що бе навършил пет години. Въпреки това той винаги беше техният водач. Мисля, че причина за това не беше само фактът, че той беше домакин. Неговите предци бяха господствали векове наред и от това наследство той можеше да се отрече точно толкова, колкото и от своя интелигентен поглед. Каква част от това негово наследство рискувах да загубя? До каква степен аз застрашавах тези принадлежащи по право на момчето връзки с рода му? Тъкмо вчера той отново ме попита кога братовчед му Карим ще го вземе отново със себе си на риболов? Карим беше обещал да покаже на Махмуд как се хващат пъстървите, които се плъзгаха между обраслите с мъх скали на нашия поток. Този поток се вливаше по-надолу в реката Тахмра.

- Мами, кога най-сетне ще дойде Карим? - отново ме попита Махмуд.

Гледах сияещите очи на момчето и не посмях да му кажа, че този риболовен излет никога нямаше да се сбъдне.

Досега Махмуд почти не можеше да се почувства с тях отречен от християнската вяра. Разбира се, аз му четях библейски истории и той толкова много ги обичаше, че за да имаме достатъчно време за тях, дори се принудих да променя времето му за заспиване от 20:00 часа на 20:30, но в сравнение с риболова това бяха само няколко истории. Последва го и проблемът с приятелите му. Те също един по един престанаха да идват. Това Махмуд не можеше да го разбере и когато аз се опитвах да му го обясня, той ме гледаше въпросително:

- Мами - казваше той, - ти кого обичаш повече – Исус или мен?

Какво би трябвало да му кажа? Тъкмо сега, когато той беше толкова самотен!

- Махмуд, Бог трябва да стои на първо място – казах аз и му описах изказването на Господа, според което ние едва тогава сме наистина Негови, когато поставим целия наш род зад Него. - Бог трябва да застане най-отпред дори и пред хората, които в този наш свят ние обичаме най-много.

Изглежда Махмуд приемаше това обяснение! Той също така ме слушаше и когато му четях от Библията. Веднъж когато му прочетох стиха: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя." от Ев. според Матея, 11: 28, аз го чух да се моли преди неговия следобеден сън: „Исусе, аз те обичам и искам да дойда при Теб, но... моля Те, не ми давай спокойствие. Аз не обичам спокойствието." Той сключваше ръцете си за молитва и се молеше, но аз знаех, че за него беше твърде тежко да бъде сам и да ме вижда и мен самотна. Никакъв роднина, никакъв приятел, никакъв познат не се отбиваше от голямата магистрала, за да дойде до нашата къща. Никога вече телефонът не позвъня.

Една нощ обаче, около три часа сутринта, бях стресната в съня си от звъненето на телефона. Никой не би звънял по това време освен при смъртен случай в рода ни. Сърцето ми биеше до пръсване, когато вдигах слушалката. Отначало чух само тежкото дишане на някой от отсрещната страна, а след това по мен бяха изстреляни като с прашка три камъка, три думи: „Невернице! ... Невернице! ... Невернице!" След това телефонът прекъсна. Аз си легнах отново.

Кой беше този? Един от фанатиците, за които моят чичо многократно ме беше предупреждавал? Какво бяха решили да правят?

О, Господи, Ти добре знаеш, че не се притеснявам от това, че ще умра, но от това, че съм ужасно страхлива. Не мога да понасям никаква болка! Ти знаеш колко бързо изпадам в несвяст, когато лекарят ми бие инжекция. Моля Те, ако това се наложи, направи ме способна да понасям болките! - Очите ми се напълниха със сълзи. - Господи, страхувам се, че нямам необходимата издръжливост, за да стана мъченик. Съжалявам за това, но моля Те, дай ми да премина през всичко, което ми предстои, единствено и само чрез Теб и с Теб!"

Следващото изпитание, което стоеше пред мен, беше едно анонимно писмо, пълно със закани: „... Нека кажем ясно: Има само една дума, която те характеризира и тя е: Предателка!!!" Скоро след него дойде още едно такова писмо и още едно, и още едно, ... Те всички съдържаха заплахи. Аз бях една вероломна отстъпничка и с мен трябваше да постъпят, както подобава на такива.

Един следобед в началото на лятото на 1967 г., около шест месеца след моето покръстване, седях в моята градина и отново мачках в юмрука си едно такова писмо-То бе написано с особена злост и в него бях окачествена не само като «неверница», но и като една «изкусителка на вярващите». „Истинските вярващи - се казваше в него - трябва да ме изгорят така, както се обгаря гноясалата плът на здрав крайник!" Да ме изгорят!? Означаваше ли това нещо повече от едно обикновено сравнение? Продължих да крача навътре в градината, чиито лехи бяха пълни със сияещи лалета, зюмбюли, нарциси и комуниги. Пролетта отстъпваше на лятото. Дюлите Цъфтяха, а последните бели листенца на сливовите цветчета падаха от клоните на дърветата. Обърнах се и погледнах назад към къщата си. „Те няма да посмеят да докоснат къщата ми! - извиках аз безмълвно в сърцето.

Те не биха посмели да изгорят една благородничка. Като че ли за да потвърди, че аз не мога още дълго Да разчитам на защитата на моето положение в обществото и на моето богатство, дойде един посетител. Една от камериерките ми съобщи за него, казвайки:

- Генерал Амар желае да ви види, уважаема госпожо!

Сърцето ми подскочи от радост. Погледнах през градинската врата. Наистина! Там стоеше един много добре познат ми маслинозелен комендантски автомобил. Генерал Амар беше един любим стар приятел от времето когато бях в армията. През Втората световна война ние заедно служехме и сега той беше един от водещите генерали в пакистанската армия. През всичките тези години ние продължавахме да поддържаме връзка, особено тогава, когато моят мъж беше министър на вътрешните работи и те двамата работеха в тясно сътрудничество. Той също ли идваше само за да ме осъди?

Веднага след това чух стъпките му по дребно чакълестата алея. Той идваше към мен през градината, перфектно издокаран в една гиздава кхаки-униформа - брич за езда и кожени ботуши. Генералът взе ръката ми, наведе се и я целуна. Безпокойството ми ме напусна - не изглеждаше да е дошъл като неприятел.

Той ме погледна. Тъмните му очи премигнаха весело така, както беше характерно за него. Той пристъпи направо по същество:

- Вярно ли е това, което говорят хората?

- Да! - казах аз.

- Как можа да Ви хрумне една такава идея!? - възкликна той. - Вие сама сте се изложили на една много голяма опасност. До мен дори достигнаха слухове, че има хора, които искат да ви убият!

Аз го гледах мълчаливо.

- Е, добре - добави той и седна до мен на една пейка в градината. - Знаете ли, че аз Ви обичам като брат?

- Надявам се!

- И че като брат аз по особен начин се чувствам отговорен за Вас?

- И в това се надявам.

- Тогава трябва да знаете и това, че за Вас моята къща е винаги отворена.

Усмихнах се. Беше първата приятелска дума, която чух отново от толкова дълго време.

- Но Билкис - продължи генералът, - едно трябва да знаете. Това предложение е напълно лично. - Той откъсна едно цветче, приближи го до носа си, вдъхна от аромата му и се обърна отново към мен, казвайки:

- Официално аз не мога да направя почти нищо за вас.

- Знам. - Взех ръката на генерала, след това станехме и минавайки през градината, се отправихме към къщата. Докато вървахме един до друг, му казах, че невинаги ми е било лесно.

- И сега няма да ви бъде по-лесно, скъпа моя - ми каза този мой приятел по своя директен начин. По-късно, когато в гостната бях вече поръчала чая, той прибави с въпросителна усмивка:

- Кажете ми, Билкис, защо направихте това?

Обясних му какво се беше случило и забелязах, че генерал Амар внимателно ме слушаше. Колко невероятно! Без да се усетя, сега правех това, което мисионерите наричаха «даване на свидетелство». Разказвах на един мюсюлманин за Христос, и то на един висш служител! И той ме слушаше! Съмнявам се, че онзи следобед засегнах сърцето на генерал Амар с моето послание, но все пак той беше дълбоко замислен, когато половин час по-късно ние се сбогувахме. Вече се здрачаваше, когато той отново притисна устните си до ръката ми.

- Билкис, не забравяйте - каза той с горещ глас, - ако някога ви потрябва моята помощ..., всичко, каквото мога да направя за вас като приятел...

- Благодаря, Амар!

Той се обърна и токовете на ботушите му затракаха по каменните плочи на входната алея и навън към мястото, където във вечерния здрач го чакаше неговият военен автомобил. И самотното по свой особен начин тъжно посещение беше вече минало. Дали някога отново Щях да видя Амар?

За пръв път, откакто беше започнал бойкотът, откакто анонимните писма и предупрежденията на стари мой приятели зачестяха, аз най-сетне осъзнах какво означаваше това, да живееш час за час. Беше противоположното на това, да се грижиш за себе си. То означаваше да чакаш и наблюдаваш какво Той ще допусне в живота ти.

Аз бях убедена, че нищо не можеше да се случи без Неговото позволение. Например аз знаех, че натискът срещу мен щеше да става все по-силен. Когато това се случеше, то тогава Той щеше да го е допуснал и аз ще трябваше сред вероятното нещастие да се науча да търся Неговата близост. Исках просто да живея час за час и да бъда винаги до Него. Да, това беше ключът за разрешаването на всички мои проблеми. Трябваше да се на уча да живея в Неговото присъствие така, че каквото и да се случеше и когато и да се случеше, то аз да бъде: в Него и Той в мен.

С нарастването на натиска от страна на моя род аз бях убедена, че зная как се е чувствал цар Давид, когато, бягайки от своя син Авесалом, той е взел своята лира и запял:

„Но Ти, Господи, Си щит около мене, слава моя и Тоя, Който възвишава главата ми.“ Псалом 3:3

Под «слава» той вероятно е разбирал неизказуемото великолепие, върховната радост и блаженството на светиите в небето.

За момента натискът от страна на моя род се изразяваше все още само под формата на бойкот. Нито един-единствен роднина не идваше да ме посети, дори и само за да ме обвинява и упреква. С малки изключения не чувах нищо и от страна на моите стари приятели. Шушукането в селото продължаваше, както и нарочното ми изключване от големите родови събития: свадби, раждания, смъртни случаи. Винаги, когато се ангажирах с разсъждения за самотата, която нарастваше вследствие действията на околните, чувствах как Божието присъствие се оттегляше от мен и тогава, на момента, аз принуждавах себе си да мисля за случаите, в които Исус се е чувствал самотен. Това ми помагаше. Забелязах и дори малко се учудвах на факта, че просто ми липсваше общението с хората. Аз, която винаги бях живяла толкова усамотено, сега имах нужда от човешка близост. Вече дори Мичелови и семейство Олд не ме посещаваха-Аз ги бях посъветвала в името на тяхната собствена сигурност да не ме търсят повече.

В един забулен от мрачна сивота следобед аз се оттеглих в своята стая, за да чета Библията. Беше неестествено студено за началото на лятото. Остър вятър удряше по прозорците. Започвайки да чета, аз почувствах топлина в ръката си и когато се огледах, забелязах петънцето върху ръката ми от огрелия я слънчев лъч. Погледнах през прозореца и видях отново изчезващото зад Облаците слънце. Сякаш за един миг Бог се беше привел към мен и утешително беше докоснал ръката ми.

«Ех, Господи - казах аз, поглеждайки нагоре, - толкова съм самотна. Моля Те, изпрати ми днес някой, с когото мога да поговоря!»

Малко се срамувах от себе си, защото идвах при Него с една толкова детинска молба, и затова отново се посветих на Библията. Та нали в края на краищата Бог беше с мен. Трябваше да бъда доволна на това. Но след известно време се изплаших от един своеобразно странен шум в къщата - странен с това, че ми беше липсвал толкова дълго време. Долу се чуваха гласове!

Наметнах се с халата си и нервно се затичах към вестибюла, откъдето Нурджан идваше почти останала без дъх.

- О, уважаема госпожо, можете ли да си представите? Семейство Олд са тук!

- Слава да бъде на Бога! - извиках аз и се забързах към тях. Естествено аз се срещах с Кен и Мери всяка неделна вечер в къщата им, но това посещение в средата на седмицата беше нещо чудесно. Мери изтича към мен и взе ръката ми.

- Билкис, ние просто трябваше да Ви посетим - каза тя, а сините ѝ очи сияеха. - Всъщност няма никаква причина за това наше посещение, а само това, че Ви обичаме и много искахме да сме заедно с Вас.

Колко много се радвах на това посещение! Докато си говорихме, ми стана ясно, че беше погрешно да не каня никого на гости. Гордостта ми ме беше възпирала да си призная, че имах нужда от контакти. Изведнъж ме осени една идея. Защо да не каня всяка неделя християни на общение в къщата си? Но не означаваше ли това да наливам масло в огъня?! Опитах се още в зародиш да задуша идеята си, но тя не искаше да ме напусне. Когато моите приятели вече си тръгнаха, аз бързо казах:

- Бихте ли се радвали да ми дойдете на гости в неделя, вечер?

Семейство Олд ме гледаха почти ужасени.

- Казвам това съвсем сериозно и отговорно - Продължих аз. - Тази стара къща се нуждае от нов живот.

И така ние се уговорихме за срещата. Когато онази вечер се оттеглих, за да си почивам, разсъждавах върху това, колко превъзходно Бог се грижеше за нас. Когато моето семейство и моите приятели ми бяха отнети, Той ги замени със Своето семейство и Своите приятели. Заспах в мир, а когато се събудих, слънцето грееше топло в стаята ми. Станах, отворих прозореца и се наслаждавах на чистия утринен въздух, който нахлуваше в стаята и носеше със себе си мириса на свежа градинска пръст. Беше вече лято.

Още събота следобед старата къща беше вече украсена с цветя. Подовете и прозорците бяха изгъркани до блясък. Аз дадох на Райшим да разбере, че ако желае, може да вземе участие в срещата, но тя се смути, защото явно все още не беше готова за една толкова смела крачка, а аз не исках да я притискам. Неделният ден минаваше бавно. Бях непрестанно заета с това, да държа Махмуд далеч от дневната, да опъвам персийския килим, да до оправям цветята и тук и там да до избърсвам прахта. Най-сетне чух входната порта да се отваря и колите да се движат по дребно чакълестата алея.

Вечерта беше точно такава, каквато се надявах да бъде. Ние пяхме, молихме се и си разказвахме какво Бог беше сторил за нас. Бяхме само дванадесет, с Махмуд тринадесет, които уютно си седяхме заедно в дневната, но аз бих могла да се закълна, че около нас имаше още хиляда скъпи невидими гости. Вечерта имаше още една особена цел, която не бях предумнала. Установи се, че моите приятели-християни са били много загрижени за мен.

- Достатъчно предпазлива ли сте? - попита ме Мери.

- Е, да - засмях се аз, - доколкото ми е възможно! Ако някой желае да ми стори зло, то тогава със сигурност ще намери и начин, за да го извърши.

Кен огледа дневната и погледна през високите стъклени врати навън към градината и каза: Наистина тук Вие не сте много защитена. Досега изобщо не знаех колко лесно може да се проникне тук.

- А доколко е защитена спалнята Ви? - попита Синов.

Всички искаха да я видят и затова се качихме горе. Особено голям недостатък Кен намери в прозорците ми, които гледаха към градината. Те бяха съставени от единично стъкло и филигранна дървена решетка пред него. Той заклати глава и каза:

- Това наистина никак не е сигурно. Билкис, Вие трябва да предприемете нещо. Поръчайте да ви сложат железни решетки, та иначе тук всеки би могъл да влезе.

Отговорих, че още на следващия ден ще се разпоредя да направят необходимото. Така ли ми се стори или наистина Божието присъствие избледня, докато давах своето съгласие за това.

Накрая ние се сбогувахме и аз си легнах. Бях толкова щастлива, колкото отдавна не бях се чувствала. Когато все пак на следващата сутрин аз вече се готвех да изпратя да доведат ковача на селото, изведнъж отново ясно почувствах как Неговото присъствие се отдръпва от мен. Дължеше ли се това на факта, че исках да сторя нещо, което бе следствие на страх? В действителност всеки път, когато отново и отново исках да извикам ковача, Той ме възпираше. Най-сетне ми стана ясно защо Бог правеше това! Ако в селото се заговореше, че съм поръчала решетки за прозорците си, тогава всеки щеше да забележи, че се страхувам. Можех да си представя техните оскърбително-подигравателни и язвителни подмятания: „Що за религия е това християнството? Значи щом станеш християнин, те обзема страх!"

„Не - реших аз. - Няма да слагам решетки на прозорците си." Когато същата вечер си лягах имах увереността, че съм постъпила правилно. Веднага заспах, но неочаквано ме събуди един шум. Стресната, но без следа от страх аз седнах на леглото си. Една грабваща дъха ми гледка се разкри пред мен. По свръхестествен начин видях цялата своя градина през стената на стаята. Тя беше залята от небесна бяла светлина. Аз виждах всеки розов цвят, всяко листо, всяка тревичка, всеки трън в градината цареше атмосфера на едно невъзмутимо спокойствие. В сърцето си аз чух гласа на моя небесен Баща: „Билкис, ти постъпи правилно. Аз съм до теб!"

Светлината изчезваше бавно и помещението отново потъна в тъмнината. Аз светнах нощната си лампа, вдигнах ръцете си и прославих Бога: „О, Татко мой, как бих могла да Ти се отблагодаря? Ти се грижиш за всеки един от нас поотделно!"

На следващата сутрин събрах всички мои служители и им казах, че отсега нататък всеки от тях, ако желае може да си спи в своя собствен дом. Само Махмуд и аз ще продължим да спим в голямата къща. Прислугата си, разменяше погледи, едни от тях бяха учудени, други радостни и само един или двама обезпокоени. Сега аз бях сигурна, че поне едно дело бях завършила докрай: С това решение аз изцяло се бях лишила от възможността сама да се защитавам, но чрез него се върна обратно и остана по-дълго от обичайното увереността, че съм в Божието присъствие. Навярно поради предстоящите събития имах нужда точно от това.

Когато една сутрин Райшим ми решеше косите, съвсем между другото тя отбеляза:

- Чух че Карим, синът на Вашата леля, е починал.

Станах от стола си и невярващо се вторачих в нея.

„Не - изстенах негласно аз, - не Карим. Та той въпреки всичко искаше да заведе Махмуд на риболов! Толкова много го харесвах! Какво се беше случило? Защо дори съобщението за неговата смърт трябваше да получавам чрез своите камериерки? - С желязно усилие на волята се принудих да седна обратно на стола си, за да може Райшим да завърши работата си. Мислите ми се прескачаха една през друга. - Може и да е само слух. - мислех си аз. - Райшим може и да е объркала името.

Отново малко се окуражих. По-късно помолих една по-възрастна прислужничка да поразпита какво се беше случило в действителност. Тя отиде в селото и след един час се върна напълно покрусена и сломена:

- Съжалявам, уважаема госпожо, но е истина. Умрял е снощи от инфаркт и днес ще бъде погребан.

Тази жена, която знаеше как да научава нещата, ми каза и още нещо, което дълбоко ме нарани. Моята леля, която знаеше колко силно бях привързана към сина й,

настоятелно беше молила рода ми да бъде осведомена за смъртта му. Никой не беше уважил това нейно желание.

По-късно, изправена до прозореца, аз разсъждавах за случилото се. Вече цели шест месеца бях изключена от живота на фамилията, но никога досега не ме беше заболявало толкова много. Започнах да се моля и Господ чу молитвата ми, както винаги Го беше правил, но в този момент като че ли и обгърна раменете ми с топло наметало. Това чувство освободи в мен едно ново необичайно решение. Изплаших се дори само от мисълта за това си намерение. То беше толкова безразсъдно смело, че не можеше да не идва от Бога.

10. Как се научих да живея в Божието присъствие

Докато си седях пред прозореца и гледах към градината, в която като деца си играехме с Карим, върховете на дърветата бяха приведени от един мощен мусонен вятър, идващ от Индия. Като че ли той носеше за мен едно нечувано дръзко послание и първо си помислих, че съм чула погрешно.

„Господи, това Ти не го мислиш сериозно - казах аз усмихвайки се. - Отново само ми се причуват гласове! Разбира се, Ти не искаш да отида на погребението на Карим!? Ще бъде непристойно, ще бъде нетактично! С тази си постъпка ще нараня хора, които са в траур.“

Още докато Му противоречах по този начин, забелязах, че осезанието за Неговата близост се отдръпна. Тогава се запитах дали въпреки всичко не трябва да извърша необикновеното - да отида направо в ръцете на вражески настроените си роднини? Въздъхнах дълбоко, станах от мястото си пред прозореца, повдигнах рамене и си казах:

„Започвам да се уча, Господи! Моето чувство за правилно действие не се припокрива с Твоето, следователно поради това аз ще отида там, където Ти ми кажеш.“

И както можеше да се очаква, в мен се върна чувството за Неговата близост. Каква невероятна опитност имах чрез това идване и отдръпване на Неговото присъствие. Чувствах, че постепенно започвам да разбирам кое за какво се отнася. Как бих могла да се науча да оставам все по-дълго и по-дълго в присъствието Му? Аз и не предполагах, че през следващите два месеца ме очакваха събития, които щяха да ме придвижат още една крачка по-напред в това ми обучение.

Колебаеща се, аз стоях на павирания път пред къщата на Карим. Въпреки обещанието ми да бъде послушна се чувствах като самотна гълъбица, която ще бъде подхвърлена в сред хиляда кобри. Поех дълбоко въздух след това решително тръгнах към каменната къща, издигаща се в сред няколко, други еднакво изглеждащи на нея. Крачех през градинката към верандата, изложена на изгледите на хората от селото, които мълчаливо стояха наоколо. Влязох в старовременната къща с дървен таван и бяло варосани стени, в която като деца с Карим толко-често се бяхме смели, играли и тичали. Сега не се чуваше смях. Към опечалението на скърбящото семейство се прибави ледената студенина на презрителните погледи, отправени към мен. Погледнах към един братовчед, с когото бяхме много близки приятели. За един миг погледите ни се срещнаха, но тогава братовчед ми бързо извърна главата си и заговори със своята съседка. Аз продължих през правия коридор към дневната и там коленичих върху един от дебелите памучни дюшечета, които бяха постлани на пода и снабдени с възглавници за облягане. Тъкмо оправях своето сари, когато присъстващите изведнъж ме забелязаха и, изглежда, се събудиха. Спокойните, равномерни разговори, които изпълваха помещението, внезапно секнаха. Занемяха дори жените, които с всяко превъртане на

една перла от техните молитвени броеници изпращаха по една молитва към Аллаха. Помещението, затоплено от ранно-летните температури и притиснатите един в друг хора, като че ли стана леденостудено.

Нищо не казвах, не правех и никакъв опит за сближаване, а наведох очите си и казах моята молитва: „Господи Исусе - шепнеш аз в сърцето си. - Моля Те, бъди с мен, след като заради Теб дойдох всред моите любими приятели и роднини, които са толкова дълбоко засегнати от смъртта на Карим.“

След четвърт час тихият поток на речта се възобнови отново. Беше време да изкажа своите съболезнования на съпругата на Карим. Затова аз се изправих от моето дюшече и влязох в съседната стая, където трупът на Карим беше положен в един дълъг и дълбок ковчег. Той беше оформен съобразно с ислямското разбиране, че мъртвият трябва да бъде в състояние да седне, когато ангелите дойдат, за да го питат за неговия символ на вярата. Изказах своето съболезнование на съкрушената жена, погледнах към неподвижното лице на любимия ми братовчед, загърнат в бял памучен смъртен саван и прошепнах в себе си една молитва към Исуса за духа на този мъж. Ах, колко много желях да си бях поговорила с него, преди да беше умрял!

Един тих шепот изпълни стаята, когато близките роднините започнаха да се молят за Карим, при което те прави рецитираха стихове от Корана. Това беше част от ислямския ритуал за живота и смъртта, който аз така добре познавах. Аз бях оставила всички тези неща зад себе си. Преди залеза на слънцето всички членове на семейството и рода ще потеглят в дълга процесия към гробището. Носачите на ковчегата ще се освободят от товара си до гроба, а муллата ще извика: „Бог е най-великият. Господи, този Твой слуга и син на Твой слуга е засвидетелствал, че няма друг Бог освен Теб и че Мохамед е Твой слуга и Твой пратеник.“

Докато стоях там и слушах риданията на скърбящите, погледът ми се спря на майката на Карим, която беше коленичила до ковчегата. Изглеждаше ми така съкрушена и изгубена, че аз се почувствах силно привлечена от нея. Можех ли да се осмеля да я утеша? Щеше ли да означава това скандал? Бих ли могла да ѝ кажа нещо за Исуса? Вероятно не! Дори само моето присъствие като християнка по особен начин ще доведе Исуса до нея. Затова само отидох до майката на Карим и сложих ръката си на рамото ѝ. С тих, съчувствителен глас ѝ казах колко много ѝ съчувствам и колко много ме боли:

- С Карим се разбирахме толкова добре. Нека Бог да те благослови и утеши.

Бедната жена обърна лицето си към мен. Тъмните ѝ, пълни със сълзи очи ми благодаряха и аз бях уверена, че Исус в този миг успокояваше угриженото ѝ сърце.

Но майката на Карим, изглежда, беше единственият човек в това помещение, който акцентираше моето действие. Когато се оттеглих от нея и се върнах при останалите скърбящи гости, един от моите братовчеди демонстративно се изправи и напусна стаята. Двама други го последваха.

На това погребение аз седях като на два стола - от една страна, бях изпълнена с болка и състрадание за Карим и неговото семейство, а, от друга страна, се чувствах съвсем не на мястото си. Сърцето ми биеше в гърлото. Чувствах неприязънта и враждебността, въпреки че бях закриляна от близостта на Исуса. Единственото, което можех да направя, беше да остана да седя там още известно време, след това да се изправя и да напусна къщата. Когато най-сетне си тръгнах, усещах отправените към мен погледи на всички присъстващи.

Седях зад волана в колата си и се опитвах да се овладеея и да събера мислите си. Бях се покорила на Бога, но това ми беше коствало много. Бих предпочела да си бях останала в къщи, вместо сама да вляза директно в зейналата част на техния гняв. Но се лъжех, като си мислех, че само този един единствен път ми се наложи да премина през една такава долина на скръбта.

Няколко седмици по-късно, точно когато в разгара на лятото потискащата жега тегнеше над областта, умря друг един мой братовчед. И за този смъртен случай аз научих чрез моята прислуга. Отново последвах напътствията на моя Господ! Потеглих колебаеща се към една къща, пълна със скърбящи гости, и се изложих на студената им омраза. Опитвах се да не мисля повече за своето собствено положение, а вместо това да насоча вниманието си към единствената личност, която беше истинският опечален близък на покойника: вдовицата на моя братовчед. Тя имаше един син, който като Махмуд току-що беше навършил пет годинки. Жената изглеждаше толкова изоставена, седяща сама до ковчега, че аз се разплаках и за нея и за съпруга ѝ. И точно както на погребението на Карим, аз се почувствах силно притеглена от тази отчаяна жена. Когато се приближих до нея, погледите ни се срещнаха и аз видях едно колебание в обляното ѝ в сълзи лице. И тогава с един решителен поглед и с увереността, че това е в разрез с волята на рода, тя ми подаде ръка. Аз тихо плачех, докато държах в моите ръце нейната трепереща мургава ръка. Ние разменихме само няколко думи, но аз искрено се молех в моето сърце, Светият Дух да смекчи нейната горест и да изяви на тази жена-мюсюлманка Своето благоговение и обещание: „Блажени скърбящите, защото те ще се утешат!“ Евангелие според Матей 5:4.

- Благодаря, Билкис, благодаря - прошепна вдовицата когато най-сетне пусна ръката ми. Прегърнах я, след което си тръгнах.

Странно, но това погребение беше последвано за кратко време от още две. Това беше необичайно дори за голям род като нашия. И двата пъти Бог ми каза ясно и категорично, че трябва да напусна своята малка, сигурна къща, и да отида там, където имаха нужда от мен. На тези погребения аз не трябваше много да говоря, а да оставя съчувствителното ми присъствие само да свидетелства за себе си. През цялото това време Господ работеше върху мен. Той ме научи на толкова много неща, използвайки тези печални събития като едно своеобразно училище. По време на едно такова посещение ми се откри следващата голяма тайна за пребъждането в Неговата близост:

На мюсюлманско погребение не се готви и не се яде, докато покойникът не бъде погребан. Това естествено означава: един ден на гладуване и нищо повече. Не е голяма жертва, но когато през онзи ден аз седях толкова изолирана в препълненото помещение, изведнъж ме обзе силна жажда за моя следобеден чай. Това е нещото, от което не бих могла да се лиша.

Накрая се изправих, неспособна да овладее желанието си. Прошепнах извинението, че трябва да си измия ръцете, след това напуснах къщата и се шмугнах в едно кафене надолу по улицата. Там изпих своя безценен чай и се върнах в скърбящия дом. Веднага почувствах странна самота, като че ли Приятелят ми ме беше изоставил. Естествено знаех причината за това! Утешителното присъствие на Неговия Дух ме беше напуснало.

„Господи, какво сторих?- шепнех аз тихо в себе си и тогава ми стана ясно: Бях излъгала, когато се извиних. - Господи, това беше само една лъжа по необходимост! Продължих аз, но вместо Неговото успокояващо присъствие ме изпълваше мъртвешка пустота. - Но, Отче настоявах аз, - не можех да им кажа, че отивам да пия чай и да ям сладкиши, та това щеше да ги нарани!“

Никакъв отговор!!!

„Е, добре, Татко мой! Разбирам! Извърших неправда излъгах. Сега знам, че с това исках да оправдая действието си пред хората, а при това ми беше известно, че е необходимо само Ти да го одобриш. Наранихте! Помогни ми да не правя повече така!“

При тези мои думи Неговото успокояващо присъствие отново ме заля като дъжд, който се излива в пресъхнало речно корито. Така се научих как бързо да намирам

обратния път към Него. Винаги, когато Той се отдалечаваше от мен, аз знаех, че съм Го огорчила с нещо. Тогава се стараех да възстановя всяко действие, всяка дума и всяка мисъл до момента, в който бях влязла в заблудението. На това място аз признавах своята вина и Го молах да ми прости. Научих се да правя това с нарастваща увереност, защото с това обучение в послушание аз проникнах и в тайнството на покаянието. Открих, че покаянието е дълбоко душевно и духовно разкаяние. То обхваща признаването на вината и твърдото намерение с Негова помощ да не допускаш повече тази грешка в живота си. Осъзнавайки своята слабост, аз се осланях на Неговата сила.

През този период осъзнах също и това, че такова нещо като «бяла лъжа» или «лъжа по принуда» няма. Лъжата винаги си е лъжа и винаги идва от Сатана, бащата на лъжата. Сатана обозначава лъжата по принуда като «безобидна», за да направи лъжата да се превърне постепенно за нас от привичка в навик и накрая в обичай. Лъжите павират пътя ни към изкушенията. Сатана се опитва да ни втълпи, че лъжите по необходимост се изказват от вежливост към другите. Поддавайки му се, ние се покланяме пред света, а не пред Исуса, Който сам и единствен е Истината.

Аз открих тази истина на погребението на един мой роднина и за мен тя стана началото на един нов начин на живот. Обявих война на лъжите! От този момент нататък аз се улавях и възпирах всеки път, когато ми идваше идеята да изговоря някаква лъжа. Веднъж един приятел мисионер ме покани на едно събрание, на което аз не исках да ходя. Тъкмо се канех да извиня с това, че съм планирала нещо друго, и в мен прозвуча един предупредителен сигнал. Така аз успях да се осъзная навреме. Вместо това разбрах, че спокойно мога да кажа истината, без да се притеснявам, че ще обидя някого.

- Съжалявам, но няма да дойда! - казах аз.

Един ден исках да напиша писмо на един приятел от Лондон. Почти автоматично започнах да пиша, че съм била за известно време на околосветско пътешествие поради което не съм могла веднага да отговоря на писмото му. С разтреперано перо аз направих пауза...

На път! Та през цялото време аз си бях вкъщи! Скъсах листа, хвърлих го в кошчето и започнах отначало: „Скъпи приятелю! Моля те да ме извиниш, че не отговорих веднага на твоето чудесно писмо...”

Наистина дреболии, но аз се научих, че големите изкушения се преодоляват по-лесно, ако преди това си бил добросъвестен в малките неща! Освен това животът става много по-лесен, когато не трябва постоянно да си измисляш извинения.

Бавно, но сигурно пред мен се разкриваше една светлина: Аз установих, че се опитвам да живея с Христа като с мой непрестанен придружител. Естествено това не се постигаше ей така, без усилия. Аз отново и отново се улавях, че изпадам обратно в стария си начин на живот, но продължавах напред. Така пък открих практичната страна на обещанието:

„Но първом търсете Неговото Царство и Неговата правда, и всичко това ще ви се прибави.”

Евангелие според Матей 6: 33

Да, именно докато се стараех да поставям Бог на първо място в живота си, ми се даваше това, което беше най-важно за мен - Неговото присъствие!

Един ден Райшим дойде изплашена в моята стая:

- Една дама е в приемната и ви чака - каза тя.

- Коя е тя? - попитах аз.

- Ако не се лъжа, това е майката на Карим, уважаема госпожо!

Трябва да се е излъгала! Та майката на Карим не би могла да дойде тук! Вървях надолу и премислях кой друг би могъл да бъде? Но когато влязох в дневната-

установих, че наистина това беше майката на моя починал братовчед. Чувайки моите стъпки, тя вдигна главата си, тръгна към мен и ме прегърна:

- Билкис - очите ѝ се напълниха със сълзи, - аз просто трябваше да дойда и сама да ти кажа нещо. В началото аз съвсем не те забелязах, защото на погребението имаше толкова много хора. Но трябва да ти кажа колко утешаващо за мен беше твоето присъствие. Беше..., не зная как да кажа..., беше нещо ново. От теб се излъчваше някаква особена топлина.

Едва сега разбрах защо не биваше да говоря с майката на Карим по време на дълбоката ѝ скръб. Щях да се възползвам от слабостта ѝ. Сега положението беше коренно различно. Тихо и благо започнах да ѝ разказвам тук, в моята приемна, какво означаваше Исус за мен и как Той бавно, но неумолимо беше променил моите стари егоистични привички в топла човечност.

- Истина е - каза жената. - Ти наистина беше съпричастна. Ти искаше да поемеш част от моята болка.

Беше едно кратко, но чудесно посещение. То ме окуражи по два начина: Първо, защото едно друго човешко същество беше забелязало промяната в мен. Второ, това направи и даде ход на един пробив в бойкота на моя род.

Той обаче не ставаше бързо. Винаги когато телефона звънеше, беше някой от моите християнски приятели. Когато веднъж, един ден преди шестия рожден ден на Махмуд, отново извън телефонът, аз очаквах, че се обажда Мери Олд. Но вместо нея аз чух приятелския глас на майката на втория ми починал братовчед.

- Билкис?

- Да!

- Билкис, искам само да ти кажа колко съм ти благодарна, че помогна толкова много на съпругата на моя син. Тя ми каза, че твоите думи наистина са я успокоили. Разменихме си само още няколко приятелски думи.

Колко интересно! Аз казах толкова малко! Христос е бил Този, Който е дарил утешението Си на вдовицата. Отново можех само да се удивлявам на това, как Христос действаше чрез мен дори и тогава, когато не говорех или казвах съвсем малко за Него. Дори само чрез моето присъствие Бог беше помогнал посредством Святия Дух.

През следващите седмици за кратко ме посетиха други мои роднини. Идваха и донасяха малки подаръци на Махмуд. Уж момчето беше причината за посещението им. Но въпреки това аз знаех, че това бяха само извинения. В действителност идваха, за да смекчат малко болката вследствие на бойкота. Кратките посещения бяха винаги малко сковани, но те бяха светли, добре дошли проблясъци в ужасната стена, изградена около мен.

Почти една година беше изминала, откакто се реших да следвам зова на Исуса. Как само си минаваше времето! Скоро отново щях да имам рожден ден. Една година, откакто предадох себе си на Господа и сега щях да се радвам на моето първо, истинско Рождество Христово. Естествено от времето на европейските ми пътувания аз знаех как се празнува Рождество, но никога преди това не бях почувствала какво означава от сърце да празнуваш Рождението на Исуса. Когато дойдоха Мичелови, за да ми донесат една рождествена ясла с всичките малки порцеланови фигурки, те ми донесоха и една елхичка. Заедно пяхме песента «Oh, Tannenbaum...» (О, елхово дръвче...), при което обзет, от възторг, Махмуд ликуваше гласно. Прислугата постави елхата в дневната и ние я украсихме с хартиени гирлянди.

Но въпреки това нещо не беше наред. Колкото и много да ме радваше тази празничност, аз не виждах истинския смисъл в нея. Премислях дали не мога да празнувам Рождество Христово по специален начин, за да дам израз и на промяната, която беше настъпила в моя живот. Тогава ми хрумна една идея. Аз можех да

организирам едно парти, едно парти за всички: за мисионерите, за хората от селото, та дори и за метачите на улиците. Веднага си спомних за предупредителните гласове на моите роднини, които ме умоляваха да не изваждам на показ своята вяра. Чух и гласа на генерала, който ме уверяваше, че не може да ми подсигури официална защита ако изпадна в трудности. Знаех, че това Рождествено парти ще бъде като трън в очите на много хора. След като дълго се молих за Божието водителство, ми се струваше, че най-ясно чувствах Неговата близост тогава, когато се подготвих за това необичайно парти.

Празненството се състоя на първия ден на Рождество и предизвика голямо вълнение във Вах. Хората от селото дойдоха много рано и се събраха около Рождественото дърво. След това дойдоха мисионерите. Синов ръководеше хора. Изведнъж един прислужник събщи за изненадващото пристигане на една леля и няколко братовчеди от Равалпинди.

Изплаших се! Как ще реагират те? Но нямаше нужда да се притеснявам за това. Те реагираха по типичния за висшето общество начин. Отначало бяха като вцепенени от ужас, след което се оттеглиха в една съседна стая, където седяха един до друг в мразовито мълчание.

Тъй като не исках да пренебрегвам никоя от групите, аз непрекъснато сновях насам-натам между двете помещения. При това се чувствах, като че ме поставяха последователно ту под студен, ту под горещ душ.

Изглежда, постоянството ми победи. Във всеки случай след известно време, някои от роднините ми се почувстваха малко по-добре. Някой дори отидоха в дневната и се присъединиха към събралите се около елхата. Все пак към края на вечерта те вече разговаряха с Мичелови и със семейство Олд, но, разбира се, не и с «уличните метачи»!

Надявах се това парти да бъде началото на една Нова Година, не по-лесна, но по-различна, тъй като директно пред мен лежах много различни направления. Те можеха да ме въведат в проблеми, ако се впуснех по някоя погрешна пътека.

Заедно с роднините и приятелите, които от време на време нахълтваха, се появяваха и един нов вид посетители. Това бяха хора, решени да ме приведат обратно в Исляма. Имах чувството, че имаше заинтересовани зрители, които напрегнато наблюдаваха как ще реагирам на зоващите ме обратно «вкъщи» гласове. Трябваше ли да упорствам в дискретно мълчание или трябваше да кажа, какво мисля? Отново отговорът ми беше даден чрез Божието присъствие, защото колкото пъти се опитвах да не бъда тактична, толкова пъти се чувствах неприятно и бях самотна, но веднага, след като отговарях искрено и с любов, чувствах как сам Господ заставаше до мен.

Един следобед на вратата ми тихо се почука. Изненадах се, защото беше два часа следобед. - Да?

Вратата се отвори. Беше Райшим:

- Уважаема госпожо, имате посещение - каза ми тя.

В мекия ѝ глас се долавяше смущение. Бях казала на Райшим, че не искам да ме смущават от един до три часа след обяд, но все пак това не беше заповед. Само до преди една година щях остро и грубо да ѝ се скарам, но сега ѝ обясних, че моето време не принадлежи повече на мен, а на Господа. Ако според нея нещо наложително или спешно изисква моето присъствие, то, разбира се, тогава тя трябва да ме извика независимо колко е часът.

- Уважаема госпожо, мъжът е англичанин. - В погледа ѝ проблесна дяволитост. - Той каза, че иска да говори с вас за Бога.

- Добре - казах аз замислено, - ще слеза веднага.

В приемната ме чакаше един блед, рус англичанин. Направи ми впечатление, че той носеше типично за пакистанец облекло: бяла риза и надиплени панталони. Със своето бледо лице и белите си дрехи той почти се сливаше с белите стени на

помещението. След като първо се извини, че е дошъл, без предварително да се е обадил и да си е уговорил среща с мен, той премина по същество. Каза, че по молба на мои роднини е дошъл от Карахи, за да се срещне с мен. Те били на мнение, че ние може да имаме общи интереси, защото той е преминал от християнството към исляма. „А, така ли? - казах си аз наум - сега разбирам. Тъй като те знаят колко харесвам англичаните, са си помислили, че ще се повлияя от мнението на един англичанин, който е станал мюсюлманин.“

След дълго заекване гостът ми най-сетне стигна до целта на своето посещение:

- Госпожо - каза той, - когато един мюсюлманин приема християнството, лично за мен има нещо смущаващо и то е Библията! Ние всички знаем, че християнският Нов Завет е бил променен и вече не е това, което Бог първоначално е изявил като Свое Слово.

Англичанинът си присвояваше основните аргументи на исляма срещу Библията, а именно, че тя е била толкова много променена, че в днешната си версия е изгубила своята достоверност. Първоначалната ѝ версия, както твърдяха мюсюлманите, се припокривала с Корана.

- Надявам се, Вие няма да си помислите, че се шегувам - казах аз, - но аз наистина искам нещо да знам: Толкова често вече съм чувала, че Библията е била променена, но досега не можах да разбера кой я е променил, кога са били направени промените и кои места от текста са засегнати?

Моят гост се облегна назад и погледна нагоре към дърворезбования таван, докато пръстите му нервно барабаняха по облегалките на стола. Той нищо не отговаряше. Беше нечестно от моя страна. Доколкото ми беше известно, на тези въпроси нямаше отговори.

- Виждате ли - продължих аз, цитирайки известни знания, които бях усвоила. - В Британския музей има прастари Библейски книги, които са били написани около триста години преди раждането на Мохамед. По всички спорни въпроси между исляма и християнството е доказано, че тези стари монускрипти са идентични с днешната Библия. Експертите са на мнение, че Библията не се различава в своите принципни показания от оригиналните текстове. Това е много важно, защото лично за мен Библията е живото Божие Слово. Тя говори на моята Душа и ме подкрепя и ободрява. Тя ме ръководи...

В средата на изречението посетителят ми се изправи. -.. и поради това - продължих аз, - непременно искам да зная дали наистина има места, в които аз съм се заблуждавала. Можете ли да ми назовете такива?

- Вие говорите за «Словото», като за нещо живо!

- Аз вярвам, че Христос е жив, ако това имате предвид? Дори Коранът ни казва, че Христос е «Словото на Бога». С голямо удоволствие бих желала да говорим за това някой път.

- Сега аз трябва да тръгна.

Това беше. Изпратих госта си до вратата и го поканих пак да ме посети. Той, разбира се, не дойде, но други дойдоха, някои от които добре въоръжени за битката и често с погрешни тълкувания и разбираня. Никога няма да забравя мъжа, който обвиняваше християните, че имат трима различни Богове.

- Вашето така наречено Триединство е съставено от Бог, Мария и Исус! - каза той. - Вие християните казва те, че Бог е взел Мария за жена и от тази връзка се родил Исус. Бог не може да има жена! - смееше се той.

Бързо се помолих и моментално разбрах как трябва да формулирам мислите си:

- Четете ли Корана? - попитах го аз.

- Естествено!

- Тогава навярно си спомняте за мястото, където Коранът разказва за това, как Христос прие Духа на Бога? - досега често се бях питала как Коранът беше дошъл до тази чудесна истина. - Вие навярно сте чули за Саду Сондар Синг, вярващ индус, на когото Христос се явил във видение. Исус му обяснил Триединството по следния начин: „Така както в слънцето се съдържа както светлината, така и топлината, но светлината не е топлина и топлината не е светлина, но двете са едно, макар и да се проявяват по различен начин, така също Аз и Святият Дух произлизаме от Отца и носим на света едновременно светлина и топлина... и макар и трима ние не сме трима, а сме Едно, така както и слънцето е едно.“

Когато свърших, в стаята бе тихо. Гостът ми беше потънал в мислите си. Накрая той се изправи, благодари ми за това, че му бях посветила толкова много време, и мълчаливо напусна къщата.

Докато гледах как тази самотна фигура върви по каменната алея към изхода, ме занимаваше въпросът, дали моите разговори с хора като англичанина и този човек ще бъдат използвани от Бога за постигане на Неговите цели? Тогава аз не можех да разбера защо никога повече нямаше да чуя нищо за тях. Но вероятно аз даже не трябваше да разсъждавам върху тези неща, защото те не бяха съществени за мен. Единственото нещо, което би трябвало да има значение за мен, беше въпросът моето послушание. Ако Бог изискваше от мен да говоря с тези хора, то аз просто трябваше да го направя.

Когато зимата умираше, а пролетта се раждаше, Бог ми подари и още един начин, по който можех да говоря за Него. Аз пътувах до Лахор и при едно странно, нищо неговорещо ми посещение при моя син Халид аз купих сто Библии, които исках да подарявам на всеки, който прояви интерес. Купих и известно количество християнски трактати, които раздавах при всяка отдала ми се възможност. Дори оставях по няколко в заведенията. Когато веднъж се върнах в едно от заведенията, забелязах, че малката купчинка от трактати беше изчезнала, но поглеждайки към кошчето, видях, че останените листове бяха смачкани и хвърлени там.

„Господи, толкова е безсмислено - казах си аз. - Наистина ли правя това, което Ти искаш от мен? Защо поне един единствен път не мога да видя дали има успех от това, че говоря за Теб? Та ето има толкова случаи: англичанина мюсюлманин, генерала и всички от прислугата ми, които избягаха, и безбройните случаи, в които съм говорила с приятели и роднини, но нито веднъж досега не съм видяла никакви плодове от тези мои усилия. Господи, толкова е загадъчно! Аз просто не мога да разбера защо Ти не ме употребяваш като Свой свидетел.“

Докато се молих, съвсем ясно почувствах Божието присъствие в стаята. Сякаш Той ме изпълваше със сила и успокоение. В сърцето си ясно чух Неговия отговор:

„Билкис, искам да те попитам един въпрос. Спомни си точно за всичките случаи, когато ти си говорила със свои роднини и приятели. Спомни си за случаите, когато ти си оставила да ти гостуват хора, искащи да дискутират с теб. По времето на тези посещения ти чувстваше ли Моето присъствие?“

„Да, Господи! Наистина го чувствах.“

„Аз присъствах там тогава, нали?“

„Да, Господи!“

„Тогава задоволи се с това. С приятелите често е така, с роднините също. Резултатите не трябва да те занимават и безпокоят. Търси Моята близост, не успехите!“

Така аз продължих да живея, както и досега. Странното е, че този период беше много вълнуващ и беше време, когато станах по-силна. След като с Божия помощ моето внимание не беше вече насочено върху «успеха», а върху «Неговото присъствие», аз с удоволствие приемах приятел след приятел, роднина след роднина нямаше вече защо

да се чувствам неудовлетворена и напрегната. Научих се да намирам и да се възползвам от благоприятните възможности. Независимо от това, дали разговорът се въртеше около политика или мода, аз винаги се молах Бог да ми подари някой въпрос, за който можех да се хвана и да пренасоча разговора към Него. Веднъж например с една моя племенница се заговорихме за моя бивш съпруг, който сега беше пакистански посланик в Япония.

- А ако сега Халид дойде при теб? - попита ме тя усмихваща се, леко повдигнала едната си вежда.

Погледнах я директно в очите:

- Ще го поздравя с «добре дошъл» и ще го нагостя с чай и сладкиши.

Племенницата ми ме гледаше невярваща на ушите си.

- Аз му простих - продължих аз - и надявам се той също да ми е простил, защото и аз също така го нараних.

- Как така си могла да простиш?

Племенницата ми знаеше, че раздялата ни беше много проблематична. Обясних й, че със сигурност със собствени сили аз не бих могла да му простя.

- Знаеш ли - казах й аз, - Исус приканва всички нас да дойдем при Него със своя товар. Исус взе от мен товара на моята омраза.

Племенницата ми известно време седя така мълчаливо:

- Да - каза тя след това и допълни, - това е едно християнство, за което аз никога нищо не съм чувала. Ако ти продължаваш да говориш така, то аз ще стана първата, която ще иска да чуе нещо повече за този твой Исус.

Но и тук бях разочарована. Навярно бях очаквала твърде много. Вярвах, че моята племенница наистина един ден отново ще се заинтересува от тази тема, но тя никога повече не го направи.

През това време все по-често се случваше, че Божията близост се отдръпваше от мен. Аз попадах в мрежите на Сатана, който ми даваше убеждението, че аз наистина добре се аргументирам и че моето доказателство е дълбоко обосновано.

Един ден например един мой приятел ме попита: Защо си мислиш всъщност, че си толкова изключителна? Та ти трябва да признаеш, че ние всички се молим на един и същ Бог независимо от това, дали сме християни, мюсюлмани, хиндуисти, будисти или юдеи. Навярно ние му даваме различни имена и се приближаваме към Него от различни посоки, но в края на краищата Той е същият Бог.

- Ти смяташ, че Той е като един планински връх, нагоре към който ни водят различни пътеки?

Той се облегна, току-що взел чашата си чай, и кимна с глава. Тогава аз преминах в нападение.

- Така - казах аз, - той навярно е един планински връх, но има само един път, който води до Него, а именно Исус Христос. Господ казва: „Аз Съм пътят, истината и животът!“ Той не каза „Аз Съм само един път“ - и добавих още по-остро - а „пътят“.

Моят приятел постави своята чаша чай обратно на масата, направи една гримаса и поклати с глава.

- Билкис - каза той, - поне веднъж казвал ли ти е вече някой, че ти все още можеш да бъдеш и твърде горделива.

Веднага знаех, че човекът, седящ срещу мен, говореше за Бога. Моите аргументи бяха добри. Те се основаваха на Библията и бяха правилни, но Святият Дух ме беше напуснал. Билкис имаше право. Билкис изваждаше нещата в истинската светлина. Бързо отправих към небето една молитва на покаяние и помолих Бог да поеме водителството в разговора ни.

- Съжалявам - усмихнах се аз, - ако като християнка съм била толкова арогантна. Това означава, че не съм постъпила така, както Христос би желал. Колкото повече научавам за Христос, толкова повече имам нужда от мъдрене. Господ трябва да ме научи на още толкова много неща и в този момент съм сигурна, че сега Той говори чрез теб.

Гостът ми си отиде. Може би се беше приближил малко повече до Господа, а може би не. Съмнявах се, че някога щях да разбера повече за това, но осъзнах, че стъпка по стъпка, понякога дори и по болезнен начин аз трябваше да се науча да слушам и да бъда послушна.

Тогава една нощ аз отново имах едно от онези ужасяващи преживявания, които често ми се случваха след моето обръщение. Бях в стаята си и се приготвих да си лягам, когато изведнъж почувствах една мощна зла сила, стояща до прозореца на спалнята ми. Веднага мислено се обърнах към моя Защитник и получих предупреждението Му да не се приближавам много близо до прозореца. Аз коленичих и Му се помолих Той да ме закриля така, както квачката закриля пиленцата си, и веднага почувствах мощното покривало на Неговата защита. Когато станах, нещото от прозореца беше изчезнало.

Следващата сутрин аз отидох у Мичелови. Слънцето ярко осветяваше тяхната улица. Все още се молах вътре в себе си. Когато вече отивах към входната им врата, започнах да се колебая дали въобще трябва да споменавам за това, което се беше случило. Страхувах се, че няма да могат да ме разберат.

Синов ме прегърна на вратата и след това ме погледна въпросително.

- Билкис, какво се е случило?

- Да - започнах аз, - защо на някой непрестанно им се случват ужасяващи неща, и то когато вече са станали християни?

Тя ме покани в дневната, където седнахме:

- Не зная точно какво искате да кажете с това - каза тя многозначително. - Някой заплашва ли Ви!?

- Не някой - отговорих аз, - а «нещо»!

- А така ли? - каза тя, стана, взе Библията си и прелиствайки я, седна отново. - Тук, в Посланието на Ап. Павел към Ефесяните 6: 12 е написано нещо и за тези «неща» - каза тя и започна да чете: „Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места.”

Тя погледна към мен.

- Това трябва да е - казах аз и й разказах за моето сношно изживяване.

Тя ме слушаше умислена, след което ме посъветва:

- Навярно трябва да разговаряте за това и със семейство Олд!

- Ах - отговорих й нервно, смееща се, - съвсем не знам дали изобщо трябва да говоря за това!

Така се чувствах и вечерта, когато се събрахме заедно със семейство Олд. Реших изобщо да не засягам тази тема. Само ще се изложа, мислих си аз. Навярно всичко е било само внушение. Когато обаче седяхме с Мери пред камината, аз трябваше все пак нещо да кажа. Опитах се да подхвана с един безгрижен тон.

- Мери, вчера вечерта ми се случи нещо комично - казах аз. - Преживях нещо ужасно, което не мога да си го обясня.

Съпругът й Кен седеше, както обикновено, до прозореца по своя непринуден начин и четеше от една книга. Когато ме чу да говоря, той остави книгата си, погледна към нас и след като почувства моето колебание, ме прекъсна по свойствения си спокоен начин, насърчавайки ме да разкажа цялата история. Когато свърших, се опитах да се засмея:

- Навярно и вчера съм яла прекалено много кърми!

- Не омаловажавайте нещата, чрез които Господ и в бъдеще ще ви води - каза той. - Свръхестествени неща наистина се случват.

Кен обиколи дивана и седна в един фотьойл срещу нас. Лицето му беше сериозно. Той обясни свръхестественото присъствие на злото и начините, по които Бог му позволява да се докосне до някой човек и да го изпита. Като пример от Стария Завет Кен посочи как Бог разреши на дявола да нападне Йов и как в Новия Завет Исус беше изкушаван.

И в двата случая става въпрос за изпитания. И в двата случая изкушаваните от дявола се отличаваха със своята подчертано решителна вяра в Бога и с това, че те излязоха като победители от тези изпитания.

Процесът на моето обучение напредваше бавно, но това, което не знаех, когато с благодарност разсъждавах върху поученията на Кен, беше фактът, че Бог току-що беше започнал с мен един нов начин на обучение.

Все повече и повече аз оставах сама, но въпреки това не бях самотна. Все повече отделяна от моето собствено семейство, аз ставах част от една по-голяма фамилия готова винаги да ми помогне. Колкото повече бях отделяна от корените си, които във Вах означаваха толкова много за мен, толкова повече и повече бях вкоренявана в един нов град - небесния Ерусалим.

На основание на изпитването на моята издръжливост и постоянство Бог винаги отново и отново ме поставяше в ситуации, в които трябваше да уповам единствено и само на Него.

11. Вятърът се обръща

Процесът на обучаване от начина на живот, с който в последно време бях привикнала, започна няколко седмици по-късно, когато един неделен ден се бяхме събрали на нашата редовна молитвена вечер. Имах впечатлението, че както семейство Олд, така и Мичелови изглеждаха особено потиснати.

- Но какво става? - попитах аз, когато прекрачих в дневната на семейство Олд. Кен облегна главата си назад и се вторачи в тавана.

- Мери и аз отиваме на почивка за една година в родината си - кратко каза той.

Първата ми реакция беше панически страх, мислейки си за това, че скоро ще бъда изоставена. Какво ще правя без семейство Олд! Разбира се, оставах ми Мичелови, но аз бях по един и същ начин зависима и от двете семейства. Мичелови първи ме бяха свързали с църквата, а семейство Олд бяха моите постоянни спътници в духовния ми път. Това само началото ли беше? Кога щях да загубя и двете семейства?

Мери беше разгадала моите мисли. Тя дойде при мен и взе ръката ми. Очите ѝ се насълзиха, докато говореше:

- Мила моя - каза тя. - Вие трябва да знаете, че винаги ще бъде така. Ние трябва винаги да се разделяме с тези, които обичаме. Само Исус остава винаги с нас. Кен пристъпи до своята съпруга.

- Билкис, има още нещо - каза той. - Вие трябва да сте уверена, че Бог никога няма да Ви изведе от състоянието Ви на защитеност, ако с това не преследва точно определена цел. Затова Вие и сега можете да се радвате, та дори и в сред това страдание.

На всички нас, на мен, на Мичелови и на семейство Олд, ни оставах само още няколко седмици, през които можехме да бъдем заедно. Времето за тяхното опитване застрашително се приближаваше. Опитвахме се да запълним с вяра вакуума, който щеше да предизвика отсъствието на Кен и Мери, но това не ни се отдаваше много добре. Беше един тъжен ден, когато Мичелови, аз и още няколко души от нашето малко

християнско общество се събрахме в къщата на семейство Олд, за да се сбогуваме с тях. В тези последни часове ние много се стараехме да превърнем това изпращане в празник, но сърцата ни бяха тъжни. Опитвахме се да приемем тези последни моменти не просто като напускане, а като изпращане. Бяхме смели, но когато видяхме как тежко натоварената кола на семейство Олд потегли и се отправи към магистралата, всички ние осъзнавахме, че животът ни никога вече нямаше да бъде така богат, какъвто беше заедно с тези наши приятели.

Когато същия този ден пътувах към къщи, имах тъпото чувство, че сега стоя съвършено сама в една вражеска територия. Колко странно! Та нали Мичелови бяха във Вах!

Процесът взе нова неочаквана посока, когато един предиобед няколко месеца след сбогуването ни със семейство Олд по телефона ми се обади д-р Даниел Бакш. Каза ми, че той и д-р Стенли Муунейхам са съработници на една Калифорнийска организация, носеща името «Визия за света», и че ако съм съгласна, с удоволствие биха ме посетили. Никога досега не бях чувала нищо за тази организация, но моята врата стоеше отворена дори и за любопитни хора, желаещи да чуят за това, как една мюсюлманка е станала християнка.

Няколко дни по-късно двамата пристигнаха. След като приключихме с обяда, д-р Муунейхам започна да говори и аз веднага забелязах, че той не преследваше сензацията. Докато на глътки пиехме чая си, той заговори по същество.

- Желаете ли да дойдете в Сингапур, госпожо Шейх - попита д-р Муунейхам, - и там да разкажете своето свидетелство за Исуса?

- Сингапур?

- Били Греам ще изнесе там цяла поредица проповеди под наслов «Христос търси Азия». Тя се провежда за всички християни от Азия - индонезийци, японци, индийци, корейци, китайци, пакистанци. Вашето свидетелство ще бъде вдъхновение свише за нас.

Струваше ми се, че не беше съвсем обосновано. Аз си имах достатъчно работа и тук, във Вах, та да тръгна да пътувам и в други страни.

- Добре - казах аз, - ще се моля за това!

- Моля Ви, направете го - отговори д-р Муунейхам. Малко по-късно ние се сбогувахме. Още дълго, след като те си бяха тръгнали, аз седях на верандата, мислех върху предложението им и се молах така, както бях обещала. Един глас в мен ми казваше, че трябва непременно да използвам тази възможност, но друг глас ми шептеше, че не бива дори и да си мисля за нещо подобно. И тогава ми хрумна нещо.

Моят международен паспорт! Естествено. Тъкмо беше му изтекъл срокът. Ако исках да пътувам за Сингапур, първо трябваше да получа продължение на валидността му срок. По онова време паспортното бюро в Пакистан беше подвластно на една много педантична бюрокрация. Ситуацията беше напълно невъзможна. Някои хора изпращаха международните си паспорти за продължение и вече никога не ги получаваха обратно. Всъщност аз можех да приема тази ситуация като Божие решение. Ако Той искаше аз да отпътувам, то Той би се погрижил и за тази история с паспорта ми.

Още същия следобед аз попълних необходимия формуляр и го изпратих на съответната инстанция заедно с паспорта си. Когато пусках пакетчето в пощенската кутия, почти не се съмнявах, че в него е скрепен с печат отговорът «НЕ» за моето сингапурско пътуване.

Една седмица по-късно аз получих едно официално писмо.

- Хм - смеех се аз, - навярно това е първата стъпка за продължението на срока на паспорта ми. Те първо ще ми изпратят формуляри, които ще трябва да попълня, и след това всичко ще се проточи с месеци.

Отворих плика и оттам извадих своя паспорт, снабден с печат и необходимото продължение.

Така няколко месеца по-късно се наложи да се сбогувам с шестгодишния Махмуд и своята домашна прислуга и да отпътувам за Лахор. Там, преди да продължа пътуването си за Карачи, откъдето щях да взема самолета за Сингапур, аз за кратко се срещнах със сина си Халид. Въпреки че междуременно бяхме вече 1968г. и от моето обръщение беше изминала вече година и половина, Халид се държеше както останалите мои роднини и слабо се интересуваше от моите намерения. Предполагах, че поради моите 48 години той ме считаше за прекалено стара, за да предприемам едно подобно пътуване, но поради това, че като негова майка той трябваше да ме уважава, срещата ни беше много мила.

По-късно, когато в Карачи се качих на самолета и разсъждавах за това мое начинание, аз имах усещането, че Халид е бил напълно прав. Какво за Бога търсех аз въобще в този самолет, който летеше в посока Сингапур? На борда му имаше цяло множество християни и това, което виждах тук, въобще не ми харесваше. Те се представяха толкова прекомерно щастливи, че ми въздействаха отблъскващо. Те пееха духовни песни, подвикваха си през пътеката по нещо един на друг, издигаха отново и отново ръцете си нагоре и викаха: «Слава на Бога!» Беше ми тягостно и неловко. Радостта им изглеждаше превзета и престорена. Тя ми напомняше на пресилената радост на онези християни, които по онова време бях срещала по улиците на Лондон. Ако това трябва да означава така нареченото «Пътуване в християнски кръгове», то то не беше за мен. Беше ми противно.

Това, което правеше нещата още по-лоши, бе фактът, че това пътуване по свършено непонятни на мен самата причини, изглежда, щеше да има за мен едно особено лично значение. Изглеждаше така, сякаш то щеше да предначертае бъдещето ми.

„О не, Господи - казах си аз наум. - Това не може да е Твоята воля!" Доколко предопределящо беше то? Ще трябва ли за в бъдеще да прекарвам много време седяща в реактивни самолети, сред шумни, суетящи се хора? Тъкмо бях започнала да се чувствам добре в ролята си на християнка в родното си място Вах, но Вах беше едно малко провинциално градче, където всичко течеше по строго установения си начин. Християнството беше за мен една много лична, интимна радост, която аз исках да предавам на другите, но по мой собствен начин. Никак не ми харесваше мисълта да се изложа на показ пред стотици, та дори и пред хиляди непознати.

Аз гледах през прозореца, докато самолетът излиташе. Пакистан изчезваше под мен в мъглата. Макар и да знаех, че само след няколко дни щях да се върна, аз чувствах по един много осезаем начин, че това отлитане ме въвеждаше в един нов житейски период. Въпреки че физически погледнато, щях да се върна обратно вкъщи, аз знаех, че в един друг смисъл никога вече нямаше да се върна обратно. Тази група християни в самолета сега беше моето «вкъщи», моето убежище.

Какво имах предвид с подобни идеи? Ужасих се от моите собствени мисли!

От летището в Сингапур отпътувахме директно към залата, където мероприятиято току-що беше започнало. И изведнъж за мое собствено учудване аз забелязах, че тази събрана тук група от християни ми въздействаше по свършено друг начин. В палатата имаше хиляди мъже и жени - най-голямото събиране на хора, което аз бях виждала. Всички пееха «Велик си Ти...», когато влизах в огромната зала.

Чувствах познатото ми Присъствие на Божия Дух, но не знаех, че при това може да се получи подобно сърцебиене. Заплаках, но не от тъга, а от радост. Никога досега не бях виждала толкова много хора заедно да хвалят Бога. Почти не можех да го проумея. Толкова много хора, от най-различни страни! Хора от различни раси и с различно облекло! Едно неизброимо множество от пеещи славословия християни!

Това беше нещо друго. Не можеше и сравнение да става с хората от самолета. Сега ми стана ясно какво бях съпреживяла в джета? Очевидно е! Онези хора бяха стеснителни, нервни и навярно дори уплашени. Страхуваха се от новото, страхуваха се от летенето. Техните благочестиви мъдрувания не можеха да надскочат заблудата, че и те толкова малко бяха изпълнени със Святия Дух, колкото и аз, когато гонех някой прислужник или реагирах сприваво и грубо срещу някой чичо, опитващ се да ме спечели отново за исляма. Проблем беше тяхната реч. «Християнският им стил» ме беше заблудил. Трябваше веднага да прозра това, че християните в самолета се бяха опитали да прикрият своите истински чувства с престорена радост.

Но тук, в огромната зала, беше различно. Дружелюбното общение свърши, започна Богослужението. Ако пророческият смисъл на моето пътуване се състоеше това, да бъде заедно с такива групи, тогава бях готова да го приема с радост.

Но все още нещо ме безпокоеше. Наистина ли се очакваше от мен да изляза пред тези хиляди хора и да им говоря? Беше нещо съвсем естествено, когато в къщи във Вах, говорех за моите опитности с хора, които лично познавах. Но тук!? Пред всичките тези непознати хора от толкова много и различни части на земята!? Бях доста разколебана.

Побързах да се прибера в хотелската си стая и опитах да се почувствам уютно в нея. Гледах през прозореца към кипящия под нозете ми Сингапур. Колко различен беше този град от Париж или Лондон например! По улиците хората се притискаха и бутаха, улични търговци възхваляваха стоките си, колите си проправяха път през тълпите, непрестанно бибиткащи. Навалицата там долу ми изглеждаше сега точно толкова обезпокоителна, колкото и множеството в конферентната зала преди това. Разтреперах се от страх, дръпнах пердето и се оттеглих, за да се успокоя.

„Ах, Господи - изстенах аз, - къде е Твоят утешаващ ме Свети Дух!?”

Изведнъж си спомних за едно преживяване от детството ми, когато един път вървях с баща си през пазара на Вах. Татко непрестанно настойчиво ми внушаваше да стоя до него, но аз искрях от живот и исках да избягам. Най-накрая го сторих. Една сергия за цветя ме подбуди да го сторя и аз изтичах към нея, за да я разгледам. Изведнъж забелязах, че баща ми не беше вече до мен. Обзе ме панически страх и избухнах в плач.

„О, татко - виках аз, - ела и ме вземи! Аз не искам никога вече да бягам от теб!”

Още докато изговарях това, аз го видях. Високата му стройна фигура бързо идваше към мен през тълпата-Отново бях при него!

Когато сега седях в хотелската си стая, аз забелязах, че фактически отново бях напуснала моя Небесен баща. Бях се отдалечила от Неговата закриляща ме близост, разтваряйки широко портите на страха. Кога Най-сетне ще се науча, че не мога едновременно да се доверявам на Бога и да се страхувам! Аз се успокоих и отново намерих своя вътрешен мир.

„О, Татко, благодаря Ти - казах аз, плачеща от облекчение. - Моля Те, прости ми, че се бях отдалечила от Теб. Та нали Ти си тук до мен. Ти си и там в тази зала и няма да ми се случи нищо лошо!”

Няколко минути по-късно, в салона на хотела, някой сложи ръка на рамото ми и аз чух един добре познат ми глас. Обърнах се и видях д-р Муунейхам:

- Госпожо Шейх, колко е хубаво, че сте тук - изглежда докторът се радваше, че ме вижда. Сякаш беше отгатнал и мислите ми: - Все още ли сте готова да говорите?

- Не се тревожете за мен! Аз се чувствам добре. Та нали Господ е тук - казах аз, усмихвайки се.

Д-р Муунейхам стоеше до мен и изследваше лицето ми, като че ли обмисляше как трябва да интерпретира думите ми. В края на краищата аз също се бях възползвала от християнския начин на изразяване и той не искаше просто да приеме и да се остави да бъде вероятно заблуден от думите ми, така както на мен ми се беше случило в самолета. Очите му проникваха до дъното на душата ми. После изведнъж, изглежда удовлетворен, каза бързо:

- Добре! Утре сутринта Вие ще говорите! - Погледна колко е часът. - Ще получите всяка необходима Ви молитвена помощ

Д-р Муунейхам ме беше разбрал правилно. На следващата сутрин чувството за безопасност все още беше в Мен, когато на практика се изправих пред онези безбройни хора, събрани в залата, и им зараказвах по какъв странен начин Господ ме беше потърсил и намерил. Това не беше никак трудно! Той беше с мен, докато аз пипнешком минавах през моята сказка. Той ме беше обгърнал и ме окуражаваше. Уверяваше ме, че Той сам се изявяваше на хората. И когато след това с братска любов хората ме наобиколиха, беше като че ли съм направила първите си стъпки в едно ново служение за Господа. След като лекциите и сказките свършиха, аз отново поех на път към дома. Още веднъж почувствах в себе си, че цялото пътуване имаше един предопределящ бъдещето ми характер. Изглеждаше така, сякаш Бог ме беше помолил да отида заедно с Него в Сингапур, за да разбере повече за работата, която някога по-късно трябваше да извършвам за Него.

„Е добре - мислех си аз наум, - най-малкото ще мога да запазя моята главна квартира във Вах. Навярно съвсем няма да ми коства чак толкова много, ако от време на време се налага да напускам моето старо, сигурно убежище, за да предприема по някое такова пътуване.

Когато колата отби от широката магистрала и пое по пътя всред шпалир от дървета, аз и не предполагах, че процесът на промени късче по късче щеше да разколебае тази моя сигурност.

12. Време за сеитба

Тъжното съобщение, че сега и семейство Мичелови заминават на почивка в родината си и дълго време ще бъдат далеч оттук, беше следващата стъпка по пътя към моята вътрешна независимост.

Беше изминала повече от една година от пътуването ми до Сингапур. Аз седях заедно с нашата малка християнска дружинка в дневната на Мичелови. Беше последната ни среща преди отпътуването на Синов и Дейвид. Отново и отново се връщах мислено към това, как за първи път прекрачих прага на тази къща като търсещ истината човек. Колко време беше изминало оттогава!? Погледнах към двете скъпи за мен личности, оказали ми такава помощ при привездането ми при Христа: високия Дейвид с бавно посивяваща коса и сериозната Синов, която толкова предано се беше молила за мен.

- Страшно много ще ми липсвате и двамата - казах аз, докато стояхме прави на полянката пред къщата. - Как ще мога да се справям без общението си с вас?

- Може би Господ ще Ви научи как да живеете без нас - каза Синов. - Той винаги ни въвежда в нови отношения, чрез които ние трябва да израснем вътрешно. Така Той постъпва дотогава, докато не ни остане никаква друга здрава опора освен Той самия.

Въпреки че това звучеше добре, аз не бях готова за него. Нещата трябваше да си останат, както досега, и аз го казах на Синов, но тя само се усмихна и ми каза:

- Естествено е, че не искаш, скъпа Билкис! Та кой иска, и то доброволно, да излезе навън в студения свят? Но това рисковано дело се изисква от нас!

Синов се качи в колата и затвори вратата. Още една последна прегръдка през прозореца, след което Мичелови потеглиха през прахта, отдалечавайки се от бяло боядисаните къщи, които по време на войната бяха служели за квартири на офицерите. Колата изчезна зад ъгъла.

Наистина рисковано дело! Сега тук аз бях сама - една самотна християнка всред едно мюсюлманско обкръжение. Ще мога ли да се справя сама!?

Изминаха много седмици, през които, честно казано, ми беше трудно да предугодя нещо от приключението което Синов ми предвеща, или от целта на тогавашното предсказание на Кен Олд. Изглеждаше сякаш беше изминала цяла вечност от тяхното заминаване. Неделните вечерни събирания на християните продължаваха, като се провеждаха последователно в домовете на всяко едно от останалите пет семейства, но естествено без ръководството на Мичелови и на семейство Олд. Разговорите протичаха мъчително и трудно.

Товага, след една такава вечер на инертно протекло събрание, ми дойде следната мисъл: „Навярно ние грешахме, като се опитвахме да провеждаме вечерите точно така, както го правеха Мичелови и семейство Олд? Нашата малка група нямаше никакви шансове да нарасне, ако не идваха нови хора. Какво би станало - само при тази мисъл сърцето ми започна да бие ускорено - да, какво би станало, ако на нашите събирания поканим хора, които не са висшисти, не са лекари и инженери, нито мисионери? Да предположим, че поканим да имат общение с нас както християни, така също и нехристияни, метачите на улици и други хора, принадлежащи към нисшите слоеве на обществото. Може би в моята собствена къща, защото е голяма и ще е подходяща за тази цел!" Когато споделих с групата тази си идея, тя първо изрази преди всичко съмнение, но след това колебливо даде своето одобрение. Решихме да опитаме и аз се разпоредих да бъде оповестено, че следващата неделя вечер в моята къща ще се организира християнско събиране.

Бях изненадана колко много хора се събраха! Повечето бяха от Равалпинди, където новината също беше достигнала. Както се бях надявала, между тях имаше и нехристияни. Те просто бяха дошли, за да научат нещо повече за Бога на християните. Ние, членовете на първоначалната общност, поехме ръководството. Пеехме и се молихме и правехме това, което можехме, за да удовлетвори индивидуалните потребности на камериерките, надничарите, учителите и предприемачите, които се намираха в къщата ми.

Скоро започна да се чувства един нов дух на неделните ни сбирки. Аз и другите ръководители на групата, които носехме цялата отговорност, прекарвахме много часове на колене, часове, които ни приведоха по-близо до Господа и Неговото Слово. Ние искахме да сме сигурни, че по никакъв начин не сме се отклонили от посоката, в която Той искаше да ни води.

Отведнъж «безплодният» период, който изживявах, коренно се преобрази. Станах свидетел на истински покаяния. Първо дойде при Господа една млада вдовица. Тя изплака от сърце своята болка и своята самота и помоли Бог да дойде и при нея. Беше много впечатляващо да съприживееш прераждането на едно потиснато и безпомощно същество в едно радостно и изпълнено с упование дете на Бога. Не след дълго повярва и един механик от близката работилница. След това да следват Христа се решиха един чиновник и един метач на улици.

И всичко това се случваше в моята къща. Бях много радостна от това, но наистина често се питах кога моят род ще започне да протестира срещу това «опетняване» на доброто ни име. Но никой не се оплакваше. Във всеки случай все още не. Изглежда, фамилията ми изобщо не искаше да признае пред себе си какво всъщност се случваше. Един ден аз се спънах на терасата в една отлепила се терикотна плочка, паднах и претърпях леко счупване на костта. Роднините ми не ме посетиха, но за сметка на това ми позвъниха по телефона. Поне това сториха!

Макар и да не намаляваше съпротивата от страна на моя род срещу бавно напредващия мой християнски начин на живот, то това се дължеше понякога и на мен самата. Аз все още бях една независима, самоуверена, дори горда личност, която обръщаше много внимание на своя имот, своята земя и своята градина и гледаше на тях като на лична собственост.

Срещу къщата, от другата страна на тревната площ, една алея водеше към жилищата на прислугата ми. Отстрани на алеята растеше едно дърво, наричано от всички «Бер», което раждаше червени, черешоподобни плодове. През онова лято, след отпътуването на Мичелови, децата от селото (навярно одързостени от слуховете, че съм се променила) започнаха просто да нахлуват в моето имение, да се катерят по дървото и да берат плодовете му. Само по себе си това беше достатъчно нагло, но когато тяхната врява и крещене смути и моята следобедна почивка, аз се наведох през прозореца и заповядах на градинаря да ги прогони. Още същия ден аз наредих да отсекаят дървото.

Веднага, след като то бе отсечено, аз забелязах какво бях сторила. Заедно с дървото от мен се отдръпнаха и Божиите мир и радост. Дълго време стоях на прозореца и гледах втренчено към мястото, където растеше то. Колко много желяех сега дървото все още да си беше там и да можех още да чувам радостната гълчава на децата! До болка осъзнах как изглеждаше истинската Билкис Шейх. Истинска промяна беше възможна единствено чрез Божията милост.

„О, Господи - казах аз, - дай ми да се върна отново в Твоето присъствие!“

Оставаше ми само един изход! Навсякъде в моята градина имаше големи дървета, отрупани с летни плодове. На следващия ден разпоредих да се оповести, че децата на селото са поканени на беритба. Те наистина дойдоха. Макар категорично да бях убедена, че те внимаваха, имаше изпотрошени клони и изпотъпкани цветя.

„Господи, мисля, че сега разбирам какво Ти си имал предвид - казах си аз един следобед, след като децата си бяха вече отишли и аз внимателно оглеждах щетите. - За Теб градината е била нещо, което все още е стояло между нас. Ти ми го отне, за да го дадеш на други. Но виж колко много се радвах те! Сега това е Твоята градина и аз с радост я предавам на Теб! Благодаря Ти, че чрез това дело Ти отново ме върна обратно в Твоята утешаваща ме близост.“

Той наистина го правеше, и то дотогава, докато аз отново се нуждаех от мъмрене. Този път не беше поради градината ми, а заради скъпоценната ми следобедна почивка.

През един студен ноемврийски следобед аз си почивах, когато Махмуд се шумгна в стаята ми. Той растеше и още сега можеше да се види по добре изваяното му лице, че един ден от него щеше да стане един красив мъж. Но сега лицето му беше угрижено.

- Мами, там отвън има една жена, която иска да говори с теб. Тя носи едно бебе на ръце!

Аз повдигнах главата си и забравила моите собствени разпореждания, които бях дала на Нурджан и Райшим, казах:

- Сега ти си вече на осем години! Та нали знаеш, че по това време на деня не искам да имам никакви посещения!

Махмуд тъкмо беше напуснал стаята и аз си помислих: „Какво щеше да стори Господа в този случай? И естествено аз знаех какво Той щеше да стори! Той щеше веднага да отиде при жената, дори ако тя Го беше обезпокоила посред нощ." Извиках след Махмуд, който междувременно не беше отишъл толкова далече, че да не можеше да ме чуе. Той показа още веднъж своето мургаво лице иззад вратата.

- Махмуд, какво желае тази жена? - попитах аз.

- Мисля, че бебето ѝ е болно! - ми отговори той. Виждах безпокойството в очите на детето.

- Е, добре, заведи я в приемната - го напътих аз, докато се приготвях да сляза долу.

Малко по-късно бях вече при Махмуд, жената и нейното дете. Жената носеше грубо, подобно на торба селско облекло. Лицето ѝ беше толкова сбръчкано, че тя би могла да бъде и бабата на бебето. Дрехите ѝ бяха и свободно провиснали около слабото ѝ тяло, а раменете ѝ уморено висяха надолу. Когато вдигна главата си и ме и погледна с дълбоките си кафяви очи, аз забелязах, че тя самата беше все още полудете.

- Какво мога да направя за теб? - я попитах с пълно съчувствие.

- Аз чух в моето село за вас и ето дойдох пеша дотук.

Мястото, за което тя говореше, беше отдалечено на дванадесет мили от Вах. Нищо чудно, че това бедно създание изглеждаше толкова уморено. Изпратих да донесат чай и хлебчета и се питах дали тя все още кърмеше бебето, защото в някои села майките кърмеха децата си, докато станеха на три години. Бебето равнодушно се беше вторачило в кристалния полилей на тавана. Малката му уста не се движеше. Сложих ръката си на челото на детето, за да се моля за него. То беше сухо и горещо. Когато положих ръката си и на челото на майката, си представих ужаса на моята фамилия, ако ме видеха отнякъде. Преди и за мен самата би било немислимо дори само сянката на тази селска жена да падне върху мен.

Изпитвах дълбоко съчувствие към младата майка и нейното дете, докато се молех на Бога за изцеление в името на Исуса. Когато камериерката ми дойде, аз ѝ казах да донесе и витамини за майката. Жената остана половин час и ми разказа за живота си, за съпруга си, който осакатял след една злополука, за малкото им дете, за недоимъка на хранителни продукти. През цялото това време тя кърмела бебето - това бил най-евтиният начин на изхранване. Когато най-накрая майката се приготвяше да си тръгва, аз я задържах.

- Не - прошепнах аз, - още не. Ние първо трябва да намерим начин да се погрижим за теб и детето ти...

Още докато казвах това, старата Билкис Шейх в мен започна да нервничи. Ако сега всички нуждаещи се хора във Вах се научеха, че многоуважаемата госпожа с голямата градина има изцелителни ръце? Нямаше ли тук за кратко време да бъдем залети от силно измършавели, изтощени, болни и отчаяни хора?

Но още докато в себе си задавах този въпрос, аз знаех, че нямам друг избор. Или съм го мислела сериозно, когато предадох на Господа себе си и всичко, което ми принадлежеше, или съм излъгала.

- ... и, разбира се, твоят мъж също има нужда от лекарска помощ. Ще ви запиша и тримата за лечение, ще видим какво да направим, за да получите прилична храна, и тогава, ако след всичко това твоят мъж все още не си е намерил работа, ще ме осведомиш!

Накрая тя си тръгна. Направих необходимото: подписах в болницата, че трябва да ми изпращат сметките им, и зачаках. Въпреки това жената никога вече не се върна. Бях малко учудена. Когато запитах прислугата си какво беше станало, както

обикновено, те вече имаха готовия отговор. Тя, детето и съпругът ѝ наистина са били настанени в болницата и сега при тях всичко вървяло чудесно.

Мъжът ѝ също си бил намерил работа.

В първия момент старото «Аз» в мен се възмути и аз се настроих срещу неблагодарността на тази жена, която не дойде поне веднъж, за да ми поблагодари. Но Господ ме накара да се замисля:

„За това ли ѝ помогна? За да има защо да ти благодари? Аз пък си мислех, че благодарността принадлежи единствено и само на Мен!“

И, разбира се, Той имаше право! Върнах се назад в мислите си до момента, в който «Аз» поех задължението да се грижа за тази жена. След това помолих Господа да ми прости и никога вече да не допуска да падам в примката на това изкушение:

„Господи - въздъхнах аз, - Твоята ръка трябва вече да е много уморена, защото толкова често ѝ се налага отново да ме изправя.“

По онова време изглеждаше така, сякаш твърде рядко ми се отдаваше наистина да живея в непосредствена близост с моя Господ и постоянно изпадах в неуспехи. Питях се дали трябва непрестанно да бъде така през първите години на християнския живот. И тъй като тогава няхах никого, с когото да мога да разговарям за това, ми се налагаше непрестанно да нося този въпрос в себе си.

Една сутрин, тъкмо когато Нурджан беше заета с тоалета ми, на перваза на прозореца една червеношийка запърха с криле.

- О - извиках аз, - погледни само кой ни е изпратил Господ тази сутрин!

Тя продължи мълчаливо да разресва косите ми. Бях изумена, защото обикновено тя беше толкова разговорчива. Тогава тя колебливо забеляза:

- Уважаема госпожо, забелязали ли сте, че всеки път, когато говорите за Бога, изглеждате напълно различна?

Същия следобед поръчах още повече Библии от мисионерската книжарница в Исламабад. Ставаше въпрос за Библии, предназначени преди всичко за деца. Наблюдавайки Махмуд, бях забелязала колко ценни са те. Виждах също, че и прислугата в къщи ги вземаше в ръце и прелистваше пъстрите илюстрирани малки книжки. Когато Библиите пристигнаха, аз подарих една от тях на Нурджан. Колко голяма беше радостта ми, когато един ден тя дойде при мен и поиска да говорим насаме.

- Уважаема госпожо! - каза Нурджан, а нейното закръглено лице издаваше възбудата ѝ. - Трябва да Ви кажа нещо! Можете ли да си спомните колко често сте ни казвали, че ако искаме да познаем Бога, трябва само да помолим този Исус да дойде в сърцата ни? - Тя избухна в плач. - Аз го сторих, уважаема госпожо, и Той наистина дойде. В целия ми досегашен живот аз никога не съм изпитвала толкова много любов!

Не вярвах на ушите си! Сърдечно прегърнах момичето и затанцувах с нея из стаята, плачеща от радост.

- Нурджан, какво фантастично съобщение! Сега сме три християнки - ти, Райшим и аз. Това трябва да се отпразнува!

И така Райшам, Нурджан и аз пихме заедно чай. Не беше за пръв път да пия чай с прислугата си. Докато ние, трите християнки, разположени удобно, си разговаряхме като стари приятелки, пиейки на глътки чая си и ядейки сладкиша си, мислите ми блуждаеха в миналото. Какво се случи с жената, която се беше оттеглила точно в това имение, за да се скрие от богатото висше общество? Тя седеше тук и пиеше чай с камериерките си. Колко ужасени щяха да бъдат моите роднини и приятели!? Колко ли щяха да се чудят!? Спомнях си за начина, по който се освобождавах по-рано от своите разочарования: с хапливи и остри команди или с изблици на ярост. Когато откриех прах на облегалката на някой от столовете, когато прислугата в кухнята говореше по-високо

или когато се случеше да чакам малко за обяда си, тогава цялото домакинство можеше да бъде сигурно, че ще им «чета конско евангелие». Наистина Господ сериозно беше работил над мен и Неговата близост ме изпълваше с голямо удовлетворение.

Аз съвсем не исках да ставам светица, но започнах да уча, че съобразно моята отговорност да живея в Исуса аз бях длъжна да не правя нищо, което би опозорило Неговото име. Освен това Той ме научи, че делата са по-красноречиви от думите, когато става въпрос да бъде дадено свидетелство за Него.

Тогава забелязах нещо странно на нашите вечерни събрания. Нурджан не беше всред дузината съселани, които седяха заедно с нас в приемната стая. Колко странно! Една сутрин, след като вече беше готова с моята фризура, аз я помолих да остане още за малко. Попитах я дали не би желала да дойде тази неделя.

- Но госпожо - каза Нурджан и пребледня, - аз не мога да говоря за това, което ми се случи, и не мога да ходя на никакви сбирки. Съпругът ми е вярващ мюсюлманин. Ние имаме четири деца. Ако аз кажа, че съм станала християнка, той просто ще ме изхвърли на улицата.

- Но ти трябва да изповядаш своята вяра! - настоявах аз - Нямах никакъв друг избор!

Нурджан ме погледна нещастно, след което напусна стаята.

Няколко дни след това посетих сестра Рут, с която също се бях запознала в болницата «Светото семейство». Винаги с голямо удоволствие беседвах с нея. Сестрата спомена, че много хора в Пакистан тайно принадлежат към християнството.

- Тайни християни!? - извиках аз. - Не разбирам как е възможно нещо подобно. Та нали когато станеш християнин, тогава трябва високо да оповестиш това.

- Сега - каза сестра Рут - погледнете на Никодим!

- Никодим!?

- Той беше един таен последовател на Христа. Прочетете трета глава на Евангелието според Йоана.

Веднага отворих Библията и започнах да чета как този фарисей дойде една вечер при Исуса, за да научи повече за Неговото Царство. Често се бях занимавала с тази много казваща ми глава, но едва сега разбрах, че Никодим наистина би трябвало да е бил един таен последовател на християнската вяра.

- Навярно някога, по-късно, Никодим е изповядал лично своята вяра - каза монахинята, - но дотолкова, доколкото разбираме от Словото, той внимаваше другите фарисеи да не забележат нищо относно вярата му.

На следващия ден извиках Нурджан в стаята си и ѝ прочетох стиховете за Никодим.

- Съжалявам, че те обезпокоих и разтревожих – казах аз. - Бог сам ще ти покаже на Своето време как можеш да изповядаш вярата си. Засега само прилежно внимавай на Неговите напътствия.

Лицето ѝ грейна. По-късно аз я чух да си тананика радостно, докато работеше.

„Надявам се, че постъпих правилно, Господи - казах си аз. - Само трябва да внимавам да не се въздигам като съдия над никого.“

Само няколко дни по-късно осъзнах с още по-голяма яснота колко е трудно да бъдеш християнин в тази част на света.

Един следобед телефонът иззвъня. Беше един от моите чичовци, един роднина, който беше особено коравосърдечен и ожесточен спрямо мен. Дори тогава, когато ледовете на бойката бяха започнали бавно да се топят, той не допусна да чуя никога нещо за него. Гласът му по телефона звучеше безпощадно остро.

- Билкис?

- Да!

- Чух, че водиш и други хора в заблудата. Ти ги отклоняваш от правата, от истинската вяра.

- Това, скъпи чичо, е въпрос на гледни точки.

Можех да си представя как лицето на този мъж почервенява от гняв.

- Когато ти сама се решаваш на една такава крачка, това е твой проблем, но не и тогава, когато други следват твоя пример. Билкис, трябва да престанеш с това!

- Чичо, хубаво е, че си се загрижил за мен, но се налага да ти припомня, че ти трябва да живееш твоя си живот, а аз моя.

На следващия ден моят нов шофьор ме караше към къщи след едно посещение при Тууни. Там на шосето изскочи един мъж и се опита да спре колата. Шофьорът ми знаеше, че аз често спирах, за да взимам стопаджии, но този път той не пожела да спре.

- Госпожо, моля Ви, този път да не изисквате от мен да спирам - каза той с решителен глас и със свирещи гуми заобиколи мъжа.

- Какво искаш да кажеш с това? - се наведох аз отмястото си към него. - Ти не мислиш, че този мъж искаше...!!?

- Госпожо...

- Да?

- Това е само защото... - запелтечи мъжът и вече не беше възможно да получа от него никаква информация.

Една седмица по-късно в стаята ми се шумугна една от моите прислужници точно тогава, когато се бях оттеглила за моята обедна почивка. Тя бързо затвори вратата след себе си:

- Надявам се, че няма да изтълкувате това погрешно каза тя тихо, - но аз просто трябва да ви предупредя.

Брат ми е бил вчера в джамията в Равалпинди. Една група от млади мъже са си говорили за вредата, която Вие нанасяте на исляма. Те отново и отново са повтаряли, че трябва нещо да направят, и то скоро, много скоро, за да ви накарат да замълчите! Момичето заговори отново с треперещ глас:

- О, уважаема госпожо, та трябва ли да сте толкова открита? Ние се страхуваме за вас и за момчето!

Изплаших се. Сега следваше и аз да се замисля дали не беше по-добре да си бях останала една тайна християнка в тази страна и всред този род, в които Исус е отхвърлен и не е приет като Спасител.

13. Предупреждение за приближаващата се буря

Изминаха два месеца, откакто бях чула за заканите срещу мен. Всъщност не се случваше нищо необичайно, освен ако не се обръща внимание на заплашителните погледи, които получавах от неколцина млади мъже.

Отново беше Рождество! Няколко години, след като аз за пръв път бях срещнала детето в яслата. Въпреки че от време на време роднините ми ме посещаваха, предупредителното телефонно обаждане на моя чичо ми беше напомнило, че моите връзки с рода ми бяха все още обтегнати. Ето защо сметнах, че ще бъде добре, ако поканя на вечеря роднини и приятели, за да допринеса по този начин с нещо за превъзможването на разрива.

Твърде много време се занимавах с изработването на списъка на гостите. Една вечер, преди да си легна, аз поставих този списък в Библията си, като си мислех че там той е на сигурно място. Мислех на следващата сутрин да разпратя поканите, но до това не се стигна.

Когато на следващата сутрин отворих Библията, погледът ми попадна на следния библейски текст:

„... Когато даваш обяд или вечеря, недей кани приятелите си, ни братята си, ни роднините си, нито богати съседи, да не би и те да те поканят и ти бъде отплатено. Но когато даваш угощение, поканвай сиромаси, недъгави, куци и слепи и ще бъдеш блажен, защото понеже те нямат с какво да ти се отплатят, ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните." Ев. според Лука 14: 12-14

Смачках листа. Вместо да покана избраното общество, направих точно това, което ме съветваше Библията. Изготвих списък на вдовиците, сирачетата, безработните и бедните на селото и ги поканих всичките на един празничен обяд по случай Рождество. Никой не беше изключен, дори и просяците. Някои от поканите предадах лично, а други разпратих чрез моята прислуга. Такава новина се разпространява мигновено и скоро моите служители ме осведомиха, че цялото село искало да дойде. За един момент се чувствах неловко и тягостно: „Всички тези хора...? - Помислих си за двата ръчно изработени персийски килима, които наскоро бях закупила за дневната си. - Няма значение - казах си аз, - та дотогава аз мога да прибера ценните вещи. "

Така че ние започнахме с приготвянията. Въодушевляването на осемгодишния Махмуд ни действаше заразително, докато ми помагаше да избира и приготвя подаръците за тези толкова много гости. Осигурихме вълнени ризи за младежите, пъстри рокли за момичетата, цели топове от червени, розови и винени платове за жените, дълги топли панталони за мъжете, дрешки и обувки за децата. Заедно с прислугата прекарвахме много часове в това, да опаковаме подаръците и да разкрасяваме пакетите със сребърни панделки.

Един ден на вратата се почука. Отвън стояха няколко жени от Вах. Те искаха да ни помагат.

- Не за пари, госпожо - обясни водачката им. - Ние искаме само да помогнем при приготвянията.

Изведнъж празничното събиране беше станало общо дело. Дадох поръчка на едно семейство грънчари от селото да изработят малки маслени лампи за декорация, които в този край на Пакистан все още се употребяваха. Поръчах петстотин броя. Поканих жените от селото да дойдат вкъщи и да изработят фитили, които ние усуквахме от памучна прежда. Докато работехме, естествено ни се предоставяше и възможност за разговори за Христос. Например, докато разпределихме светилниците из къщата, аз разказвах историята за разумните и неразумните девиси.

Приготвянията за самия празничен обяд се проявиха като нова, вълнуваща задача. Отново жените от селото ми помогнаха да приготвим типични пакистански сладкиши, като например бадемови резенчета и превъзходните шамфастъци. Те шанцоваха сребърна хартия на толкова тънки, плътни лентички, че можехме да ги забодем в сладкишите като пъстра, колоритна декорация.

На 24 декември хората от селото започнаха да пристигат и продължиха да идват през цялата Рождествена седмица. Многобройните лампи осветяваха празнично всеки ъгъл на къщата, защото те бяха поставени по всички первази на прозорците и на всички възможни места. Махмуд се забавляваше чудесно в игрите със селските деца. Никога досега не бях виждала детските им очички така сияещи от радост, тези на Махмуд също. Глъчка и смях изпълваше къщата. От време на време Махмуд идваше при мен с нови настоятелни молби. Например той казваше:

- Мами, още пет момчета чакат отвън! Може ли да влязат?

- Естествено! - смеех се аз, потупвайки го гальовно по гърба. Със сигурност през тези дни в къщата ми имаше повече деца, отколкото в цялото село. Когато разказвах на

хората, че Христос ни учи да се отнасяме един с друг точно по този начин, те ме питаха:

- Нима Той наистина е общувал с хора като нас?

- Да - казах аз, - това, което ние правим на нашите ближни, това ние го правим на Него!

Когато най-последните празнични дни отминаха и вече можех да се отпусна в някой фотьойл, без да се страхувам, че може, без да забележа, да седна върху някое спящо в него дете, аз въздъхнах със задоволство и попитах Господа: „Правилно ли постъпих, Господи?“

Стори ми се, че долових тих отговор: „Да!“

Едва сега забелязах, че съвсем бях забравила да прибера новите персийски килими на сигурно място, но въпреки това те видимо никак не бяха пострадали.

Повечето от бедните хора във Вах никога не забравиха този празник. Около месец след това чрез един от моите прислужници аз научих за случилото се на едно погребение в селото. Жената на местния мулла гласно се беше оплаквала от това, че аз съм направила едно тежко престъпление, предавайки моята мюсюлманска вяра. Тогава някой от множеството ѝ отговорил:

- Но срещали ли сте се наскоро с уважаемата госпожа? Постъпвате ли вие така, както тя постъпва, откакто е станала християнка? Ако Вие желаете да научите нещо за Бога, то тогава най-добре идете и я посетете!

Имало е обаче и други гласове. Научих, че във Вах са се раздвижили и сили, които много недоброжелателно оценяваха моето тържество.

- Уважаема госпожо - ме заговори един ден един възрастен мъж, който от време на време идваше да се грижи за моята градина. - Моля, отделете ми един момент!

- Да, разбира се!

- Уважаема госпожо, В града се носят слухове, за които Вие трябва да знаете! Говори се, че уважаемата госпожа е станала камък на препъване, а в селото има хора, които смятат, че нещо трябва да се предприеме заради вас.

- Заради мен!? - попитах аз - Не разбирам!

- Аз също, уважаема госпожо. Аз само мислех, че Вие трябва да знаете за това!

През следващата година през все по-зачестяващи интервали на мен ми бяха донасяни подобни предупреждения. Понякога те идваха плътно едно след друго, след което отново изминаваха месеци на затишие. Беше, като че ли Господ ме подготвяше за едно трудно време. Един ден например в нас дойдоха три малки момченца от селото. След това се питах дали това не бяха Божиите пратеници, дошли при мен в образа на деца. Веднага след това възбуден Махмуд тичешком дойде при мен. Треперещ и с широко отворени от страх очи той ми каза:

- Мами, знаеш ли какво ми казаха моите приятели? Те казаха, че в селото са дошли хора, които искат да те убият! Те са планирали това за в петък след следобедната молитва. - Детето започна да риде. - Ако ти умреш, тогава аз ще се самоубия!

Какво трябваше да направя? Взех на ръце малкия осемгодишен юначога, погалих го по разрошените черни коси и се опитах да го успокоя:

- Мило мое дете - казах аз, - искам да ти разкажа една история - и започнах да му разказвам за първата проповед на Исуса в Назарет, където човешката тълпа толкова много се разярила, че искала да Го убие с камъни. - Махмуд - продължих аз, - Исус минал посред тях и те не могли да Му сторят нищо, защото небесният Му баща не им беше разрешил. Това също важи и за теб, и за мен. Ние стоим под Неговата защита! Вярваш ли в това?

- Мислиш, че никога нищо лошо няма да ни се случи?

- Не, не мисля това. Исус също трябваше да пострада, но едва тогава, когато дойде неговият час. Ние не трябва да живеем в постоянен страх, че нещо ужасно може да ни сполети. Нищо не може да ни се случи, докато не дойде нашият час. Навярно този час никога няма да дойде. Ние просто трябва да изчакаме, като междувременно трябва да живеем с упование и вяра в Него. Разбираш ли това?

Махмуд ме гледаше със кафявите си очи. Те имаха меко изражение. Изведнъж той се засмя, завъртя се лудешки около мен и щастлив се затича към своите приятелчета, за да си играе с тях. Това беше най-добрият отговор на моя въпрос, който той можеше да ми даде. Искаше ми се и на мен да ми беше толкова радостно в душата, но не беше така! Не защото се съмнявах в това, което бях обяснила на Махмуд, не! По-скоро това се дължеше на факта, че моята вяра не беше достатъчно детинска. Станах, взех Библията си и отидох в градината. Беше ми тежко на сърцето. Как можеха да се осмеляват да искат да ме прогонят от моето собствено имение?

Есенният въздух беше свеж и сух. Докато бавно вървах по дребночакълестата алея, чух пляска на една риба в малкия поток и от известно разстояние долових гласа на една птица. Хризантеми и други цъфтящи през късното лято цветя украсяваха бордюрите от двете страни на алеята. Вдишвах приятно възбуждащия ме въздух. Това беше моята земя, моят народ! Това беше моята родина! Моето семейство им беше служило вярно седемстотин години. Та това никой не биваше така лесно да забравя... Тук беше моята родина и аз не исках да я напускам!

Събитията обаче взеха страховит обрат и аз не владеех повече положението. Не беше добре да оставам в родината си, и то на всяка цена, само заради моята самонадеяна решителност.

През месец декември 1970 г., четири години след моето покаяние, в Пакистан се проведеха първите свободни избори. Изглежда, че партията на народа щеше да извоюва победа. Това не беше от особено предимство за мен, защото от моите приятели от висшата класа никой не беше член на тази партия. Изборното мото на новата партия гласеше: «Ислямът - наша вяра, Демокрацията - наша политика, Социализмът - наша икономическа система!» То трябваше да спечели човека от народа. Аз знаех, че принадлежащите към обикновените слоеве на пакистанското общество получаваха чрез него едно ново чувство за власт. Но беше ли това добро за мен? Навярно беше добро за новата Билкис, но също така то беше опасно за старата, защото нищо не изостря ревността на един фанатик повече от съзнанието, че управляващите му подсилват и пазят гърба. Старата ми слава със сигурност не беше на една демократка, а социализмът не пасваше към датиращата от векове традиция на нашето семейство. А ислямът!? Е да, сега аз го бях предала!

Следях събитията от известно разстояние. Един ден ме посети стар приятел на моя баща от гр. Сардар. Въпреки разочарованието си, породено от моята нова вяра, той се постара да си останем близки приятели. От време на време той се стараше да ми позвънява по телефона или да ме посещава просто за да се увери, че всичко при мене беше наред.

Сега той седеше заедно с мен на белия копринен диван в моята дневна и бавно, на глътки, пиеше своя чай.

- Билкис - с тих глас каза той, - наясно ли си с това, което се случва, и колко много можеш да бъдеш засегната ти от сегашните събития?

- Ти имаш предвид настъпването на пакистанската народна партия?

- Разбира се, тя спечели изборите. Какво знаеш за Цулфикар Али Бхуго?

- Някога, преди време, добре го познавах! - казах аз.

- Не четеш ли вестниците? Не слушаш ли новините?

- Не, ти знаеш, че не отделям време за това!

- А ти трябва да го правиш. Ситуацията в правителството се промени. Съмнявам се, че сега ти можеш да разчиташ на новия президент, както на предишния - вмъкна той. - Мила моя, ти си загубила всяко влияние в правителствените кръгове. Старото време отмина!

Половин час по-късно през цялото време, докато махах за сбогом на моя стар приятел, докато се връщах в къщата и докато се разпореждах на момичетата да раздигат масата, аз чувствах, че посещението на моя стар приятел имаше особено значение за мен. Сякаш той беше говорил с Бога и по особено внимателен начин ме беше подготвил за това, че властта на моите влиятелни приятели беше отминала и повече от всякога аз трябваше да разчитам единствено и само на Господа.

Не мина много време и аз започнах да чувствам една нарастваща враждебност сред хората. Виждах я в очите на мъжете, когато вървах през улиците на Вах. Никога няма да забравя промяната в държанието на един нисш чиновник, с когото обсъждах въпроси относно данъците за недвижимото ми имущество. Преди той винаги беше един много смирен и покорен човек, който ми се покланяше, полагайки ръка на челото си. Сега той се държеше наистина враждебно. Забелязах го в острия му начин на говорене и в презрителния маниер, с който ми подхвърли формулярите.

Когато скоро след това вървах бавно по тротоара пред къщата си, видях един мъж, който иначе редовно ме догонваше, за да може да разговаря с мен. Сега той беше коренно променен. Мъжът се направи, че не ме забелязва, обърна главата си на другата страна и гледаше втренчено в далечината, докато минаваше покрай мен. Засмях се в сърцето си: „Ах, Господи, всички ние не се ли държим като децата?“

Новото управление упражняваше учудващо слабо влияние върху подвластния ми обслужващ персонал. Освен Нурджан, която все още тайно се радваше на своята вяра в Христа, и Райшим, моето второ християнско момиче, цялата ми останала прислуга се състоеше от набожни мюсюлмани. И въпреки това между нас съществуваше искрена симпатия и благосклонност. Многократно мюсюлманските ми прислужници се промъкваха в спалнята ми и желаеха да разговарят с мен. Те казваха приблизително следното:

- Уважаема госпожо, Джи! ... ако Ви се наложи да си тръгнете... или ако трябва да решите да си тръгнете...-, не се притеснявайте за нас. Ние ще си намерим работа. Колко различни бяха сегашните ми отношения с прислугата от предишните ми такива!

По онова време сънищата отново играеха необикновена роля в живота ми. От деня, в който за пръв път срещнах Исуса и вечерях с Него в съня си, те винаги са били част от моите християнски опитности. Сега тези особени и мистични преживявания, за които и Ап. Павел ни съобщаваше, станаха още по-живи, още по-реални.

Една нощ в духа си бях отнесена и с голяма бързина прекосих океана. Светкавично, със скоростта на светлината се озовах на едно място, което, според както чувствах, трябваше да е провинция Нова Англия в САЩ, макар че никога преди това не бях ходила в Америка. Намирах се пред една къща, навярно дори един приют. Витаех в една стая с две легла. В едното от тях лежеше една жена на средна възраст с обло лице, светлосини очи и със сивобяла, прошарена къса коса. Леглото ѝ беше покрито с една бяла с десен на щамповани триъгълници памучна покривка. Тя очевидно беше много болна. Имах чувството, че беше рак. На един стол до леглото ѝ седеше една болнична сестра и ѝ четеше. И тогава видях моя Господ в ъгъла на стаята. Коленичих пред Него и Го попитах какво трябва да сторя?

„Моли се за нея“ - ми каза Той.

Тогава отидох до леглото на тази жена и пламенно се молих за нейното изцеление.

На следващата сутрин седях пред прозореца и все още бях под влиянието на нещата, които бях видяла в тази болнична стая отвъд океана. Защо Исус искаше от мен да се моля за онази жена? Та Той самият беше там и въпреки това беше призвал мен, за да се моля за нея. Започнах да предугаждам истината на едно монументално откровение. За нашия Господ молитвите ни бяха неимоверно, безпределно важни. Той действаше чрез тях. Бях наставена в това чрез петата глава от Посланието на Ап. Яков:

„И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца! Господ ще го привидгне и ако е извършил грехове, ще му се простят.... Голяма сила има усърдната молитва на праведния." Послание на Ап. Яков 5: 15- 16

Значи нашата молитва е в състояние да бъде от голяма полза на хората, за които се молим.

Един друг път имах видението, че се изкачвах по едно тясно мостче така, като че се качвах на някакъв кораб. Това мостче ме отведе в едно помещение. Исус стоеше в него. Изглеждаше така, като че ли Той ми даваше някакви указания. След това аз отново слязох по мостчето на сушата. От другата страна на мостчето ме чакаше една дама, която беше облечена по западен маниер, носеше пола и яке. Тя тръгна към мен, хвана ме под ръка и ме отведе със себе си.

„Господи, къде отиваме!?" - попитах аз, обръщайки се назад, но Той не искаше да ми каже.

Видението навярно означаваше, че отново ще предприема пътуване. И макар че този път пътувах към една неизвестна цел, Исус искаше да бъде с мен по времето на това пътуване и да ме пази. Съновидението в известен смисъл ме подготви за нещо ново така, че не се уплаших от новината, която ми донесе един стар приятел.

През март 1971 г., само няколко месеца след като Бхуто взе властта, ми дойде на гости Ягуб, един стар познат от правителствените кръгове. От много години той беше много близък приятел на нашето семейство. Когато съпругът ми беше вътрешен министър, имаше един период, през който в Пакистан беше отчетен голям икономически упадък с един ужасяващо несъгласуван търговски баланс. Ние с Ягуб помагахме при изработването на една програма за самопомощ, която стана известна под името «План за обикновен живот». Основната идея се състоеше в това, да насърчим пакистанската индустрия да произвежда стоки за потребление, за да може да бъде ограничен вносът на скъпите вносни стоки.

Ние пътувахме заедно из страната и помагахме да бъдат съживени малките фабрики и памуко-преработвателната индустрия. Насърчавахме местните жители да тъкат платове и от тях да произвеждат облекло. Ние самите доброволно бяхме станали участници в една програма за спестяване на средства и носехме дрехи, ръчно изработени в нашата собствена страна. Беше добро дело, защото «Плана за обикновен живот» се доказва като силен успех. Пропорционално на мащаба, с който разцъфтя родната ни индустрия, се подобри и икономическото състояние на Пакистан. Оттогава през всичките следващи години отново и отново се случваше така, че Ягуб ми гостуваше и ние дискутирахме за политика и за международните проблеми. Той беше много добре и точно осведомен за междусобственическите отношения в нашето семейство и поради това, че сам беше посещавал множеството от селските ни имоти, пръснати из цял Пакистан, той знаеше, че по-голямата част от нашето състояние беше вложено в недвижимо и поземлено имущество. Той каза почти извиняващо се:

- Билкис, разговарях с няколко мои приятели и тогава... тогава дойдохме до разговор за твоето финансово състояние. Мислила ли си за това, да продадеш част от твоите селски имения? Не зная дали е добро това, което правиш, запазвайки собствеността си над толкова много поземлено и недвижимо имущество при положение, че Бхуто планува поземлена реформа.

Колко мило и вежливо от страна на Ягуб! А това не беше и безопасно за него, тъй като от изборите насам враждебността към господстващата прослойка непрестанно се засилваше и паркирането на служебната му кола пред моята къща можеше да му докара много неприятности.

- Благодаря, Ягуб - казах аз с колкото е възможно по-уверен глас, - но така, както засега стоят нещата, съм твърдо решена да не предприемам нищо. Нищо, абсолютно нищо не е в състояние да ме принуди да напусна своята страна!

Разбира се това беше едно детински наивно изявление. Старата Билкис със своя господарски, своенравен и твърдоглав характер отново се прояви. Но това мое държание по никакъв начин не учуди моя приятел.

- Билкис, очаквах този твой отговор - каза Ягуб, докато се усмихваше и заглаждаше своя мустак. - Но въпреки това навярно ще дойде времето, когато ще искаш да напуснеш Пакистан. Ако тогава имаш нужда от помощ...

- Ако наистина се стигне дотам, скъпи приятелю, тогава с удоволствие ще си спомня твоето предложение!

Тогава Господ изпрати едно ново видение, но този път то се даде на иначе толкова сдържаната Райшим.

- О, уважаема госпожо Шейх - плачеше момичето и високото, стройно създание коленичи до дивана, на който седях и през онази студена нощ, когато срещнах Господа. - Имах едно ужасяващо съновидение. Може ли да Ви го разкажа?

- Естествено!

Слушах я внимателно. Райшим ми разказваше, че в нейния сън множество жестоки мъже дошли в къщата и искали да ме заловят.

- Аз се борих с тях - хълцаше тя - и виках: Уважаема госпожо, бягайте! Тогава в своя сън видях, че вие успяхте да избягате и да им се изплъзнете!

Тъмнокъфявите очи на момичето бяха плувнали в сълзи. Трябваше първо да я успокоя и тогава се чух да давам съвети, които аз самата трябваше да приема със сърцето си.

- Мила моя - казах ѝ аз, - в последно време аз самата получих от Господа много подобни указания, че вероятно ще се наложи да избягам. Може и да се стигне до там. В началото не ми се искаше да вярвам на това, но сега започвам да го приемам насериозно. Възможно е- продължих аз, усмихвайки се и повдигайки нагоре нейното преbledняло лице - да се наложи да напусна страната. Но ако това трябва да се случи, то нека да бъде на определеното от Бога време. Аз се уча да приемам Божията воля! Можеш ли да ми повярваш в това?

Момичето мълчеше. Тогава най-сетне промълви:

- Уважаема госпожо, какъв чудесен, превъзходен начин на живот!

- Наистина е така. Това е единствено възможният начин на живот. Нищо повече от това не стои в моя власт.

И макар че искрено вярвах във всяка изговорена от мен дума, когато момичето си отиде, аз вече не бях пълновластен господар на своите чувства. Напускане? Бягство? Аз?

Поредицата «предупредителните изживявания» продължи със засилваща се последователност и през есента на 1971 г. Една сутрин, почти бездиханна, Нурджан дойде и от вълнение замръзна неподвижна пред мен.

- Нурджан, какво се е случило!?! - запитах аз, когато тя с треперещи ръце започна да реши косите ми.

- О, уважаема госпожо - изхълца тя, - не искам никой да Ви причини болка и да Ви нарани!

- Та кой би ми сторил това зло?

И Нурджан избърса сълзите си. Тя ми разказа, че нейният собствен брат предишната вечер е бил в джамията и там неколцина мъже са изказали мнението си, че най-сетне е настъпило времето да действат срещу мене.

- Имаш ли някаква представа какво биха могли да имат предвид с това си изказване?

- Не, уважаема госпожо - каза Нурджан, - но се страхувам не само за вас, но и за момчето.

- Едно деветгодишно дете? Но те не биха посмели...

- Уважаема госпожо, тази страна вече не е същата, която беше преди пет години - каза тя сериозно и нейното изражение никак не пасваше на иначе така ведрия ѝ и весел нрав. - Моля Ви, внимавайте за себе си и детето!

И наистина изминаха само няколко седмици и това се случи.

Денят беше чудно хубав. Есента се чувстваше във въздуха. Мусонните дъждове бяха отминали и въздухът беше свеж и сух. С дни наред не се беше случвало нищо необикновено и най-накрая си казах, че в края на краищата ние живеем в една модерна епоха. Ние изписваме 1971, а не 1571 г. Религиозните войни принадлежаха вече на миналото!

Качих се в стаята си, за да пребъдвам в молитва пред моя Бог.

Изведнъж, въпреки че не знаех защо, почувствах необходимостта да взема Махмуд и да избягам навън! Колко глупава мисъл!? Но аз толкова недвусмислено почувствах тази необходимост, че се забързах по коридора, изтръгнах Махмуд от следобедния му сън и без всякакво обяснение повлякох през залата съненото и противящо се дете. Все още това, което правех, ми изглеждаше глуповато, но аз изтичах надолу по стълбите, силно дръпнах летящата врата и се втурнах навън.

Веднага след като се озовах навън, в носа ме удари лютиво смъдящ гъст дим. Някой гореше смърчови клони. Във всеки случай в моята къща отдавна важеше правилото, че никой няма право да гори отпадъци в моето имение. Отидох да търся градинаря и когато завих зад ъгъла на къщата, ме сграбчи смразяващ ужас.

До стената на къщата беше натрупан цял куп изсъхнали борови клони, който беше обгърнат от пламъци. Горещ и бърз, пращящият огън се катереше по стената на постройката.

Аз изкрещях високо. Прислугата дойде, тичайки. Някои от тях бързо започнаха да пълнят кофи с вода и тичаха напред-назад между рекичката и къщата. Други довякоха градинския маркуч и полагаха големи усилия в опит да погасят пожара. Налягането на нашата вода обаче беше много слабо. За един момент изглеждаше, като че ли огънят ще обхване и гредите, които накрая на сградата стърчаха изпод покрива. Те вече започваха да димят и да искрят. Но въпреки това ние не можехме да качим водата толкова нависоко. Единствената възможност да се предотврати опожаряването на къщата беше огънят сам да се задуши. Така ние се борехме с времето и продължавахме да работим. Десетината прислужници направиха верига надолу до потока и си подаваха едни на други пълните кофи, при което, разбира се, в бързината голяма част от водата се разплискваше навън. Половин час ние всички се мъчехме без прекъсване, докато най-сетне овладяхме пламъците. Стояхме в кръг около останките на огъня. Всички бяха плувнали в пот от усилената работа, всички трепереха. Няколко минути по-късно и може би цялата къща щеше да бъде обхваната от пламъците. Тогава вече ние нямаше да можем да направим нищо. Улових погледа на Нурджан. Тя незабелязано повдигна раменете си и ми кимна.

Аз знаех какво точно си мислеше тя. Заплахата беше изпълнена. Погледнах нагоре към дървените греди на покрива, чиито краища бяха черни и овъглени, и към черно опушените петна по белите стени на моята къща. Благодарях на Бога, че не се

беше случило нещо по-лошо. Тръпнеща от ужас, си мислех за това, което би могло да се случи, ако в онзи миг Господ не ме беше извел от къщата по този странен начин.

Един час по-късно, след като полицията вече беше идвала, направила своето разследване и разпитала прислугата ми, аз отново седях в моята стая. Отворих Библията си, за да видя дали Господ не искаше да ми каже нещо по-специално. Изречението, което се откри от останалия текст, беше следното:

„Бързай, бягай там, защото Аз не мога да сторя нищо, дорде ти не стигнеш там..." Битие 19:22

Оставих книгата настрана, погледнах нагоре и си казах: „Сега Ти трябва само да ми покажеш как и накъде да отида независимо дали ще бъде трудно, или не!? И преди всичко, Господи - продължих аз, при което се просълзих, - какво ще стане с момчето?! Ще може ли то да дойде с мен? Ти вече ми взе всичко! Ще ми вземеш ли още и детето?"

Половин година по-късно, един ден през май 1972 г., Господ още веднъж ми говори чрез едно съновидение. Със загрижен поглед Райшим дойде при мен и ме попита:

- Уважаема госпожо, касетката за парите сигурна ли е? - тя имаше предвид металната преносима касетка, в която съхранявах парите за домакинството.

- Естествено! - казах аз. - Защо?

Райшим отговори, като овладяваше с мъка гласа си:

- Миналата нощ сънувах, че вие сте предприели едно дълго пътуване. Касетата за парите беше с вас!

- Да - казах аз, - това не е толкова неестествено, защото когато пътувам, тя често е с мен.

- Но видението беше толкова реално – настояваше Райшим, - а сега идва и най-тъжното: Когато отпътувахте, бяхте нападната и касетката Ви беше открадната.

Тя трепереше от превъзбуда и аз трябваше да я успокоя с уверението, че загубата на парите ми само би могла да ме приведе в още по-голяма зависимост от Бога. След като тя излезе и се зае с работата си, аз се замислих върху това нейно съновидение. Можеше ли то да има пророческо значение? Можеше ли то да ми предсказва, че парите ми ще бъдат отнети? Ще трябва ли в най-скоро време да разчитам само на себе си и ще отпътувам ли към някоя непозната цел без никакви средства?

Бяха бурни, неспокойни дни. Два месеца по-късно, през един горещ юлски ден на 1972 г., един мой служител ми съобщи за пристигането на сина ми Халид.

„Халид!?" Моят син все още живееше в Лахор. Защо е предприел едно такова пътуване, и то в тази жегат!? Какво трябва да е толкова важно, че да не може да бъде обсъдено по телефона!?

Халид ме чакаше в приемната.

- Сине мой - почти извиках аз, отивайки към него, - колко се радвам да те видя. Но защо преди това не ми се обади по телефона, за да ме известиш за идването си?

Халид стана и ме целуна. Той затвори вратата и без заобикалки заговори за целта на своето посещение.

- Мамо, до ушите ми достигна един страховит, един ужасяващ ме слух. - Той замълча, а аз се опитах да се усмихна. С приглушен глас Халид продължи нататък: - Мамо, правителството ще отнеме имотите на много хора!

Спомних си за посещението на моя стар приятел. Почти преди една година, през март 1971 г., той ми донесе тази същата вест. Трябваше ли неговото предсказание днес да се приведе в изпълнение? Халид ми разказа, че в най-близко бъдеще Бхуго ще започне с поземлената реформа и че с голяма вероятност моите имения ще са сред първите, които ще бъдат национализирани.

- Как мислиш, какво трябва да направя? - попитах аз. - Всичко ли ще отнемат или само една част от имотите?

Халид стана замислен и отиде към прозореца, който гледаше към градината. След това се обърна и каза:

- Това, мамо, засега никой не знае. Навярно най-добре ще бъде, ако разпродадеш именията си на малки парцели. По този начин новият собственик ще бъде предпазен от тоталното му обезземляване от страна на държавата.

Колкото повече мислех за това, толкова по-логично ми изглеждаше предложението на Халид. Ние отидохме и при Тууни, за да обсъдим проблема и с нея. Ние и тримата имахме убеждението, че това е най-доброто, и така предложението на Халид беше прието. Синът ми ще се върне в Лахор. Тууни, Махмуд и аз трябва бързо да го последваме и да се срещнем там, за да оправим и подготвим документацията.

Една гореща юлска утрин тримата бяхме почти готови за отпътуването. Ние искахме да се срещнем в Лахор с търговците на земя, за да уговорим продажбата на една част от моите земи. Когато излязох от къщата, забелязах колко великолепно изглеждаше моята градина. Летните цветя бяха в силата на цъфтежа си и дори водоскокът, като че ли ромолеше по-силно от обичайното.

- Ще се върнем отново след няколко седмици - казах аз на събралата се пред къщата прислуга. Изглежда, всички с изключение на Нурджан и Райшим вярваха на това. Изведнъж Нурджан избухна в плач и избяга.

Тъжна се качих горе в моята стая, за да си взема още нещо. Когато отново излязох в салона и тъкмо вече се канех да тръгна към стълбите, тогава изведнъж Райшим застана пред мен. Тя взе ръката ми, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

- Уважаема госпожо, Джи, Бог да бъде с Вас! - каза тя тихо.

- С тебе също, Райшим! - отговорих ѝ аз.

Там в салона ние мълчаливо стояхме заедно и се разбирахме и без думи. По някакъв начин чувствах, че вече никога няма да видя това високо, стройно създание, а междувремево бяхме станали толкова близки. Стиснах ръката ѝ и прошепнах:

- Няма никой друг, който да може да ме фризира така добре, както ти!

Райшим покри лицето си с ръце и избяга. Тъкмо исках да затворя вратата на спалнята и се спрях. Върнах се в стаята и за един момент останах права напред. Утринното слънце заливаше мебелираната в бяло стая и в тишината цареше едно свято спокойствие. Тук за първи път аз срещнах Господа!

Обърнах гръб на моята къща и на моята любима градина, в които Господ толкова често беше до мен, и тръгнах към колата си. Предугаждах в сърцето си, че и двете никога вече нямаше да ги видя в този живот.

Послеслов на авторката

1978 година. Изминаха шест години, откакто при излитането ми за Америка родината ми се изгуби в сиянието на утринното развиделяване. Бях поканена да замина за Съединените американски щати. Предчувствието, че няма вече да видя Вах, се оказа пророческо.

Оттогава не съм била в Пакистан. Краткото ми гостуване в Щатите прерасна в постоянно пребиваване. Преди всичко моите пакистански приятели ме убедиха да не се завръщам в родината си с Махмуд - един силен петнадесетгодишен тинейджър, - който при водното си кръщение получи името «Давид». Подобни съвети получавах и от други живеещи в родината ми пакистанци.

През 1976 г. там се състоя световната ислямска конференция, на която се взе решение всички чуждестранни християнски организации и мисионерски селища да бъдат разформирани, респективно техните служители и съработници бяха призвани да напуснат страната. Беше сигурно, че понастоящем не бих била добре дошла в Пакистан. Но най-важното все пак беше, че Господ ми даде ясно да разбера, че трябва да остана тук.

Това ми беше показано чрез едно видение веднага, след като бях пристигнала в САЩ. Чрез него Господ ми постави задачата да предупреждавам и обръщам вниманието на хората към факта, че неговият съд не ще се спре и пред страните, които се наричат «християнски». Аз се уплаших и стъписах от едно такова поръчение. Не ми подобаваше! Според мен няха право да изваждам пред очите на другите техните грешки! Та аз бях гост в тази страна и при това бях млада във вярата. Поради това аз попитах Исуса: „Господи, защо точно аз!?”

Не получих отговор, но очите Му бяха толкова разтревожени и загрижени, че аз паднах на колене и обещах да Му се покоря, но все още се питах дали наистина това велико поръчение идваше от Бога, или от мен самата. И така аз молах Бога за Неговото решение:

„Господи, ако Ти окриляш душата ми, тогава нищо на света не би могло да ме възпре да изговоря това, което Ти изискваш от мен.”

Тогава бях отнесена от Духа и ярка светлина ме обгърна. Ясно и недвусмислено Господ ми заповяда да говоря навсякъде за Неговите милост и любов, и то преди всичко пред християните и в църквите им.

Днес аз живея от мига и за мига в очакване да видя кое ще бъде следващото, което Господ ще направи с мен и с моето време. Едно зная със сигурност, че трябва да свидетелствам за Него. Трябва да се моля и за моята страна, защото там не мога да дам своето свидетелство непосредствено пред хората.

Но когато идваха да ме посетят мои близки, както смятаха да го сторят и двете ми дъщери - Тууни и

Халида, и синът ми Халид, тогава можех да говоря свободно. Вероятно никога вече нямаше да се срещна със старите си приятели и с останалите членове на моя род, но аз редовно се молах за всички тях. Моля се и за всички мюсюлмани, които живеят така близко до Бога и въпреки това стоят толкова далече от Него. Те вярват, че спасението им е плод на една никога несвършваща верига от добри дела. Молех се за това, да пожелаят да срещнат живия Исус Христос, Който е тяхното спасение.

Мислех си за Нурджан и Райшим и за всички други християни, които оставих там, в Пакистан. Макар че съм загрижена за отстояването им във вярата в условията на тази пълна изолация, то съм и уверена, че Бог е с тях, защото Той е обещал в Ев. според Йоана 14: 18: „Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас!” Вече светът и неговите блага са маловажни за мен. Когато осъзнах, че вече няма да се завърна в дома си, аз писах на моите роднини и ги помолих да вземат мебелите ми и всичките ми други вещи и да постъпят с тях, както на тях им беше угодно, а именно самите те да ги използват или да ги раздадат. При това аз почувствах едно ужилване в сърцето, но нямаше друг път. Да, трябва да си призная, че понякога с носталгия мисля за някои мои стари вещи - например за сребърния несесер, който е принадлежал и на баба ми, и на майка ми; за двете малки сребърни персийски пътечки в моята дневна и т. н. Но това преминава така, както преминава споменът за един радостен миг от един точно определен ден.

Дадох на Тууни пълномощно и я помолих да отдели за хората от моята прислуга по една годишна заплата. Те ми бяха така близки, както членовете на моето семейство, и доколкото стоеше в моята власт, аз исках да ги подсигурия финансово, докато си намерят нова работа.

Имението ми във Вах? Чух, че правителството беше национализирано градините ми, но когато питам за моята къща, в която за първи път се осмелих да призова Бога като баща, получавам само неопределени и мъгляви отговори. Навярно моите роднини и приятели искат да скрият от мен в какво лошо състояние се намира къщата. Това, което те и бездруго не можеха да разберат, бе, че сега Вах лежеше далече зад мен в миналото. Световните блага и обстоятелства бяха станали маловажни за мен.

Сега аз намерих своята родина в Господа! Живата Църква в Христа е моето ново семейство! Стъпка по стъпка, чрез страдание и болка се научих, че Господ наистина може да действа чрез нас едва тогава, когато вече изобщо нищо не притежаваме. Това е мигът, в който ние започваме да живеем постоянно в Неговото великолепие!

Една образована пакистанка от най-висшите кръгове в своята страна пише относно обстоятелствата на своето покаяние и произтеклото от него последване на Господа Исуса Христа. Билкис Шейх опознава Западния свят до своя съпруг, който представлява страната си като дипломат в Англия и Франция. На различни партита тя се запознава с християни, но никога не получава от никой от тях ясно свидетелство за вярата в Господа Исуса Христа. След като се развежда, животът на Билкис Шейх става беден и самотен. Тя се принуждава да се оттегли в бащиния си имот във Вах, едно малко селце в подножието на Хималаите. Там тя не намира търсените от нея убежище и сигурност в исляма. Билкис Шейх не вижда никакъв смисъл в предопределения ѝ от Аллах самотен живот на изоставена съпруга. Затова тя започва искрено да търси истината и накрая намира нов, изпълнен със смисъл живот в Христа.

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО